

Aile Reisi ve Baba Olarak Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem

Prof. Dr. İbrahim Canan

AİLE REİSİ VE BABA OLARAK
HZ. PEYGAMBER

Prof. Dr.
İbrahim Canan

Prof. Dr. İbrahim Canan

01.01.1940 Karaman-Sarıveliler kazası doğumlu. 1952'de Sarıveliler ilkokulunu bitirdi. 1958'de Konya Erkek Lisesi'nden mezun oldu. 1962'de Ankara Üniversitesi İlahiyât Fakültesi'nden mezun oldu. 1962-1964 Kayseri İmam Hatip Lisesi Meslek Dersleri Öğretmeni oldu. 1964-1966 askerlik hizmetini yedek subay olarak tamamladı. 1966-1967 Öğretim yılında Konya-Akşehir Ortaokulu'nda Din Bilgisi ve Ahlak Dersi Öğretmenliği yaptı. 1967-1972 yılları arasında Paris-Sorbonne Üniversitesinde (Univercité de

Paris – Lettres et Civilisation – Etudes Islâmiques) doktora çalışması yaptı. 1969-1970 Öğretim Yılında Doktora programı gereği Tunus'ta 9 ay araştırma çalışması yaptı. 1972 Kasım'ında Doktora'nın tamamlandı ve yurda dönüş gerçekleşti. 1973 Atatürk Üniversitesi Islâmî İlimler Fakültesi'ne Doktor asistan olarak tayin edildi. 1978'de Ata. Ü. Islâmî İlimler Fakültesi'nde Doçent oldu. 1989'da Atatürk Ü. İlahiyât Fakültesi'nde Profesör oldu. 1993-1996 yılları arasında Harrân Üniversitesi İlahiyât Fakültesi'nde Dekanlık yaptı. 1996 Mart ayından 1997 Temmuz sonuna kadar araştırma izniyle

Bakü Özel Türk Kafkas Üniversitesi Rektör olarak bulundu. 1997 Öğretim Yılından beri Marmara Üniversitesi İlahiyat Meslek Yüksek Okulu kadrosunda Öğretim Üyesi olarak hizmet verdi. Arapça ve Fransızca bilen yazar, 14 Ekim 2009'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu Hakk'ın rahmetine kavuştu.

Prof. Dr. İbrahim Canan'ın Neşredilmiş Eserleri:

01- Tarihçi Açısından Din (Fransızcadan tercüme, eser Arnold Toynbee'ye aittir).

02- Resûlullah'a Göre Aile ve Okulda Çocuk Terbiyesi.

03- Seminer ve Tez Rehberi.

04- Oturanlar Açısından Atatürk Ün. Lojmanları veya

Taklitçiliğimizin Muhasebesi.

05- İslâmda Temel Eğitim Esasları.

06- Hz. Peygamber'in Sünnetinde Terbiye.

07- İslâmda Çocuk Hakları.

08- Sulh Çizgisi.

09- Tebliğ, Terbiye ve Siyasi Taktik Açılarında Hicret.

10- İslâm Işığında Anarşi: Sebepler, Tedbirler, Çareler.

11- Yeni Usul-i Hadis (Arapçadan tercüme, eser, Zafer Ahmed et-Tehânevî'ye aittir ve Abdulfettah Ebû Gudde tahkik etmiştir).

12- Ahkâmu's-Sığâr (İslâm Hukukunda Çocukla İlgili Hükümler).

13- Hz. Peygamber'in Hadislerinde Medeniyet, Kültür

ve Teknik.

14- Kur'ân'da Çocuk.

15- Peygamberimizin Okuma Yazma Seferberliđi Ve Öğretim Siyaseti.

16- İslâm'da Zaman Tanzimi.

17- İslâm'da Çevre Sağlığı.

18- Kütüb-ü Sitte Muhtasarı Terceme ve Şerhi.

19- Namus Fitnessi Mut'a Nikahı.

20- İslâm'da Çevre Ahlakı.

21- İslâm Aleminin Ana Meselelerine Bediüzzaman'dan Çözümler.

22- Aile Reisi Ve Baba Olarak Hz. Peygamber.

23- Hz. Peygamber'in Sünnetinde Tıb.

24- Sahabe Dünyası.

25- İslâm Davetçisinin El Kitabı.

- 26- Peygamberimizin Tebliğ Metodları.**
- 27- Hadis Üsülü ve Tarihi**
- 28- Hz. İbrahim'den Mesaj.**
- 29- Makine ve Çarkları, (Fransızcadan tercüme, yazarı: Michel Heller)**
- 30- Peygamberimizin Yanılması Meselesi.**
- 31- Allah'ın Çocuklara Bahşettiği Haklar.**
- 32- Risale-i Nur Işığında Alevilik Sünnilik Meselesi.**
- 33- Krizin Sabahı.**
- 34- Hz. İbrahim'den Mesajlar.**
- 35- Peygamberimizin Ehl-i Kitapla Diyalogu.**
- 36- Aile İçi Eğitim.**

AİLE REİSİ VE BABA OLARAK HZ. PEYGAMBER

Copyright © Işık Yayınları, 2013

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş. 'ye aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör

Ali DEMİREL

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Kapak

İhsan DEMİRHAN

Epub

Ahmet KAHRAMANOĞLU

Dijital ISBN

978-975-278-794-0

Yayın Numarası

615

Basım Yılı

Temmuz 2013

Işık Yayınları

Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No: 1

34696 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78

www.isikyayinlari.com

facebook.com/kitapkaynagi

GİRİŞ

Allahu zülcelâl Hazretleri Yüce Rabbimiz, Kur'ân-ı Kerîm'de, Resûlullah'ı (aleyhisselam) her hususta bize en iyi örnek olarak tanıtıyor. Biz pek çok sahada iyi örneğe muhtaç isek de, ailevi hayatta daha çok muhtacız. Çünkü, ferdî hayatımız, cemiyet hayatımız hep ona bağlı. İnsan medenî bir varlıktır. Bu sebeple insan ailenin bir ferdidir, aile de cemiyetin bir bölümüdür. Öyle ise, ferdî ve içtimâî pek çok meselemiz doğrudan veya dolaylı olarak aileye bağlıdır. Bugün cemiyetimizi ve hatta bir bütün olarak insanlığı bir kısım ızdırıp ve problemler huzursuz etmektedir. Bizler bundan kurtulmak için bir arayışta isek, hareket noktası olarak aileyi seçebiliriz.

Biz Müslümanlar için, “En iyi, en ideal aile nasıl olmalıdır?” gibi çözümü zor bir problem yoktur. Zira, Resûlullah'ın (aleyhisselam) şahsında teferruatına kadar aydınlatılmış olarak kaynaklarımıza intikal etmiş “İslâmî aile örneği” mevcuttur.

Üstelik bu, nazariyatta da kalmamış, safha safha, Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) tarafından yaşanmış, ashab tarafından görülmüş, yaşanmış ve bize eksiksiz olarak intikal edecek şekilde anlatılmıştır. Bize düşen, bu “örnek İslâmî aile”yi önce öğrenmek, sonra da yaşamaktır.

Şu halde bu çalışmanın gayesi, Resûlullah'a (aleyhissalatu vesselam) bir aile reisi, bir baba olarak bakıp, O'nun fiilen yaşamış olduğu sünnetleri çerçevesinde bu İslâmî aileyi ve onun işleyişini ortaya koymaya çalışmaktır.

İncelememizi iki kısımda yapacağız: Birinci kısımda Hz. Peygamber'e (aleyhissalatu vesselam) aile reisi olarak bakıp ailenin diğer fertleri ve bilhassa zevce-i pâkleri (tertemiz hanımları) ile olan münasebetlerini inceleyeceğiz. İkinci kısımda ise, Hz. Peygamber'e baba olarak bakıp çocuklarıyla olan münasebetlerini inceleyeceğiz. İncelememizde Hz. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) hadislerinde geçen, konu ile ilgili düsturlardan ziyade, fiilen yaşamış olduğu sünnetler ve örnekler üzerinde durulacaktır.

Bu vesile ile Rabbimize hamd, rahmeten li'l-âlemîn olan Resûlullah Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) ve mutahhar âline ve güzide ashabına salât ve selam ederiz.

AİLE REİSİ OLARAK HZ. PEYGAMBER ANA HATLARIYLA İSLÂM AİLESİ

İslâm dinine göre aile; anne-baba, evlât ve hizmetçi(ler)den müteşekkildir. Bu durumu ana hatlarıyla Nur Sûresi'nin 58-61. âyetleri tespit eder. Âyet, evlerinde ayrı veya toplu yemek yenebilecekleri sayarak ailenin genişleyebilecek nihâi hududunu belirtir:¹ “Babalar, anneler, halalar, teyzeler, dayılar, amcalar, erkek-kız kardeşler, yeğenler...” Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) de azatlıları, halifleri² de aileden saymıştır.³

Kur'ân-ı Kerîm'e göre, İslâm ailesinde reis babadır. Çünkü Allah mahlukatın bazısını bazısına üstün kılmıştır ve erkek, malından kadın için harcamaktadır.⁴

Ailenin ahenk ve huzuru, Hz. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) teşriyatına göre, aileyi meydana getiren fertler arasındaki karşılıklı hak ve vazifelerin ifasına bağlıdır. Ailede kadının rolü ayrı, erkeğin rolü ayrıdır. Çocuklar ise, anne babaya tabidir.

1) Erkeğin Vazifesi

İslâm, aile efradının maddî ihtiyaçlarını (gıda, yiyecek, mesken ve tedavi) karşılamak, terbiye, talim ve himayelerini sağlamak vazifesini erkeğe yükler. Hadislerde buna ilâveten “kadının yüzüne vurmamak, kötü sözlerle tahkir etmemek, ayıplamamak, evini terk etmemek” gibi başka temel hususlar da zikredilir.⁵

2) Kadının Vazifesi

Kadın, kocasına karşı şu vazifelerle mükelleftir: Erkeğin yatağını başkasına çiğnetmemek, eve razı olmadığı kimseyi almamak, kocası arzu ettiği zaman nefisini men etmemek, izni olmadan evinden hiçbir şey vermemek, evinden izinsiz ayrılmamak, meşru emirlere itaat etmek.⁶

Şu halde Hz. Peygamber'i (aleyhissalatu vesselam) ailesine karşı reis, evlatlarına karşı baba olarak, yukarıda çizilen çerçeve dahilinde inceleyeceğiz.

3) Hz. Peygamber'in Ailesi

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), ilk evliliğini 25 yaşlarında iken kendisinden on beş yaş büyük, dul bir hanımla, Hatice Binti Huveylid validemizle (radiyallah anhâ) yaptı. İbn-i Sa'd'ın verdiği bilgiye göre Hz. Hatice, Kureyş'in nesepçe vasatlarından ise de şerefçe en yücesi, malca en zengini, dirayetli, metin bir kadındı. Birçok iyi vasfa sahipti.⁷ Hz. Peygamber (aleyhisselam), bilâhare ümmetine, buluğdan

itibaren evlenmeyi tavsiye edecekse de, maddi sıkıntı sebebiyle evlenmesi gecikmiştir. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam), Hz. Hatice (radiyallah anhâ) ile mesut bir aile hayatı geçirmiştir. Bu ilk hanımı vefat edinceye kadar bir başka evlilik düşünmemiştir. Peygamberlik hayatının en sıkıntılı dönemi, Hz. Hatice ile olan beraberlik yıllarına rastlar. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam), kavmi tarafından reddedildiği, işkence ve hakaretlere maruz kaldığı Mekke döneminde Hz. Hatice'nin maddî ve manevî desteğine mazhar olmuş, en büyük teselliyi onunla teşkil ettiği huzurlu aile yuvasında bulmuştur.

Hz. Hatice (radiyallahu anhâ) hicretten üç yıl önce, nübüvvetin onuncu yılında vefat etti.⁸

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) risaletin onuncu yılında Ramazan ayında, daha Medine'ye hicret etmezden önce Mekke'de iken Sevde Binti Zem'a ile evlendi. Sevde (radiyallahu anhâ) Hz. Ömer'in hilafetinin sonunda vefat etmiştir.⁹

Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) çok evliliği Medine'de başlayacaktır. Mekke'de iken Hz. Âişe ile nişanlanmış olan Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) İbn-i Hacer'in tahkikine göre, sırayla şu evlilikleri yapmıştır: Hz. Âişe, Ümmü Seleme Binti Ebi Ümeyye, Hafsa Binti Ömer, Zeynep Binti Huzeyme, Zeynep Binti Cahş, Reyhâne Binti Zeyd, Cuveyriye, Safiyye Binti Huyey, Ümmü Habibe Binti Ebi Süfyân, Meymûne Binti Haris (radiyallahu anhünne). Bunlardan son üçü hicri yedinci, Reyhâne ve Cuveyriye altıncı, Zeynep Binti Cahş beşinci, diğerleri daha önceki yıllarda nikâhlanmıştır.¹⁰

4) Hz. Peygamber Niçin Çok Evlenmiştir?

Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) çok kadınla evliliği Medine döneminde başlar. Bu dönemde, Resûlullah'ta (aleyhissalatu vesselam) iki şahsiyet galebe çalar: *Siyasî şahsiyet, teşriî şahsiyet*. Bütün faaliyetlerinde ve hususen evliliklerinde bu iki şahsiyetin rolünü aramak gerekir. Binaenaleyh Medine'deki evlenmelerde bu durum mevcuttur. Sözelimi, Hayber'deki Yahudilerin liderlerinin birinin kızı olan Safiyye (radiyallahu anhâ) ile evlilik, Yahudilerle münasebetleri düzeltmeye yöneliktir. Bir kabile reisinin kızı olan Cüveyriye (radiyallahu anhâ), keza pek çok harp esirinin azat edilmesine sebep olmuş, böylece kabilenin kazanılmasını sağlamıştır. Mekke'nin lideri Ebû Süfyan'ın kızı Ümmü Habibe (radiyallahu anhâ) ile olan evlilik, Ebû Süfyan'ı Medine'ye getirebilecek, Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) ile görüşebilecek kadar yumuşatmış, düşmanca hissiyatı kırmıştır.

Ümmühâtu'l-Mü'minîn'den (radiyallahu anhünne) her birinin Resûlullah'ın başarısına getirdikleri siyasi katkıları ayrı ayrı tahlil etmek bizi mevzudan uzaklaştırabilir.¹¹ Ancak şu kadarını belirtmekte fayda var: *Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam), bütün ısrarlara rağmen ensardan kız almamış ve ensara kız vermemiş; böylece ensar arasında çıkabilecek bir münâfese (sen ben ihtilafını) önlemiştir. Şayet kız olsa veya kendi kızlarını verse idi, "Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) nezdinde biz daha sevgiliyiz, biz O'na daha yakınız."* diye bir ihtilaf çıkabilirdi. Hâlbuki Resûlullah (aleyhissalatu vesselam), onların arasında yaşıyordu, eşit şekilde hepsinin desteğine muhtaçtı.

Evlilik müessesesini Hz. Peygamber'in siyasi maksatla kullanımını anlamada en iyi örnek, İslâm'ın

ilk dört halifesiyle kurduğu sıhrî bağıdır. Evet, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), İslâm'ın, kendisinden sonra gelen dört ana rüknünü, adeta evlilik bağlarıyla kendi etrafında perçinlemiştir: Hz. Ebû Bekir (radiyallahu anh) ve Hz. Ömer'in (radiyallahu anh) kızlarını almıştır. Hz. Ali (radiyallahu anh) ve Hz. Osman'a (radiyallahu anh) kızlarını vermiştir. Hz. Ali ile olan kan bağına damatlık, ikinci bir perçin olmuştur. Hz. Osman'a iki kızını vermekle onunla olan bağı da Hz. Ali ile olan bağı gibi ikiye katlamıştır. Teferruatı bilenlerce malum olduğu üzere Resûlullah (aleyhisselam), Hz. Ömer'in kızı Hafsa (radiyallah anhâ) ile evlenmek suretiyle Hz. Ömer'in, Hz. Ebû Bekir ve Hz. Osman'a karşı bozulan tavrını düzeltmiş, Hafsa (radiyallahu anhâ) yüzünden çıkmakta olan tatsızlığı, fevkalâde tatlıya bağlamıştır. Neticeden sadece Hz. Ebû Bekir ve Hz. Osman değil, Hz. Ömer de ziyadesiyle kârlı ve memnun çıkmıştır. Hz. Peygamber'in, Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali ile aradaki dostluk ve samimiyet bağlarını son derece kuvvetlendirmeye şuurlu bir şekilde ehemmiyet verdiğini, evlilik bağlarını bu maksatla titizlikle kullandığını gösteren başka hususlar da vardır: Sözelimi, esas gayesi muhacirlerin ekonomik durumunu telâfi etmeye yönelik olan muâhâtta (kardeşleme aktinde) Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), kendisine Hz. Ali'yi (kerremallahu vechehû) seçmiş ve O'na “Sen benim kardeşimsin. Ben sana, sen de bana, birbirimize varis olacağız.”¹² demiştir. Hz. Osman'a verdiği ikinci kızı Ümmü Gülsüm'ün de vefatı üzerine: “On kızım olsa Osman'a verirdim.”¹³ iltifatı da kuvvetlenmesi istenen bu bağı yönelik bir iltifat olarak değerlendirilebilir.

Evliliklerde teşriî yön de mühimdir. Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) aile içi hayatıyla ilgili sünneti, hanımlar vasıtasıyla gelmiştir. Değişik yaşta, değişik huyda, değişik mizaçta, değişik kabiliyet ve kültürde, değişik menşeli kadınların bir araya gelmesi çok farklı ailevî hadiselerin doğmasına sebep olmuş, böylece çok daha zengin bir sünnet hazinesinin bizlere intikaline zemin hazırlamış ve bu kadınlar tarafından da rivayet edilmiştir. Şerîat-ı ğarrâmızın mühim bir bölümünün bize intikalini ümmühâtu'l-müminîn (müminlerin anneleri) gerçekleştirmiştir. Allah (celle celâluhû) hepsinden razı olsun.

5) İki Asıl Örnek: Hz. Hatice ve Hz. Âişe

Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnetindeki ideal olan ailevi değerleri (karı-koca münasebetleri, terbiyevî, irşâdî, tedibî siyaset, maddî-manevî ihtiyaçların karşılanması vs.) tespitinde, öncelikle bu iki evliliğin esas alınması gerektiği kanaatindeyiz:

1. Hz. Hatice

2. Hz. Âişe.

Çünkü, Hz. Hatice (radiyallahu anhâ) ile olan evlilikte *siyasî ve teşriî mülahazalardan ziyade, beşerî mülahazalar hâkimdir*. Normal olarak evlenmelerde birinci derecede rol oynayan hissiyat-ı garîziyyenin insan üzerinde müessir olduğu gençlik döneminde Hz. Peygamber (aleyhisselam), sadece Hz. Hatice ile yetinmiş, ikinci bir evlilik ne yapmış ne de düşünmüştür.

Hz. Âişe'ye (radiyallahu anhâ) gelince, Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) en çok onu sevmiş, onu takdir

etmiş ve onu tercih etmiştir. Üstelik ailevî hayatla ilgili pek çok teferruat onun vasıtasıyla rivayet edilmiştir.

6) Ailevî Vazifeler

1- İnfak

a) Mehir

Hiz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), daha evlenirken hanımlarına vermesi gereken mehri ihmal etmemiş, hepsine o zamanın örfüne göre mehrini vermiştir. Sadece Hiz. Safiyye'ye vermemiş, ona da "Tahrir" in (hürriyete kavuşma) mehrindir." ¹⁴ buyurmuştur. Ümmü Habibe'nin (radiyallahu anhâ) nikahı Habeşistan'da kıyılırken, o da ihmal edilmemiş, Necâşi, Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) adına 400 dinar mehir vermiştir. ¹⁵ Müstedrek'in bir rivayetine göre, Medine'ye hicretten sonra Hiz. Âişe'ye mehrini vermede Resûlullah (aleyhisselam) zorluk hissetmiş ve bu yüzden gerdek gecikmiştir. Hiz. Ebû Bekir (radiyallahu anh) gecikmenin sebebini sormuş, mehir ödeme sıkıntısı olduğunu öğrenince 12 okıyye ödünç para vermiş, Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) bundan sonradır ki Hiz. Âişe'yi evine getirmiştir. ¹⁶

Günlük ihtiyaçlar: "Erkeğin hanımına harcadığı her şey sadakadır." ¹⁷ "Erkek hanımına su bile içirse onun ecri vardır" ¹⁸ "Kıyamet günü kişinin mizanına konacak ilk şey, ailesinin nafakası için harcadıklarıdır." ¹⁹ prensipleriyle ailenin maddi ihtiyaçlarını görmede darlığa, cimriliğe düşülmemesi gerektiğini tâlim eden Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem), eşlerine karşı geniş davrandığı, kendisi "fakr-i ihtiyârî'yi tercih etse bile ailesinin bir yıllık yiyeceğini iddihâr etmek suretiyle ²⁰ hanımlarına geniş davrandığı bilinmektedir. Hiz. Âişe (radiyallahu anhâ) İfk Hadisesini anlatırken "az yediği için" zayıf olduğunu söylerse de ²¹ bu, o sıralarda müştereken yaşanan umumi darlıktan dolayı idi. Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yiyecek hususunda ailesine kısıtlı davrandığına dâir herhangi bir şikâyet, müracaat olmamıştır. Üstelik, Ebû Süfyan'ın hanımı Hind, kocasını şikâyet ederek, "kendisi ve çocukları için cimri davrandığını söylemiş", "gıyabında malından alıp alamayacağını sormuş, bunun üzerine Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) "Mâruf üzere al." buyurmuştur. ²²

b) Giyim ve Tezyin

Giyecek hususunda da aynı şeyleri söyleyebiliriz. İmkânlar ölçüsünde giyecekte rahatlık esâs olmuştur. Hatta kadınlara, bilhassa giyim ve süs eşyalarında cömert davranıldığı görülmektedir.

İbn-i Sa'd'ın bir rivayetinde "Korunma ve güzelleşme vesilesi olan libâs hususunda Resûlullah'ın ashâbı hanımlarına geniş (cömert) davranırdı." dedikten sonra kaydedilen misâle göre, Hiz. Osman, hanımı Nâile için 200 dirhem değerinde ipek elbise almış ve "Bunu O'na giydirip sevindireceğim." demiştir. ²³

Kadınların giyeceğinde aşıpta görülen bu cömertliğin, Hz. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) tatbikat ve nasihatından hariç olması mümkün değildir.

Yeri gelmişken, giyim-kuşamın bir parçası sayılan tezyine de temas edebiliriz. Dinimiz kadınların zînet takınmalarını tecviz ve teşvik eder. Kur'ân'da muhtelif âyetler bu konuya temas eder.²⁴

Hz. Âişe'nin (radiyallahu anhâ) bir değil, birçok altın yüzük taktığı,²⁵ kolye kullandığı bilinmektedir. Hatta sefer sırasında bile taktığı bir kolyesinin kaybolması *İfk Hadisesine* sebep olmuştur.²⁶ Necâşi'den hediye gelen ud, vers, amber, zebâd gibi tûbleri (sürünme maddeleri) Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) kadınlarına taksim eder. Ümmü Habibe (radiyallahu anhâ), payına düşenleri kullandığını, Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) bunları gördüğünü ve fakat menfî bir müdahalede bulunmadığını belirtir.²⁷

İlerde temas edeceğimiz üzere Hz. Fâtıma'nın (radiyallahu anhâ) evliliği sırasında tespit edilen mehrin üçte ikisinin "*tîb*"e, üçte birinin elbiseye ayrılmasının şart koşulması bu konuya Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) verdiği ehemmiyeti gösterir.

Ancak şu da bilinmelidir, İslâm kadını, gerek süsünü, gerekse kokusunu yabancı erkeğe ihsas etmeyecektir. Nitekim Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), baldızı Esmâ'yı Hz. Âişe'nin yanında koku sürünmüş olarak görünce, "*Kadın kocasının giyabında koku sürünmemeli!*" diye müdahale etmiştir.²⁸ Yabancılar görececek şekilde, kadının altın ve gümüşle süslenmesinin haram olduğu, erkeklerin hissedeceği şekilde koku sürünmenin "zina" sayılacağı, rivayetlerde gelmiştir.²⁹ Ehemmiyetine binâen bu yasağa âyet-i kerime de temas etmiştir.³⁰

c) Mesken

Nafakanın mühim bir bölümünü teşkil eden meskene gelince, Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) her hanımı için müstakil bir "*dâire*"yi esas almıştır. Resûlullah (aleyhisselam) Medine'ye hicret edince, yedi ay kadar Ebû Eyyûb el-Ensârî'nin evinin alt katında ikamet etti ise de³¹ *Mescid-i Nebevî*'nin inşaatının tamamlanmasıyla birlikte avluda tanzim edilen hücrelere taşınmıştır. İlk inşaat sırasında iki hücre mevcut idi. Sonradan Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yeni evlilikler yaptıkça her hanımı için bir hücre ilâve edildi.³²

Hücrelerin, bugünün tabiriyle müstakil bir dâire gibi ihtiyâcı karşılayacak temel unsurları ihtiva ettiğini muhtelif rivayetler göstermektedir.³³

2- Sohbet

Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) aile reisi olarak en ziyâde ehemmiyet verdiği bir husus, aile fertleriyle olan sohbetidir. Bunun ihmâl edilmemesi için hususi gayret gösterdiği, tedbir aldığı bile söylenebilir. Hele dokuz tane zevcenin beraber bulunduğu bir ailede ufak bir dikkatsizlik, bir kısmının ihmaline bile müncer olabilirdi.

Rivayetler, Hz. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) ailevî sohbeti iki istikamette telâkki ettiğini göstermektedir:

- a. Aile fertlerinin her biri ile şahsen teması ve başbaşa husûsi sohbeti.
- b. Aile fertlerinin tamamının birbiriyle temas ve sohbeti.

Bu her iki sohbetin, günlük siyâsi ve irşâdî faaliyet ve diğer meşguliyetler içerisinde ihmâl ugramaması için Aleyhissalatu Vesselam birkaç tane kesin prensibe yer vermiştir:

1. Hanımlarıyla geçireceği gece, belli bir esâsa bağlanmış, kur'a ile tespit edilen bir sıra ile her gece birinin yanında kalmak prensip yapılmıştır. Nevevî'nin açıklamasına göre, Efendimiz'in eşleri hayızlı halde de olsa sohbet nöbetinde atlama yapılmamıştır.³⁴

2. Ayrıca her sabah mescitten çıktıktan sonra³⁵ ve her ikindi vakti namaz kıldıktan sonra³⁶ kadınların her birine teker teker ziyaretler yapar, alışılan muayyen bir müddet boyunca onlarla sohbet ederdi.

3. Bilhassa aile fertlerinin topluca bir araya gelmesini sağlamak maksadıyla da her akşam, bütün hanımlar, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) o gece kimin yanında geceleyecek ise, topluca oraya gelirler, sohbet ederlerdi.³⁷ Bu toplantılarda Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) zevcelerine "hurâfa" (خرافة) denilen ibretli kıssalar bile anlattığı, hepsinin güldürücü şakalar yaptığı rivayet edilmiştir.³⁸

a) Sohbet Ziyaretlerinin Mahiyeti

Rivayetler, günlük, sabah ve ikindi ziyaretlerine Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) izinsiz girip³⁹ selâm vererek başladığını,⁴⁰ hanımlarına yaklaşıp elini (omuzlarına, başlarına) koyduğunu, öptüğünü,⁴¹ hâl-hatır sorup meseleleriyle alâkadar olduğunu göstermektedir. Meselâ; Hz. Safiyye (radiyallahu anhâ), ilk gece hiç uyumaksızın, kendisiyle meşgul olup konuştuğunu ifade eder. Bir gün önce, savaş sırasında, babası dâhil bir kısım yakınlarını kaybeden Hz. Safiyye'nin böyle yakın bir ilgiye ihtiyacı vardı ve Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) ondan bunu esirgememiştir.⁴² Safiyye validemizle ilgili bir başka rivayet, bu hususi sohbette Resûlullah'ın ne gibi meseleleriyle ilgilendiğini göstermektedir: Bir defasında Aleyhissalatu Vesselam, yanına geldiğinde, Hz. Hafsa ve Hz. Âişe'nin (radiyallah anhumâ) kendisine –bâzı rivayetlerde– "Yahudi kızı-Yahudi kızı" diyerek takıldıklarını ve şakada ileri gidip: "Biz senden daha üstünüz, biz Hz. Peygamber'in hanımı ve amcasının kızlarıyız!" dediklerini anlatır. Aleyhissalatu Vesselam, onu şöyle takviye eder: "Sen de şöyle deseydin ya: "Benim kocam Muhammed, babam Harun, amcam Mûsâ iken nasıl benden daha üstün olabilirsiniz?"⁴³

Medine'ye geldiğinde bütün kadınlar Hz. Safiyye'yi görmeye gelirler. Aleyhissalatu Vesselam Hz. Âişe'ye, "Nasıl buldun?" diye sorar. "Bir Yahudi kızından başka bir şey değil!" deyince, "Böyle söyleme ey Âişe! O Müslüman oldu ve samimiyetle İslâm'ı benimsedi." der.⁴⁴

Hiz. Cüveyriye (radiyallahu anhâ) de kendisine: “Sen hür zevcesi değil, câriyesisin!” diye takıldıklarını söyleyince: “Senin mehrin onların mehrinden büyük değil mi, senin sayende kavminden kırk kişi âzâd edilmedi mi?” diyerek teselli eder.⁴⁵

b) Ferahlatma ve Mizah

Resûlullah’ın (aleyhisselam) ailesiyle olan ilgisini açıklarken, onlarla olan mülâtefe (şakalaşma) ve mizahlarını da belirtmemiz gerekmektedir. İnsanlarda fitrî olan eğlenme, dinlenme, mizah yönlerinin aile hayatı içerisinde nazar-ı dikkate alınıp düşünülmesi, itidalde tutulup müspete yönlendirilmesi ehemmiyetli bir husus olmalıdır. Fertler arasındaki münâsebetlerin kemalinde bunun da bir yeri vardır.

Hiz. Âişe, oynamakta olduğu bir kısım bebekleri bulunduğunu, komşu arkadaşlarının yanına geldiklerini, onlarla beraber oynadıklarını anlatır ve Hiz. Peygamber’in bunların gelmesine mâni olmadığını, aksine yardımcı olduğunu⁴⁶ bazen da oyuncakları vesilesiyle kendisine latife yaptığını⁴⁷ belirtir. Bayramlarda Habeşilerin çıkardığı eğlenceleri, Hiz. Âişe’nin seyretmesine hem izin vermiş hem de yardımcı olmuştur.⁴⁸ Muhtelif seferler Hiz. Âişe ile koşu yarışması yaptığı da bu meyanda hatırlatılabilir.⁴⁹

Resûlullah Efendimiz hanımlarının muhtelif şakalaşmalar da yapmıştır.⁵⁰

Hiz. Âişe’nin anlattığına göre, bir gün Resûlullah için bulamaç pişirir. Yanlarında Sevde (radiyallahu anhâ) validemiz de bulunmaktadır. Hiz. Âişe, Hiz. Sevde’ye, “Buyur sen de ye.” der. O imtina edince “Yemezsen yüzüne bulayacağım!” diye tehdit eder. Sevde, yememekte ısrar edince, bulamaçtan alıp Sevde’nin yüzüne bular. Ortaya çıkan manzaraya Hiz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) güler ve elini Sevde’ye koyarak: “Ne duruyorsun? Sen de onun yüzüne sür!” der. Sevde de Âişe’ye sürer. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ona da güler.⁵¹

Aleyhissalatu Vesselam, bazen de sözlü şakalar yapmıştır. Hiz. Âişe anlatıyor: “Bir gece, hanımlarına mı gitti diye vesveseye düşüp Resûlullah’ı araştırmıştım. Elim saçlarına girdi, (durumu anlayan Aleyhissalatu Vesselam) “Sana yine şeytanın gelmiş olmalı!” dedi.⁵²

Yine Hiz. Peygamber’in ailesinden bir fert sayabileceğimiz, hizmetçisi Ümmü Eymen ile ilgili bir şaka da şöyle:

Ümmü Eymen (radiyallahu anh) bir gün Hiz. Peygamber’e gelerek:

“Beni bir şeylere bindir” der.

“Seni deve yavrusuna bindireceğim!”

“Ey Allah’ın Resûlü! Deve yavrusu beni taşıyamaz!” deyince, Hiz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam):

“Seni deve yavrusundan başka bir şeye bindirmem.” diyerek, “her devenin deve yavrusu sayıldığını” ima eder. Hadiseyi anlatan râvi: “Resûlullah’ın şakalarında bile, gerçekten hiç

ayrılmadığı”na dikkat çeker.⁵³

Bir seferinde Hz. Âişe’ye şöyle takılır: “Sen benden evvel ölsem de, seni kendim yıkasam, kendim kefenlesem, üzerine namazını kılsam, kendim defnetsem!” buyurur. Hz. Âişe dayanamaz ve “... böyle yapsan, sonra evime gitsen, orada kadınlarından biriyle beraber olsun.” diyerek Resûlullah’ın sözünü devam ettirir. Resûlullah da (sallallahu aleyhi ve sellem) tebessümle mukabele eder.⁵⁴ Muhtelif rivayetler, Aleyhissalatu Vesselam’ın hanımlarına çok iyi davrandığını, ‘insanların en mülayimi (yumuşak huylusu), en çok ikramda bulunanı ve en fazla tebessüm edeni olduğunu belirtir.⁵⁵

c) İstişare

Hz. Peygamber’in ailevi yaşayışını belirtirken bu noktaya da temasta fayda var. Çünkü: “Kadınlarla istişare edin, ancak sözlerinin aksiyle hareket edin!” mealinde bir uydurma hadis, kitaplarımıza girmiş bulunmaktadır.⁵⁶ Resûlullah’ın risâlet vazifesini ilgilendiren meselelerde hanımlarıyla istişare etmeyeceği açıktır. Ancak, kendilerini ilgilendiren meselelerde fikirlerini almış olduğu da kesindir. Nitekim daha önceki misallerde görüldüğü üzere, Resûlullah hususi taleplerinde emredici olmadığı için itirazlara ve menfi cevaplara maruz kalmıştır. Kadınlarına karşı hep emredici olsa ve öyle alıştırsa idi, kendisine hiçbir itiraz söz konusu olmazdı.

İlk vahiy geldiği zaman Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), gördüklerinden korkmuş ve korkusunu Hz. Hatice’ye açmıştır. Onun Resûlullah’ı teskin ve tesellisi meşhurdur.⁵⁷ Keza, kızı Zeyneb’in Ebû’l-As’a verilmesi de Hz. Hatice’nin teklifiyle gerçekleşmiştir. Hatta, râvi, Zeyneb’i Ebû’l-As için Hz. Hatice’nin Resûlullah’a teklifini ve Resûlullah’ın (aleyhisselam) kabulünü belirtirken konumuz bakımından ehemmiyet taşıyan şu cümleyi de ilâve eder: “Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Hatice’ye muhalefet etmezdi.”⁵⁸

Keza, İfk hadisesinde Hz. Âişe hakkında Zeyneb Binti Cahş’tan, Hz. Âişe’nin cariyesi Berire’den Hz. Âişe hakkında görüşlerini sormuştur.⁵⁹ Bunların hepsi istişare mefhumuna dâhildir. Hele Ümmü Seleme örneği daha ilgi çekicidir:

Hudeybiye’de sulh yapıp o yıl umre yapmama maddesi kabul edilince, ashab memnun kalmamış, Resûlullah’ın “ihramdan çıkma” emrini yerine getirmekte ağır davranmışlardı. Resûlullah’ın üzüntüsünü görüp sebebini öğrenen Ümmü Seleme: “Yâ Resûlallah! Sen kalk, kurbanlığını kes. Onlar sana uyacaklar ve kurbanlarını kesecekler.” dedi. Resûlullah öyle yaptı ve gerçekten ashab O’nu takip etti.⁶⁰

İslâm’da Kadınlarla İstişare⁶¹

“İslâm’da istişare” mevzusu açıldığı vakit her seferinde, mevzu üzerine gelen suallerden biri “kadınla istişare” meselesidir. Bunun da sebebi muhtemelen, bu mesele hakkında verilen ana fikrin, dinleyenler tarafından çoğunlukla bilinen ve bir bakıma umumi kültür hâlini almış bazı mevcut

malumata ters düşmesidir. Umumiyetle şu soruyla karşılarız: “Kadınlarla istişare edin, fakat onların sözüne uymayın!” diye sahih bir hadis var mı? Bu konuda esas nedir? Kadınlarla istişarenin hükmü nedir?”

Biz, ehemmiyetine binaen, bu mevzuyu müstakil bir başlık altında, biraz daha detaylı olarak incelemeyi uygun bulduk.

Hemen kaydedelim ki, kadınlara istişareyi mutlak bir ifade ile reddetmek hem Kur’ân ve hem de sünnette gelmiş bulunan bir kısım muhkem naslara aykırıdır. Açıklayalım.

I- Kur’ân’a Göre

Kur’ân-ı Kerîm’de, kadınlara istişareyi ne sarahaten ne de zımmen men eden bir âyet vardır. Aksine bazı meselelerde kadınlara istişare emredildiği gibi, muhtelif istişare örnekleri de vardır.

1- Çocuğun süt emme müddeti Kur’ân-ı Kerîm tarafından iki yıl olarak tespit edildikten sonra, aynı âyetin devamında, anne ile babanın, aralarında istişare ederek, çocuğu daha önce de sütten kesebilecekleri belirtilir. (Meâlen): “*Ana-baba aralarında istişare ederek ve anlaşarak (daha önce) süttten kesmek isterlerse ikisine de sorumluluk yoktur.*” (Bakara, 2/233)

2- Boşanan kadın ve erkekle ilgili olarak gelen bir âyette, yine çocuğun emzirilmesi meselesinde bu işi bizzat annenin varılacak mutabakatla, ücretle yapabileceği belirtilir: “Çocuğu sizin için emzirirlerse, onlara ücretlerini ödeyin, aranızda uygun bir şekilde anlaşın, eğer güçlkle karşılaşırsanız, çocuğu başka bir kadın emzirebilir.” (Talak, 65/6)

3- Kadınlara istişare bahsini münakaşa eden âlimler tarafından da delil olarak zikredilen, daha ikna edici bir diğer Kur’ânî delil, Hz. Musa’nın çoban olarak tutulması için Hz. Şuayb Peygamber’e (aleyhissalatu vesselam), ⁶² kızı tarafından yapılan teklifi muhtevi âyettir. (Mealen): “*İki kadından biri: ‘Babacığım! Onu ücretli olarak tut, ücretle tuttuklarının en iyisi bu güçlü ve güvenilir adamdır’ dedi.*” (Kasas, 28/26)

Neticede Hz. Şuayb, kızı tarafından yapılan bu teklifi kabul eder ve Hz. Musa çoban olarak tutulur.

4- Kur’ân-ı Kerîm’de verilen muhtelif istişare örneklerinden biri Sebe Melikesi (Belkıs) ile alâkalıdır. Belkıs, Hz. Süleyman’dan tehditkâr bir mektup alır. Bunun üzerine, komutanlarının da hazır bulunduğu bir mecliste müzakere açar ve fikirlerini sorar: “*Ey ileri gelenler! Ben, Süleyman’dan mühim bir mektup aldım. ‘Bismillahirrahmanirrahim’ diye başlıyor ve ‘Sakın bana asi olmayın, teslim olarak bana gelin.’ diyor. Ey ileri gelenler! Vermem gereken emir hususunda bana fikrinizi söyleyin. Siz benim yanımda hazır bulunmadıkça bir iş hakkında kesin bir hüküm vermedim.*”

İstişare adabı yönünden mühim bir örnek olan bu sahnenin devamını kaydetmede fayda var. Meclisteki komutanlar şu cevabı verirler: “Biz güçlü kimseler ve zorlu savaş adamlarıyız, (siyasetten fazla anlamayız) emir senindir, sen emretmene bak!”

Hanım lider kararını verir: “*Doğrusu hükümdarlar bir şehre girdikleri vakit orasını tahrip edip*

bozarlar, şerefli ahalisini de zelil kılarlar. (Süleyman'ın askerlerinin de) yapacakları budur. Ben onlara bir hediye göndereyim de, elçilerin ne ile döneceklerine bakayım.” (Neml, 27/35)

II. Sünnete Göre:

Hız. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) sünnetinde de durum Kur'ân'dakine yakındır. Zira Resûlullah da bir kısım meselelerde kadınlarla istişareyi mükerrer hadislerinde emretmiştir. Ayrıca birçok kereler kadınlara da başvurup, görüşlerini aldığı ve onlarla amel ettiği de Ashab tarafından rivayet edilmiştir. Ama ne var ki, kadınlarla istişareyi yasaklayan bir kısım zayıf rivayetler de varit olmuştur.

Nitekim, mevzuya girerken kaydettiğimiz soruda zikredilen muhteva, böyle bir rivayetin tercümesidir, (mealen): “Kadınlarla istişare edin, fakat onlara muhalefet edin.”⁶³

Münâvi tarafından “muteber bir aslının olmadığı” belirtilen bu rivayeti⁶⁴ genişçe tahlile tabi tutan Sehâvi, *el-Makâsıdu'l-Hasene*'de şu bilgileri kaydeder: “Ben bu sözün Hız. Peygamber'e (aleyhissalatu vesselam) nispet edildiğine hiçbir yerde rastlamadım. el-Askerî, Hız. Ömer'e nispet edilen, bu söze yakın şu rivayeti kaydeder: “Kadınlara muhalefet edin. Zira onlara muhalefette bereket vardır.” İbn-i Lâl, içinde çok zayıf râvinin yanısıra inkıtanın (kopukluğun) da yer aldığı bir senetle –ki aynı senetle hadisi ed-Deylemi de rivayet etmiştir– şu rivayeti kaydeder: “Enes'in rivayetine göre, Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) şöyle buyurmuştur: “Sizden hiç kimse istişaresiz bir iş yapmasın. Şayet kendisine fikir verecek birisini bulamazsa, bir kadınla istişare etsin, ama ona muhalefet etsin. Zira kadına muhalefette bereket vardır.”⁶⁵

Bu mevzuda kitaplarda rastlanan ve Hız. Peygamber'e (aleyhissalatu vesselam) nispet edilen diğer bir rivayet de Hız. Âişe ve Zeyd ibn-i Sabit'ten gelmektedir: (Mealen): “Kadınlara itaat pişmanlıktır.” Ne var ki, âlimler bunun da “sahih” değil, “zayıf” (bazıları da mevzu) olduğunu belirtirler.⁶⁶

Ancak, aynı manayı ifade eden, zayıf da olsa başka rivayetler de gösterilebilir.⁶⁷

Burada hatıra şöyle bir soru gelebilir: “Hadis ilminin umumi prensiplerinden birine göre, zayıf hadisle de amel edilebilir. Diğer taraftan bir mevzuda birkaç tane zayıf hadis varsa, bunlar birbirlerini kuvvetlendirir ve ayrıca “sahih bir asla” dayandıklarını gösterir. Şu halde, bu meselede aynı prensip muteber olamaz mı?”

Cevap: Evvela “Zayıf hadisle amel edilebilir.” mevzuunu ela alalım. Bu, doğrudur. Ancak, zayıf bir hadisle amel edebilmek için, zayıf hadisin âyete veya sahîh hadise muhalefet etmemesi, bir başka ifade ile o mevzuda zayıf hadisten başka “nass”ın bulunması lazımdır. Yukarıda görüldüğü üzere, “Kadınla istişare etmeyin!” ifadesi değil sahîh hadislere, bizzat Kur'ân'a aykırıdır.

Saniyen: Bu mevzudaki zayıfların birbirini destekleyip kuvvetlenmeleri ve bir “sahîh asl”a delalet etmeleri meselesine gelince, söz konusu rivayetlerin ifade ettiği manayı “mutlak” değil “mukayyet” olarak alırsak cevap müspet olabilir. “Kadınlarla istişare edin ve fakat muhalefet edin!” veya “Kadınlara itaat pişmanlıktır!”, “Kadınlara reyî ile amel kalbi ifsat eder!” gibi rivayetler söylendiği şekilde yani mutlak olarak alınınca, “Hiçbir meselede, hiçbir surette, hiçbir kadınla istişare etmeyin!”

manası çıkar. Hâlbuki en azından bazı meselelerde istişarenin bizzat Kur'ân-ı Kerîm'de emredildiğini gördük. Sünnette gelen deliller ise daha çoktur.

Sünnette Nazari Beyan: Hz. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) hayatında kadınlarla istişare örnekleri eksik değildir. Burada da, örneklere geçmeden önce, istişareyi mutlak bir tarzda nehyeden ifadeleri cerh ve reddedici mahiyette olan bazı rivayetleri kaydedeceğiz. Bunlar bir kısım meselelerde "kadınlarla istişare etmeyi" emretmektedir:

"Kendilerini ilgilendiren hususlarda kadınlarla istişare edin."⁶⁸ "Kızları hususunda kadınlarla istişare edin."⁶⁹ "Bakire kızla, (evlendirmeden önce) babası müşavere etmelidir."⁷⁰

"Dul kadın kendisiyle istişare edilmeden evlendirilmemeli, bakire kız da izni alınmadan nikâhlanmamalı."⁷¹

Görüldüğü üzere, bilhassa evlenme gibi şahsi bir meselede fikrinin alınması ve ona uyulması tekrarlar, ısrarla talep edilmektedir. Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) kızın arzusu hilafına, babası tarafından gerçekleştirilen bir kısım nikâhları, şikâyet üzerine, iptal etmiştir.⁷² Resûlullah'ın (aleyhisselâm) bu çeşit tatbikatını esas alan cumhur, kızın rızası hilafına yapılan nikâh akitlerinin batıl olacağına hükmetmiştir.⁷³

Bir erkek şüphesiz, kadını veya kızı ile sadece evlenme meselesinde "istişare etmek"le kayıtlı ve memur değildir. Bu hususu teyit eden bir rivayette "Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) kadınlarla bile istişare eder, onların beyan ettikleri görüşleriyle amel ederdi." denmektedir.⁷⁴ Bunun aksini ifade eden, yani kadınlarla istişare edip de beyan edilenin aksini yaptığını tespit eden rivayete rastlamadık. Tirmizî'de "kızıl rüzgâr"la alâkalı hadiste geçen "Kişi annesine bakmaz, kadınına itaat eder!" cümlesinde kınanan husus, kadınla yapılan istişare değil, annenin ihmal ve istiskal edilmesidir. Nitekim, aynı hadiste, ".. babasına bakmaz, arkadaşına rağbet gösterir!" diye de buyrulmaktadır.⁷⁵

Sünnette Fiilî Örnekler: Kadınla istişare hususunda nazari beyanlardan başka, fiilî örnekler de mevcuttur:

1- İlk örnek olarak, nübüvvetin bidayetlerine ait bir vakayı zikredebiliriz. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) henüz peygamberliği hususunda bilgi ve yakîn sahibi değilken, o safhaya hazırlayıcı mahiyette geçirmekte olduğu İlahî terbiye icabı, sık sık bir kısım harika durumlara mazhar oluyor ve bunlardan ciddi şekilde korkuyordu. İlk vahiyden sonra, gördüklerini ve hissettiği korkuyu muhterem zevceleri Hatice-i Tâhire validemize açtılar. Validemiz (radıyallah anhâ), Resûlullah'ı (aleyhissalatu vesselam) şöyle teselli etti: "Korkma, Allah seni asla mahcup etmez. Zira sen akraba hukukunu gözetir, muhtaçlara yardım, fakirlere iyilik, misafirlere de ikram edersin..."⁷⁶

2- Değişik bir örnek "ifk (iftira)" hadisesiyle alâkalıdır. Ayet-i kerime ile iç yüzü ortaya konan ve kitaplarımızda teferruatıyla açıklanan ifk, yani Hz. Âişe validemize (radıyallah anhâ) münafıklarca yapılan iftira hâdisesi üzerine Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) zevce-i tâhireleri hakkında geniş bir

tahkikat açmıştı. Bu tahkikat sırasında, sadece Hz. Ali gibi ileri gelenlerin değil, Berire –ki Hz. Âişe'nin cariyesi idi– gibi cariye bir kadının da fikrine müracaat etmişti.⁷⁷

3- Üçüncü örnek, diğerlerinden hem daha meşhur hem de mühim bir istişare hadisesidir. Kadınla istişare meselesini ele alan âlimler, istişarenin caiz olduğunu söylerken, delil olarak Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) Hudeybiye Sulhu şurasında zevcesi Ümmü Seleme'nin tavsiyelerine uymasıyla ilgili vakayı kaydederler. Kısaca özetleyelim:

Hicretin altıncı yılında, Müslümanlar, Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) ile beraber, umre yapmak amacıyla Mekke'ye müteveccihen yola çıkarlar. Ancak Mekkeli müşrikler, ziyarete müsaade etmezler. Fakat Müslümanlarla aralarında Hudeybiye sulh anlaşması yapılır. Anlaşma tamamlandıktan sonra, Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) yanındakilere: “Kalkın kurbanlarınızı kesin, ihramdan çıkın, başlarınızı tıraş edin!” emrini verir. Ne var ki Ka'be'yi tavaf için gelmiş bulunan Ashab, sulh anlaşmasının muhtevasından memnun olmadığı için tavaf yapmadan umre ile ilgili tıraş olmak, kurban kesmek gibi diğer menasiki de yapmaktan imtina ederler.

Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) emri üç kere tekrarlar. Ashab yine de şaşkın şaşkın bakınmakla mukabelede bulunur.

Resûlullah son derece öfkeli halde, çadırına zevce-i pakleri Ümmü Seleme validemizin (radıyallah anhâ) yanına girerler. Aralarında şu konuşma geçer:

“Neyin var ya Resûlallah?”

“Hayret ey Ümmü Seleme! Ben insanlara ısrarla “Kurbanlarınızı kesin, tıraş olun, ihramdan çıkın!” diye emrettim, hiç kimse bu çağırma cevap vermedi. Emrimi işittikleri halde sadece yüzüme bakıyorlar.”

“Yâ Resûlallah, sen kalk, kurbanlığına git ve kes. Onlar mutlaka sana uyacaklar ve kurbanlarını keseceklerdir.”

Bu tavsiye üzerine Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) gider ve kurbanlık devesini keser. Aynen Ümmü Seleme validemizin (radıyallah anhâ) dediği gibi, Resûlullah'ı gören Ashab-ı Güzin de (radıyallahu anhüm ecmain) teker teker kalkıp kurbanlarını keserler.⁷⁸

İmâmu'l-Harameyn, bu hâdiseyi yorumlarken: “Beyan ettiği fikirde isabet etmiş Ümmü Seleme'den başka kadın bilinmiyor.” demiş ise de, kendisi yukarıda zikri geçen Hz. Şuayb'ın kızı örnek gösterilerek tenkit edilmiştir.⁷⁹

Ashab'dan Örnek: Kadınla istişare meselesindeki ıtlakı kaldırıp tereddüdü izale edecek birkaç örneği de Ashab'dan kaydedelim:

1- Birincisi, umumiyetle bilinen bir vakadır. Hz. Ömer, bir cuma hutbesi sırasında, evlenmelerde kadınlara verilecek mehir için, bir tahdit getirerek, mübalağaya kaçılmasını önlemek istediği zaman, cemaatte bulunan bir kadın bir âyeti delil olarak söyleyerek: *“Ey Ömer, Allah ‘Bir eşin yerine başka bir eşi almak isterseniz, birincisine bir yük altın vermiş olsanız bile, ondan bir şey almayın.’*⁸⁰

diyerek tahdit yapmazken, sen nasıl yaparsın?” diye müdahale eder. Bunun üzerine Hz. Ömer (radiyallahu anh): “Bir kadın isabet, bir erkek hata etti, bir emîr (lider) cedelleşti ve cedeli kaybetti.” diyerek kendi iddiasından rücu edip kadının görüşüne uyar.⁸¹

2- Şu kaydedeceğimiz misal mevzumuz açısından daha da dikkat çekicidir. Bir gece teftişinde Hz. Ömer (radiyallahu anh), kocası cihada gitmiş olan bir kadının “bekârlıktan” yakındığını işitince, kızı Hafsa validemize (ve kadınlardan tecrübeli olanlara)⁸² müracaat ederek: “Kızım (söyle bakayım), bir kadın kocasından ne kadar müddet ayrı kalmaya tahammül edebilir?” diye sorar ve aldığı cevaba dayanarak askerlik müddetini altı ay olarak tahdit eder.⁸³

3- el-İsâbe’de ibn-i Hacer’in kaydettiği bir rivayet, istişareye son derece ehemmiyet veren Hz. Ömer’in (radiyallahu anh), zaman zaman, akıl ve faziletçe üstün, okuma yazma bilen bir kadın olan Şifa Binti Abdillah’a da müracaat ettiğini ve hatta onun reyini başkalarının reyine tercih edip uyduğunu belirtir.⁸⁴

4- Hâlid ibn-i Velid de (radiyallahu anh), bazı meselelerde, kız kardeşi Fâtıma Binti’l-Velid ile istişare etmiştir.⁸⁵

5- En mühim örneklerden biri, Abdurrahman ibn-i Avf’ın (radiyallahu anh) Hz. Ömer’den (radiyallahu anh) sonra halife tespitindeki tutumudur. Hz. Osman’ı belirlerken üç gün herkesten fikrini sormuş, bu meyanda kadınların da görüşünü almayı ihmal etmemiştir. Bu da İslâm’da kadınların rey hakkı meselesine en mukni örneklerden biridir.⁸⁶

Meselemizi rivayetler açısından hülasa etmek gerekirse, kadınla istişareyi kesinlikle yasaklayan muhkem bir nass mevcut değildir. Üstelik cevazına delalet eden rivayetler çoktur. Kur’ânî örneklerden başka, bizzat Hz. Peygamber’in (aleyhissalatu vesselam) ve bir kısım meşhur sahâbîlerin hayatlarında, kadınla istişarenin fiilî örnekleri vardır. Aleyhte gelen zayıf hadislerin sahih bir asla delalet edebilme ihtimaline karşı da “Yasağı mutlak değil, mukayyet olarak anlamak gerekmektedir.” deriz.

İstişarede temel prensip: Kadınla istişare meselesini, istişare adabı üzerine, âlimlerin sünnete dayanarak tespit ettiği umumi prensipler muvacehesinde ele almak en doğru yoldur. Bu cümleden olarak, müşavirin “liyakat”ı üzerinde ısrarla, ittifakla durulmuştur. Öyle ise istişare etme ihtiyacı duyulan mesele kadının ihtisas, bilgi ve tecrübesiyle alâkalı değilse elbette ona müracaat fayda değil, zarar getirebilir. Nitekim Münâvi, “Kadınlara itaat pişmanlıktır.” rivayetini –zayıf olduğuna dikkat çekmekle beraber– “erkeklere ait işlerde” diye kayıtlar.⁸⁷

Liyakat açısından erkek, kadından farklı değildir. Bilgi, görgü, ihtisas, tecrübe ve alâka gibi müracaatı meşru ve gerekli kılan bir vasfi taşımadıkça, sırf “erkek olduğu için” erkeğe müracaat hiçbir âlim tarafından tavsiye edilmemiştir. Yukarıda kaydedilen misallerde, Hz. Şuayb’ın kızının, o meselede bilgi ve dirayet sahibi olduğunu gösteren rivayetleri müfessirler kaydederler.⁸⁸

Şu halde liyakatli olan herkes, kadın veya erkek, istişareye layıktır. Olmayan da değildir, ölçü, cinsiyet değil liyâkattir.

Haklı Cihet: Şurası da bir gerçek ki, kadınlar fitrî durumları icabı, çoğunlukla, erkeklere nazaran daha hissî, daha acelecidirler. Binnetice, görüşlerinde objektivite ve hasbilik ihtimâli daha zayıftır. Bu sebeple, onlarla istişare mevzuunda daha bir ihtiyatlı hareket etmek gerekir. Nitekim beşerin tarihî tecrübesi, kadınların nüfuz ve hâkimiyet kurduğu sarayların, çeşitli entrikalarla kaynayarak “devletleri ve saltanatları fesada götürdüğünü” tespit etmiştir.⁸⁹

Öyleyse, kadınlarla istişareyi yasaklayan rivayet, mutlak bir hakikat değil, bu beşerî tecrübenin, hadis formuna dökülmüş, öfkeli ve mübalağalı bir ifadesi olabilir. Hadis olduğuna hükmedenler de ilgili rivayetleri ıtlak üzere (mutlak) değil kayıtlayarak (mukayyed) almaya mecburdurlar. Doğruyu Allah bilir.

d) Yakın İlgi ve Değer Verme

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), aile fertlerine ilgi gösterdiğini, kıymet verdiğini ifade eden çeşitli söz ve davranışlarla, onları memnun ve ruhen tatmin etmeye de ehemmiyet vermiştir. Bu paralelde hanımlarından her biriyle alâkalı pek çok rivayet gelmiştir. Bunlardan Hz. Hatice ve Hz. Âişe ile ilgili olanlar daha çoktur.

Hanımlarına faziletlerini söylemesi,⁹⁰ sevdiğini ifade etmesi,⁹¹ bineğine alması,⁹² aynı kabın suyu ile müştereken yıkanılması,⁹³ hanımının hayvana binmesinde yardımcı olması ve dizine bastırarak bindirmesi,⁹⁴ kendisine yapılan yemek dâvetine “*hanım da olursa*” kaydıyla icabet etmesi,⁹⁵ bir sıkıntıyla kederlenip ağlayanın gözyaşlarını elleriyle silerek teselli etmesi⁹⁶ gibi Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) pek çok davranışı hanımlarını memnun kılmaya yöneliktir.

Hz. Safiyye (radiyallahu anhâ) anlatıyor: “Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), bir gece yolculuğunda beni devesinin arkasına almıştı. Yolda uyuklamaya başladım. (Uyumamı önlemek için) bir taraftan beni okşuyor, bir taraftan da: “Hey! Ey Huyey’in kızı, ey Safiye! (uyuma) diyordu.”⁹⁷

Yine Hz. Safiyye anlatır ki; bir defasında beraberce bindikleri devenin ayağı kayar, ikisi birlikte düşerler. Yardım için koşan Ebû Talha’ya Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem): “Kadına bakın, onunla ilgilenin!” der.⁹⁸

Kadınların üzüntülü durumlarında da onları teselli etmeyi Hz. Peygamber ihmâl etmez. Hayız olan hanımlarını “*Bu hâl, Âdem’in bütün kızlarına Allah’ın (celle celâluhû) bir yazgısı*” manasında ifadeleriyle çeşitli vesilelerle teselli etmiştir.⁹⁹

Resûlullah’ın (aleyhisselam) bu tutumu, İslâm’ın emri olarak cemiyete aksedince Hz. Ömer’in ifadesiyle¹⁰⁰ Allah’ın (celle celâluhû) onları zikretmesinden önce hiçbir değer atfedilmeyen Arap kadınları Resûlullah’a (aleyhissalatu vesselam) “*Allah ve Resûlü, bize, bizden daha merhametlidir.*”

diyerek tarihi bir şükran ifade edeceklerdir.¹⁰¹ (Müstedrek, 4/71)

e) Aile Fertlerinin İtibarı

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), sadece hanımlarına değil, “ailesinden addettiği” her ferde, eşit seviyede olmasa bile, hususi bir itibar atfetmiştir. Hanımları arasında Hz. Âişe, müstesna bir sevgi ve itibara mazhar olmuştur. Vahy’in hep onun yanında iken gelmiş olması, Hz. Ebû Bekir’in (radiyallahu anh) kızı bulunması, zekâ ve kabiliyet durumu gibi Hz. Peygamber’in (sallallahu aleyhi ve sellem) ziyâde iltifatına liyâkati tevsîk eden haklı durumlar vardır. Nitekim en çok hadis rivayet edenlerden ve önemli fakihlerden biri olarak ortaya koyacağı şahsiyet bu husûsî itibar ve iltifatta Resûlullah’ı haklı çıkaracaktır.

Amcası Abbas da hususi bir itibardan istifade etmiştir. Resûlullah onu öz babası kadar sevmiş, birçok meselede fikrini almış, O’nun şefaathlerini hep kabul buyurmuştur.¹⁰²

Peygamberimiz’in (aleyhissalatu vesselam) azatlısı Zeyd ve onun oğlu Üsâme de (radiyallahu anh) husûsî sevgiye mazhar olanlardandır. Üsâme (radiyallahu anh) *Hibbu Resûlillah (Allah Resûlünün sevgilisi)* ünvanıyla meşhur olacak kadar torunları Hasan ve Hüseyin’inkine denk¹⁰³ bir nebevî sevgiye mazhar olmuş, şefaati reddedilmeyenler sırasında yer almıştır.¹⁰⁴ Fetih günü, hac günü gibi mühim fırsatlarda Hz. Peygamber’in (aleyhissalatu vesselam) devesinin terkesinde yer alma şerefine eren Üsâme, on sekiz yaşında olduğu halde, Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Ebû Ubeyde ibni’l-Cerrah gibi muhâcirûn’un ulularının da yer aldığı orduya Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) tarafından komutan tayin edilmiştir.¹⁰⁵

f) Hanımın Yakınlarına İtibar

Hz. Peygamber (aleyhissalam) aile efradının sadece şahıslarına değil, onların yakınlarına da iltifat ve alakayı ihmal etmemiştir. Nitekim evine uğrayan yaşlı bir kadına ziyadesiyle iltifat ettiğini gören Hz. Âişe, ihtiyar kadın gittikten sonra bu iltifatın sebebini sorunca şu cevabı alır:

“Ey Âişe! Bu kadın Hatice’nin bir arkadaşıdır. Onun sağlığında bize uğradı. Dostluğa vefâ imandandır.”¹⁰⁶ Hz. Âişe, Efendimiz’in (aleyhissalatu vesselam) Hz. Hatice’nin yakınlarına olan bu bağlılığı sebebiyle, her koyun kesişte, onun arkadaşlarına da mutlaka bir pay gönderdiğini belirtir.¹⁰⁷ Bedir esirleri arasında yer alan damadı Ebu’l-As’ın fidye-i necatı olarak gönderilen kolyeyi gören Resûlullah fevkalâde duygulanarak, bunun iadesini teklif eder ve kabul edilir. Bu kolyeyi, kızı Zeyneb’in evlenmesi sırasında annesi Hatice hediye etmiştir.¹⁰⁸

‘Resûlullah’in (sallallahu aleyhi ve sellem) *hadimi*’ diye bilinen ve O’nun (aleyhissalatu vesselam): “Ey oğulcuğum (yâ büneyye)” hitabına mazhar olan Enes¹⁰⁹ de aile fertlerinden biri sayılmalıdır. Onun annesi Ümmü Süleym de Hz. Peygamber’in (sallallahu aleyhi ve sellem) husûsî iltifatına mazhardır. Hiçbir kadının evine yalnızken uğramadığı halde ona sık sık uğramakta¹¹⁰ evinde yiyip içmekte, uyumakta,

eve uğradığı zaman en küçüğüne varıncaya kadar hepsinin hâlini hatırını sormaktadır.¹¹¹ Enes'in (radiyallahu anh) sadece annesi değil, büyükannesi Müleyke de iltifat-ı nebevîye mazhardır. Hz.

Peygamber (aleyhissalatu vesselam) onun evine şeref vermiş, yemeğini yiyip namaz kılmıştır.¹¹²

Babasından tevarüs edip Hz. Hatice ile evlendiği zaman azat ettiği Ümmü Eymen'i de Hz. Peygamber (aleyhissalam), ailesinden bir parça saymış, kendisine adeta bir anneye gösterilen alâkayı göstermiştir. Hitap ettiği zaman "Ey anneciğim!" derdi.¹¹³ Ona nazar edip: "*Sen ailemizin son bâkiyesisin!*" dediği de rivayet edilmiştir.¹¹⁴

Hız. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) bir başka azatlı olan Ebû Râfi'i de ailesinden saymış: "Biz ehl-i beytiz, bize sadaka haramdır, bir cemaatın mevlâsı da o cemaattendir." diyerek onun sadaka almasına izin vermemiştir.¹¹⁵

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Ci'râne'de karşılaştığı zaman sütannesi, sütbabası ve sütkardeşlerine fevkalâde iltifatlarda bulunmuş, üzerindeki elbiselerini onlara ikramen, altlarına yaygı yapıp üstüne oturtmuştur.¹¹⁶

3- İyi Muamele

a) Hanımlara Hayırlı Olmak

Hız. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) aile reisi olarak mümtaz vasıflarından biri hanımlarına karşı davranışta nezâket ve iyiliği esas almış olmasıdır. "*Hayırlınız, ehline karşı hayırlı olandır. Ehline karşı en hayırlınız benim!*" buyurur.¹¹⁷ Ayrıca: "Allah'ın (celle celâluhû) kadınlara iyi davranmamızı emrettiğini", "onları, Allah'ın (celle celâluhû) bize teslim ettiği emanetler bilmemiz gerektiğini", "kadınların, annelerimiz, kızlarımız ve teyzelerimiz olduğunu" ısrarla tekrar etmiştir.¹¹⁸

Kadına karşı hayırlı olmanın miyarlarından (ölçü, kriter) biri, hataları karşısındaki tutumdur. Burada esas olan nezâket ve sabırdır. Hız. Peygamber (aleyhissalatu vesselam), bu noktada takınılacak tavrı, onların fitrî durumlarına dikkat çekerek tespit eder: Kadın, erkekten daha hassas daha ince bir mizaca sahiptir, çabuk eğilir, birden kırılır, hemen incinir: "*Kadın*" der, "*Eğe kemiği gibidir, doğrultmağa kalkarsan, kırarsın. Onu bırakırsan, eğri olduğu halde istifade edersin.*"¹¹⁹ Onun eğriliği fitrîdir, yaratılışından gelmedir, doğrultmak için ısrar, zorlama boşadır. Çünkü "*Kadın eyeği kemiğinden yaratılmıştır. Asla doğrulmayacaktır.*"¹²⁰

Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) bu telakki ile bazı fırsatlarda zevcelerini camdan mamul şişeye (karûre) teşbih buyurmuştur.¹²¹

Öyleyse hoşça gitmeyen davranışlarına karşı anlayış ve müsamaha esas olacaktır. Bu sebeple kadınları dövmemeyi, onlara hakaret etmemeyi emretmiştir.¹²² Kendisi de öyle davranmıştır. Hız. Âişe, Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ne kadın ne hizmetçi hiçbir kimseyi dövmediğini, "Allah

yolunda olmaksızın, hiçbir şeye eliyle vurmadığını” belirtir.¹²³

Ashaba bir kısım tavsiyesi şu mealdedir: “Kadınlarınızı nasıl köle –veya hayvan– döver gibi dövüyor, sonra da akşam olunca utanmadan, beraberce yatıyorsunuz?”¹²⁴ Bu çeşit yasaklamalar üzerine kadınların şımarıp fesadı artırdıklarını söyleyerek, dövme izni isteyenlere şu mealde cevap veriyor: “Dövün (bilin ki kadını) ancak şerhileriniz döver!”¹²⁵

b) Müsavat

Birden fazla kadınla evlenmiş olan erkeklerin kurduğu ailenin huzuru öncelikle kadınlar arasında uygulanacak müsavata bağlıdır. Hz. Peygamber bu müsavata zahire akseden maddi hususlarda yerine getirmede titizlik göstermiştir.

Bu, daha onlara ödenen mehirde başlar.¹²⁶ Yiyecek, giyecek, mesken gibi nafakada, sohbet için ayrılan müddette, beraber geçirilen gecede vs. devam eder. Hz. Âişe, “beraber kalma hususunda yaptığı taksimde Hz. Peygamber’in (aleyhissalatu vesselam) hanımlar arasında hiçbirine imtiyaz tanımayıp, hepsine eşit davrandığını” kesin bir dille ifade eder.¹²⁷

Sefere çıktığı zaman beraberinde gelecek hanımları da kura ile tespit ederdi.

Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) hanımlar arasında uyguladığı adalet ve müsavata hayatı boyunca riayet etmiştir, iki istisna var ise de, her ikisi de rızaya dayanır:

1. Hz. Sevde (radiyallahu anhâ) çok yaşlı olduğu için kendi arzusuyla gecesini Hz. Âişe’ye vermiştir. Hz. Peygamber de (aleyhissalatu vesselam) bunu kabul etmiştir.

2. Bir de, hayatının son günlerinde, hanımlarının hücrelerini dolaşamayacak kadar hastalığı ağırlaşınca, Hz. Âişe’nin odasında sabit kalmak için öbür hanımlarından izin talep etmiş, onlar da bu arzuyu kendi rızalarıyla kabul etmişlerdir.¹²⁸

c) Müsavatın Sınırları

Hz. Peygamber’in (aleyhissalatu vesselam) zevcelerine müsavatla muamele ettiğini açıklarken bir hususun belirtilmesine gerek var: *Bu müsavat maddi hususlardadır, kalbî değil.* Ödenen mehir, maddi ihtiyaçların görülmesi, ihsan ve ikramlar, yanlarında geçirilecek gece, sefere çıkarken beraberine alacağı hanımlar gibi hususlarda adalet ve objektiflik mümkündür. Resûlullah bu hususlarda adaletle riayetkâr olmuştur.

Kalbî duruma gelince, burada adalet mümkün değildir. Kadınlarda kalbe müessir olan fezâil (faziletler) ve evsâfa (özellikler) göre, her birine karşı beslenecek hissiyat, izhâr edilecek (gösterilecek) sevgi ve takdir duyguları değişecektir. Burada eşitlik iddiası olmadığı gibi aramak da caiz değildir. Nitekim Ebû Kılâbe, Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) gecesini âdilâne taksimden sonra:

“Ey Rabbim, elimden gelen bu! Senin gücün yettiği halde benim gücüm yetmeyeceği şeyden dolayı beni sorumlu tutma!” diye yalvardığını kaydeder ve burada Hz. Peygamber’in (aleyhissalatu

vesselam) “kalpteki sevgiyi” kastettiğini de ayrıca belirtir. [129](#)

d) Sabır

Hız. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) bütün kadınlarda rastlanması tabii olan kıskançlık, dik kafalılık, çekemezlik, gibi çeşitli can sıkıcı davranışlara kendi hanımlarında rastlayınca hep sabırla ve tatlılıkla mukabele etmiş, ne dayağa ne de kırıcı söze yer vermiştir.

Bir rivayete göre, ümmühâtu'l-müminîn (müminlerin anneleri), Resûlullah'tan (aleyhissalatu vesselam) imkânı dışında maddi taleplerde bulunarak, üzülmüne ve kendilerini bir müddet terk etmeye sevk etmişse de hadise üzerine gelen vahiy; hanımlarını dünyalıkla, Allah ve Resûlü'nden birini seçmede muhayyer bırakmış, hanımları da Allah ve Resûlü'nü seçmişlerdir. [130](#)

Resûlullah'ın hanımlarına nasıl davrandığını göstermek maksadıyla Hız. Ömer'in anlattıklarından bazı pasajları aynen aktaracağız:

“Ensâr'dan bir komşum vardı. Resûlullah'a (aleyhissalatu vesselam) onunla nöbetleşe giderdik. Bir gün o gider, vahiy vs. haberlerini bana getirirdi. Ertesi gün ben gider, günlük haberleri ona ben getirirdim. Derken bir gün o komşum bana gelip hızlı hızlı kapıyı vurdu. Hemen çıktım. Telaşla: “Mühim bir hadise var!” dedi. “Gassâniler mi saldırdı?” dedim. “Daha büyük, Resûlullah kadınlarını boşamış!” dedi. Ben içimden: “Eyvah, Hafsa hüsrana düştü, zaten bunu bekliyordum!” dedim. Kalkıp Hafsa'nın yanına gittim. Ağlıyordu.”

Hız. Ömer, Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) diğer zevcelerinde ve mescitteki cemaatte umumi bir üzüntü ve keder havası görür. Resûlullah ile görüşmek ister, önce kabul edilmez. Sonunda huzura girer ve Hız. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) hanımlarını boşamadığını anlayınca, Resûlullah'a şu yakınmada bulunur:

“Ey Allah'ın Resûlü, bizi bilirsin, biz Kureyşliler kadınlara hâkim kimselerdik. Sonra Medine'ye geldiğimizde, burada kadınların erkeklere hâkim olduklarını gördük. Bizim kadınlar da onlardan huy kaptı. Bir gün hanımına öfkelenmişim, bana mırıldanıp karşılık vermez mi! Bunu doğru bulmayıp azarladım. Bu sefer: “Niye azarlıyorsun? Vallahi Resûlullah'ın zevceleri bile ona karşılık veriyorlar, mırıldanıyorlar. Hem onlar icabında küsüp gün boyu, geceye kadar Resûlullah'ı terk ediyorlar!” dedi. Kızım Hafsa'ya: “Resûlullah'a sen de mi karşılık veriyor, mırıldanıyorsun?” dedim. “Evet, hiçbirimiz, o gün geceye kadar yanına uğramayız.” dedi. “Sizden kim böyle yaparsa büyük zarar eder, hüsrana uğrar. Hanginiz, Resûlünün öfkesi sebebiyle, Allah'ın gazabına uğramayacağından emin bulunuyor? Alimallah bir anda helâk olursunuz!” dedim. “Hız. Ömer der ki: “Ben böyle deyince Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), tebessüm ettiler.”

Hız. Ömer devam ediyor: “Hafsa'ya dedim ki: “Kızım sakın Resûlullah'a karşılık verip mırıldanma ve ondan bir kısım taleplerde bulunma. Bir şey gerekirse bana söyle. Sakın bazı arkadaşlarının Resûlullah'a senden daha sevgili ve daha gönül alıcı olması seni aldatıp yanlış davranışa sevk etmesin.” Hız. Ömer, Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) burada da tebessüm ettiğini belirtir.”

Resûlullah'ın, zevceleri karşısındaki hoşgörüsünü tespitte şu rivayeti de aynen kaydediyoruz:

Nu'man ibn-i Beşîr anlatıyor:

“Bir gün Ebû Bekir (radiyallahu anh), Aleyhissalatu vesselam'ın kapısını çalmıştı. İçeride Hz. Âişe'nin sesini yükselttiğini işitti, içeri girer girmez, tokatlamak üzere yakaladı. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) araya girerek mani olmaya gayret etti. Ebû Bekir (radiyallahu anh) öfkeli hâlde çıktı. Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) Ebû Bekir (radiyallahu anh) çıkınca, Hz. Âişe'ye: “Gördün ya seni adamın elinden kurtardım!” dedi. Birkaç gün sonra tekrar gelen Hz. Ebû Bekir onları barış içinde görünce: “Beni kavganıza dahil ettiğiniz gibi, sulhünüze de dahil edin!” dedi. Aleyhissalatu Vesselam da “Ettik, ettik.” buyurdu.[131](#)

Resûlullah'ın zevcelerine karşı müsamahakâr tavrını tespitte bir diğer vak'a şudur. Resûlullah bir seyahattedir. Yanında zevcelerinden Ümmü Seleme (radiyallahu anhâ) ile Safiyye (radiyallahu anhâ) bulunmaktadır. Beraberlik nöbetinin Ümmü Seleme'ye ait olduğu bir akşam vakti, Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) Ümmü Seleme'nin devesi zannederek yanlışlıkla Safiyye'nin devesine yanaşır ve bir müddet beraber konuşurlar. Hz. Peygamber yanlışlığı anlayınca Ümmü Seleme'ye gelir. Ümmü Seleme öfkelenmiştir, şöyle söyler:

“Sen Allah'ın Resûlü olduğun halde benim günümde, Yahudi kızıyla konuşuyorsun öyle mi!”

Resûlullah'ın sükûneti karşısında davranışından üzüntü ve pişmanlık duyan Ümmü Seleme (radiyallahu anhâ) bilâhare istiğfar eder ve “Yâ Resûlallah, bu sözü söylemeye beni kıskançlık sevk etti. Benim için istiğfarda bulun!” der.[132](#)

Sadece ceza ve aflarında değil, emir ve yasaklarında da insan fitratına uygun olarak, mülâyemet ve anlayışı esas alan Hz. Peygamber'e ensar kadınları: “Allah ve Resûlü, bize, bizden daha merhametli!” diyeceklerdir.[133](#)

e) Kıskançlık Karşısında Anlayış

Kadınlarda fitrî bir zaaf olan kıskançlığın sebep olduğu menfî davranışlar karşısında Hz. Peygamber'in tavrını görmek de konumuz için faydalıdır.

Hız. Peygamber'in hanımları arasında, yaşça ileri olan Sevde (radiyallahu anhâ) dışında kıskançlıktan âzâde olanı yok gibidir. Ümmü Seleme (radiyallahu anhâ) kendisine Resûlullah'a zevce olmak gibi büyük bir şeref teklif edildiği zaman: “*Ben kıskanç bir kadını, siz ise çok evlisiniz.*” gerekçesiyle teklifi reddedecek derecede kıskançtır.[134](#) Hz. Âişe, Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) geceleyin dışarı çıkacak olsa, gizlice takip edecek,[135](#) uykudan uyanınca yanında bulamadığı Hz. Peygamber'i, zevcelerinden birinin yanına gitmiş olabilir diye telaşla aradığı esnada, secde hâlinde bulunca: “*Annem babam sana feda olsun, senin derdin ne benimki ne!*”[136](#) itirafında bulunacak, diğer hanımlara birçok vakalar çıkaracak kadar kıskançtır.

Hız. Enes anlatıyor: Resûlullah, zevcelerinden birinin yanında idi. Diğer bir hanımı da bir tabakta

yemek göndermişti. Oda sahibesi, Resûlullah'ın eline vurarak tabağı düşürüp kırdı. Resûlullah iki parçayı çatıp dökülen yemekleri içine topladı ve: “*Annenize kıskançlık geldi, haydi buyurun yiyin!*” dedi.” Müteakip rivayette Hz. Âişe'nin beraberinde getirdiği bir taşla, Hz. Hafsa'nın yemek tabağını kırdığı belirtilir. Bir üçüncü rivayette ise, Hz. Âişe: “Yemek yapmada Safiyye gibi birisini görmediğini” belirttikten sonra, “kendini tutamayıp tabağını kırdığını” itiraf eder. Bu davranışlar karşısında Hz. Peygamber'in sakin sakin dökülen yemekleri toplayıp “*Annenize kıskançlık geldi, buyurun yiyin!*” demekten öte bir reaksiyon göstermediği belirtilir.¹³⁷ Bunların farklı farklı hadise olma ihtimali daha kuvvetli gözüküyor.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kadınların bu fitri durumlarını bir başka hadislerinde şöyle dile getirirler: “Allah erkeklere cihadı yarattığı (emrettiği) gibi, kadınlara da kıskançlığı yaratmıştır, (yani kıskanç olmalarına hükmederek) fitratlarına bu duyguyu koymuştur.¹³⁸ Kadınlardan kim buna sabredebilirse, şehit sevabı kazanır.”¹³⁹

f) Hanımlarda Hakkaniyet

Ümmühâtu'l-müminîn (radiyallahu anhâ) arasında, kadınlarda fitrî olan, kıskançlığın sevkiyle cereyan eden hadiseler, onları birbirlerine karşı insafsız olmaya sevk etmemiş, birbirlerini kötülemeye, aralarında uzun süren küsmelere sebep olmamıştır. Belki de Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) her gece birinin evinde olmak üzere sistemleştirdiği akşam sohbetlerinin¹⁴⁰ bir gayesi de bu idi. Resûlullah'ın bu davranışı hedefine öyle ulaşmıştır ki bilittifak hepsinin en çok kıskandıkları Hz. Âişe'nin aleyhinde değerlendirebilecekleri en iyi fırsat olan ifk hâdisesi sırasında zevcat-ı mutahharat'ın (Efendimiz'in pâk ve temiz eşleri) hiç birinden menfi bir ima bile vaki olmamıştır. Onların, birbirlerine karşı hakkaniyetlerini göstermek için mukabil cephelerde yer aldıkları belirtilen¹⁴¹ ve bizzat Hz. Âişe'nin itirafıyla, en ziyade üstünlük rekabeti içinde oldukları anlaşılan Zeyneb Binti Cahş'la Hz. Âişe'nin birbirleri hakkındaki ifadelerini kaydedeceğiz.

Hz. Âişe (radiyallahu anhâ), “Ağzındaki tükürüğünü kurutacak”, cevap veremez hâle getirecek kadar şiddetli kıskançlık münâkaşası yaptığı Zeyneb Binti Cahş'ı anlatırken onu şöyle tavsif eder: “Zeyneb, Resûlullah'ın (aleyhissalatu vessalam) zevceleri içinde Resûlullah'ın nazarındaki mevki hususunda benimle en çok büyüklük yapan kadındı. Ancak ben Zeyneb kadar dinde hayırlı, Allah'tan onun kadar korkan, onun kadar doğru sözlü, onun kadar sıla-i rahme düşkün, onun kadar çok sadaka veren, tasadduk etmesine imkân veren, işe onun kadar bağlı bir başka kadın bilmiyorum.”¹⁴²

Zeynep bintu Cahş da (radiyallahu anhâ), İfk Hadisesi sırasında, Hz. Âişe hakkında sorulunca şöyle demiştir: “Ben görmediğim şeyi gördüm, işitmediğim şeyi işittim demekten Allah'a sığınırım. Kasem olsun, Âişe hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyorum.”¹⁴³ Halbuki, Zeyneb'in kardeşi Hamnâ (radiyallahu anhâ) kardeşi Zeyneb'in gayretini güdere, Hz. Âişe'nin aleyhine konuşup suçlular arasında yer almıştır.¹⁴⁴

g) Ev İşinde Yardım

Bir kısım rivayetler Hz. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) evdeki bazı işlerde hanımlara yardımcı olduğunu gösteriyor. Hz. Âişe (radiyallahu anhâ): "Resûlullah, ailesinde ne yapardı?" diye sorulunca şu cevabı vermiştir: "Ailenin hizmetinde olur, namaz başlayınca çıkardı." Bu işlerin neler olduğu sorusu üzerinde durulunca, yine Hz. Âişe'den gelen rivayetlerde, "ayakkabı tamiri, elbise yamaması, dikiş, elbise temizliği, "koyununu sağması", kovasını yamaması, "kendi işlerini yapması" ve siz erkeklerin evde yaptığı her çeşit iş" görülmektedir.¹⁴⁵ Bazı rivayetlerde "kendisinin yemek yaptığı" belirtilir.¹⁴⁶ Çocukların bakımına iştirak ettiğini de az sonra kaydedeceğiz.

h) Hanımın Hizmeti

Hukuk açısından kadınlar ev işleri yapmakla mükellef tutulmamışsa da Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ailesinde fiilen kadınların hizmeti mevcuttur. Bazı rivayetler, Hz. Fâtıma (radiyallahu anhâ) evlendiği zaman Hz. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam), ev işlerini Hz. Fâtıma ile Hz. Ali (radiyallahu anh) arasında taksim ettiği, dahili işleri Fâtıma'ya, harici işleri de Ali'ye verdiği belirtilir.¹⁴⁷ Nitekim Fâtıma'nın (radiyallahu anhâ) el değirmeni kullanmaktan ellerinin yara olduğu, su taşıdığı, ev süpürdüğü vs. rivayetlerde belirtilmiştir.¹⁴⁸ Ayrıca Hz. Osman'la evlenmiş olan kızına Resûlullah: "Kızım Osman'a iyi hizmet et!" demiştir.¹⁴⁹ Hz. Âişe'ye, "Âişe, bize yemek getir. Su getir!" diye emrettiği,¹⁵⁰ Hz. Âişe'nin Resûlullah'ın başını yıkadığı¹⁵¹ rivayetlerde gelmiştir. Burada şunu da belirtmede fayda var. Resûlullah'ın ailesinde ailevi hizmetler dışında, para kazanmaya müteveccih iş de yapıldığı rivayetlerden anlaşılmaktadır. Zira, Zeyneb Binti Cahş'ın deri işleme ve deri dikme sanatında mahir olduğu, buradan kazanç temin edip bu kazancın tamamını tasadduk ettiği rivayetlerde açıkça ifade edilmiştir.¹⁵² İlâ hadisesi sırasında Aleyhissalatu Vesselam'ın çekildiği meşrübeyi (tenezzüh odası) Hz. Ömer tasvir ederken orada selem meyvesi ile deri gördüğünü anlatır.¹⁵³ Bazı âlimlerimiz, selem meyvesini Aleyhissalatu Vesselam'ın "sade olan gıdası" ve postu da namaz seccadesi olarak yorumlar ise de¹⁵⁴ bu derinin Hz. Zeyneb validemiz (radiyallahu anhâ) tarafından debbağlanmakta olan deri olması, selem meyvesini *karaz'in* (bir nevi meşe olan selem ağacının meyvesi) da bu maksatla bulunması daha makûl gözükmektedir. Çünkü bir rivayette Hz. Ömer'in burada bir değil üç adet deri gördüğü belirtilir.¹⁵⁵ Hâlbuki namaz için olsaydı bir adet olması gerekirdi.

Ayrıca bir başka rivayette başının yanında (asılı) olan bu derinin (pis) koku neşrettiği belirtilir.¹⁵⁶ Normalde işlenmiş, namaz seccadesi olarak kullanılan derinin kokmaması gerekir. Esasen bu oda *meşrûbe* denilen bir tenezzüh odasıdır. Günlük olarak kullanılan bir yer değildir. Demek ki Hz. Zeyneb (radiyallahu anhâ) burayı, deri işleme atölyesi olarak kullanmaktadır.

Doğrudan Resûlullah'ın (aleyhisselâm) ailesiyle ilgili olmamakla beraber, kadınların ailenin geçimine

katkı sağlayacak gelir getiren bir çalışma yapma hususunu aydınlatan bir rivayeti aynen kaydetmeyi uygun buluyoruz:

‘Abdullah ibn-i Mes’ud’un hanımı ve Ümmü’l-veled –ki el sanatı yapan bir kadındı, sanatıyla kazandığından İbn-i Mes’ud ve çocuğuna harcıyordu– olan Râita anlatıyor: “İbn-i Mes’ud’a dedim ki: Sen ve çocuğun beni, Allah yolunda sadaka vermekten alıkoyuyorsunuz!

Hem size harcamaya hem de herhangi bir tasaddukta bulunmaya gücüm yetmiyor, (Ben sadaka da vermek istiyorum, ne yapayım?). Abdullah: “Bu harcamada senin için bir sevap, bir ecir var mı yok mu bilemiyorum!” dedi. Ben de Aleyhissalatu Vesselam’a gidip: “Ey Allah’ın Resûlü, ben sanatkâr bir kadıyım, (bir şeyler yapıp) satıyorum. Ne kendim ne çocuğum, ne de kocam için, bir başka nafaka imkânı yok: Bunlara harcamak beni sadaka vermekten engelliyor. Bir de tasadduka imkânım kalmıyor. Acaba bu harcamalarımda bana bir sevap var mı?” diye sordum. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) “Evet.” dedi. “Onlar için harca. Zira onlar için her ne harcarsan sana ecir ve sevap var.”¹⁵⁷

1) Eve Girip Çıkanlara Dikkat

Resûlullah, ailesi yanına girip-çıkanlarla da ilgilenmiştir. Ümmü Seleme’nin anlattığına göre, odasında Resûlullah’la (sallallahu aleyhi ve sellem) oturmakta iken, yanlarında bulunan bir muhannes (cinsiyeti belirsiz), Ümmü Seleme’nin oğlan kardeşine hitaben: “Yarın Allah Tâif’in fethini müyesser kılsa, sana Gaylân’ın kızını göstereceğim, karşıdan bakarsan dörtlü, arkadan bakarsan sekizlidir.” der. Aleyhissalatu Vesselam “Bu, bir daha eve girmeyecektir!” buyururlar.¹⁵⁸ Resûlullah, el ve ayaklarını kınalayıp kadın cemaatlerine de katılan bir başka muhannes Medine’den iki gece uzakta yer alan Naki’ye sürecektir.¹⁵⁹

Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam), kadınların kesin vazifelerini tespit ederken eve, erkeğin istemediği kimseyi almamayı da zikretmiştir.

Ailede Terbiye

Terbiye kelimesi aslında geniş muhtevalı bir tabirdir. Her çeşit bilgi aktarma (tâlim), hatayı düzeltme (tedip, ihtar vs.), güzel alışkanlıklar kazandırma, nasihat etme, meslek öğretme... gibi pek çok faaliyet bu tabirle ifade edilir. Daha önce temas edilen sabır, müsamaha, evin murâkabesi, hakarete uğrayana cevap hakkı tanınması gibi bir kısım meseleler de terbiye içinde mütalaa edilebilir. Üstelik, ailede terbiye denince, bunu hanımlar için, çocuklar için ayrı ayrı ele almak da doğru değildir. Buna rağmen terbiye denince cemiyetimize yerleşmiş, yanlış bir kanaat olan bu ayrıma katılmadığımızı göstermek için, terbiye bütününün bir iki başlığını, Resûlullah’ın (aleyhissalatu vesselam) babalıktan önceki “*aile reisliği*” vasfıyla ilgili bahiste ele almak istiyoruz. Muhalefet ettiğimiz yanlış düşünce, ailede terbiye deyince sadece çocukların terbiyesinin anlaşılmasıdır. Hâlbuki Resûlullah’a (aleyhissalatu vesselam) göre *hayat doğumdan ölüme, beşikten mezara bir terbiyedir, terbiye faaliyeti olmalıdır.*

a) Tâlim

Resûlullah'ın aile ocağı aynı zamanda bir mekteptir. Bu mektep, meselesi olan kadın-erkek bütün Medinelilere açık olsa da talebe olarak, öncelikle ümmühât-ı mü'minîne aitti. Onlar buranın devamlı ve asli talebeleri idiler. Bu mektebe nikâhla yapılan kayıtla tâlim başlıyordu. Nitekim, Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) hanımlarla evlenir evlenmez, gerekiyorsa ismini değiştirmiştir. Hz. Cüveyriye,¹⁶⁰ Hz. Meymûne¹⁶¹ isim değiştirenlerdendi. Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) uygunsuz ismi sevmez, hanımlarına hoşlanmayacakları lakaplarla hitap etmezdi. Normal isimleri ne ise, onunla hitap ederdi. “Ey Âişe, Ey Zeyneb!” gibi.¹⁶²

Şifâ adlı, muhâcirûndan, okuma yazma bilen bir kadını, Hz. Peygamber'in Hz. Hafsa'ya yazı öğretmek ve nemle duasını da öğretmek üzere muallime olarak istihdam ettiğini rivayetler haber verir.¹⁶³ (*Nemle* vücudun yanlarında çıkan bir yara olup, tedavisi öğretilmiştir.)

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ailede gördüğü veya işittiği menfi durumlara her seferinde müdahale etmiştir. Bir seferinde Hz. Âişe kız kardeşi Esmâ ile otururken Aleyhissalatu Vesselam içeri girer. Esmâ'nın üzerinde geniş kollu şâmî bir elbise mevcuttur. Resûlullah, Esmâ'yı görür görmez derhal çıkar. Hz. Âişe, Hz. Esmâ'ya: “Uzaklaş! Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) sende hoşlanmadığı bir şey gördü!” der. Esmâ çıkar. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) tekrar gelince Hz. Âişe kendisine ne için çıktığını sorar. Peygamberimiz (aleyhissalatu vesselam): “Görmüyor musun durumu? Müslüman bir kadının şu kadarı görülebilir!” der ve elleriyle yenlerini tutup, parmaklara kadar kısmını örter, sonra da elleriyle şakaklarını örter, sadece yüzünü açık bırakır.¹⁶⁴

Medineli kadınlar pek çok hususî meselede Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) zevcelerini aracı olarak kullanarak sorularını sormuşlardır. Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) kinayeli ve örtülü olarak verdiği cevapları anlayamayan kadınlar olunca onlar açıklayıvermişlerdir.¹⁶⁵

Rivayetler, bilhassa Hz. Âişe'nin soru sormada cesur olduğunu, bilmediği, anlamadığı bir şey işitecek olsa mutlaka sordüğünü belirtir.¹⁶⁶ Aleyhissalatu Vesselam vukua gelmeyen, akla gelebilecek her şeyin sorulmasını yasaklamış ise de günlük yaşayışla, dinin tatbikatıyla ilgili soruları teşvikkâr olmuş, cevapsız bırakmamıştır. Şu rivayet manidardır. Enes (radiyallahu anh) anlatıyor: “Ümmü Süleym bir gün Hz. Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) gelerek: “Yâ Resûlallah! Kadın rüyasında erkeğin rüyada gördüğünü görünce (yani ihtilam olunca) gusül gerekir mi?” diye sordu. Orada hazır olan Hz. Âişe: “Ey Ümmü Süleym, kadınları rezil ettin, Allah canını almasın.” dedi. Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) Hz. Âişe'ye: “Hayır, kadınları rezil eden asıl sensin. Bırak onu, Ensar kadınları fıkıhtan sual ediyorlar. Evet ey Ümmü Süleym, gusletmesi gerekir.” cevabını verdi.¹⁶⁷ Hz. Peygamber, burada olduğu gibi, örfen utandırıcı meselelerde bile çekingen olmamaya çalışmıştır. Bu çeşit soruları cevaplarırken “Allah (celle celâluhû) gerçeği açıklamaktan çekinmez!” mealindeki âyeti okurdu.¹⁶⁸ Buna alışmış olan ashab, o çeşit sualleri olunca, bu âyeti okuyarak söze başlardı. Ümmü Seleme, Aleyhissalatu Vesselam'ın bir gece gördüğü rüya üzerine uyanıp, ikaz etmek için

bütün zevcelerini uyandırdığını ve “... *Dünyada nice giyinik kadınlar vardır ki, ahirette çıplaktırlar!*” buyurduğunu anlatır.¹⁶⁹

b) Dini Hayat

Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) ailesinin dinî yaşayışıyla da yakînen ilgilenmiştir. Esasen “ibadetlerin bir kısmını eve ayırıp evi kabirlere çevirmemek” yani evi sadece yeme, içme ve uyuma mahalli olarak kullanmamak için umumi tamimleri olmuştur.¹⁷⁰ Aleyhissalatu Vesselam nafileleri evde kılardı. Gece namazına kalkar, bilhassa ramazanın son onuncu gününde, hanımlarını da gece namazına kaldırırdı.¹⁷¹ Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) kadınlar dilediği takdirde, gece bile olsa mescide gitmelerine mani olunmamasını istemiştir.¹⁷² Hz. Âişe: “Biz, Peygamberin hanımları, sabah namazlarını, Hz. Resûlullah’la birlikte mescitte kılar, ortalık ağarmadan örtülerimize bürünüp ayrılırdık.” der.¹⁷³ Ramazan’da Resûlullah ile birlikte, hanımlarından da itikafa giren olmuştur, hem de müstehâze (özür kanlı) olduğu halde.¹⁷⁴

Îla Hadisesi

Hz. Peygamber’in (aleyhissalatu vesselam) hanımlarına karşı davranışlarındaki incelik, nezâket, müsamaha ve anlayışını, her okuyucunun, hakkıyla kavrayıp yeterince takdir etmesine imkân veren hadisenin *îla hâdisesi* olduğuna inanarak, mezkur hadiseyi, biraz teferruatlı olarak anlatmak istiyoruz.

Şunu da hatırlatmak istiyoruz ki bu konu, acele edilmeden her husus dikkatle ve tefekkürle, anlaşılabilir ağır ağır okunulmalıdır:

Öncelikle belirtelim ki îlâ, lügat olarak yemin ve imtina mânasına gelir. Şer’î ıstılahta, bir kimsenin hanımına dört ay yaklaşmamaya yemin etmesidir. Îlâ, âyet-i kerîme’de de temas edilen, câhiliye devrinde pek carî bir boşama şeklidir: “*Kadınlara yaklaşmamaya yemîn edenler için dört ay beklemek vardır. Eğer erkekler (o müddet içinde kefarete yaparak zevcelerine) dönerlerse şüphe yok ki Allah cidden mağfiret edici, hakkıyla esirgeyicidir.*” (Bakara, 2/226)

Îlâ, cahiliye Araplarında sıkça görülen bir boşanma şeklidir. Müddetle sınırlı değildir. Böylece kadın ne boştur evlenebilsin ne de değildir zevce muamelesi görsün.

Kur’ân-ı Kerîm bunu yasaklayarak, böylesi bir durumun dört aydan fazla devam edemeyeceğini hükme bağlamıştır. Erkek bu müddet içerisinde kefarete ödeyerek rücû edebilir (hanımına dönebilir). Bunu yapmadığı takdirde dört ay sonra bir talak vermiş sayılır. Belirtilen müddet içerisinde kadına yaklaştığı takdirde yemininde hânis olduğu (yeminini bozduğu) için yemin kefareti öder.

Îlâ bahsi, birçok teferruatı bulunan bir mevzudur. Fıkıh kitaplarında bu konuyla ilgili açıklamalar geniş bir şekilde yer alır.¹⁷⁵

Aşağıda özetle anlatacağımız, Hz. Peygamber’in (aleyhissalatu vesselam) îlâsı, şer’î ıstilah’taki îlâ’dan ziyâde, lügavî mânada bir yemindir. Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam), Tahrîm Sûresi’nin nüzulüne sebep olan, hanımlarıyla arasında vâki bazı huzursuzluklar sonunda, kadınlarına bir ay tekarrüb

etmemek (yaklaşmamak) üzere yemin etmiş ve böylece, mü'minlerce îlâ ile ilgili âdabı da ta'lim buyurmuştur.

Îlâ kararı, rivayetlerde farklı farklı sebeplere dayandırılır.¹⁷⁶ Biz bu sebeplerden sadece birini anlatacağız. Diğerlerini merak edenlere, tefsir kitaplarından ilgili âyetlerin tefsirlerine bakmalarını tavsiye ederiz.

Ancak hemen belirtmek isteriz ki bütün rivayetler, ailevî huzursuzluklar konusunda birleşir. Bu sebeple, yani Resûlullah'ın (s.a.s) ailevî huzursuzluklarda, hanımlarının –kadınlık fitratından gelen– bir kısım tabîî davranışlarına karşı nasıl tepki verdiğini göstermek maksadıyla bu hâdiseyi biraz genişçe kaydetmek istedik. Ümit ederiz, erkeklerimiz Yüce Rehberimiz'in (aleyhissalatu vesselam) bu örneklerini aile hayatlarında hayata geçirerek hayatlarına hayat katarlar. Çünkü, Rehberimiz'in (aleyhi ekmeli't-tehâyâ) sabırla, tebessümle karşılayıp tatlılıkla geçiştirdiği nice kadınsı davranışlar, zamanımızda aile hayatını huzursuz ve hatta zehir eden, dahası boşanmalarla noktalanan yanlış davranışlara sebep olmaktadır.

Bu hususun ehemmiyetine binâen, îlâ hadisesiyle ilgili olarak Hz. Ömer'in (radıyallahu anh) pek çok hikmet ve faydayla dolu uzun bir rivayetinden -daha önce de kısmen zikretmiştik- bazı özetlemeler sunuyoruz:

“Ensardan bir komşum vardı. Resûlullah'a (aleyhissalatu vesselam) nöbetleşe giderdik. Bir gün o gider, vahiy vs. haberlerini bana getirirdi. Ertesi gün ben gider, günlük haberleri ona getirirdim. Derken bir gün o komşum bana gelip, hızlı hızlı kapıyı vurdu. Hemen çıktım. Telaşla: “Mühim bir hâdise var!” dedi. “Gassâniler mi saldırdı?” dedim. “Daha büyük, Resûlullah kadınlarını boşamış!” dedi. Ben içimden: “Eyvah, Hafsa hüsrana düştü! Zâten bunu bekliyordum!” dedim. Kalkıp Hafsa'nın yanına gittim. Ağlıyordu.”

Hz. Ömer, Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) diğer zevcelerinde ve mesciddeki cemâatte umumî bir üzüntü ve keder havası görür.

Duyduğu haberin doğru olup olmadığını bizzat Resûlullah'tan sorup öğrenmek niyetiyle huzura çıkmak ister. Ancak Resûlullah'ın kapısını bekleyen Bilal (radıyallahu anh), aldığı emir gereği, izin vermez. Hz. Ömer “Gir benim geldiğimi söyle!” der. Resûlullah kabul etmezler. Hz. Ömer döner, biraz dolaşır ama rahat edemez, tekrar gelir, yine huzura alınmaz. Bir müddet sonra üçüncü kere gelir, önce kabul edilmezse de Aleyhissalatu Vesselam, arkadan çağırır.

Hz. Ömer (radıyallahu anh) konuşma sırasında, Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) hanımlarını boşamadığını anlayınca, Resûlullah'a yakınmada bulunur: “Ey Allah'ın Resûlü, bizi bilirsin, biz Kureyşliler, kadınlara hâkim kimselerdik. Sonra Medine'ye geldiğimizde, burada kadınların erkeklere hâkim olduklarını gördük. Bizim kadınlar da onlardan huy kaptı. Bir gün hanımına öfkelenmişim, bana mırıldanıp karşılık vermez mi! Bunu doğru bulmayıp azarladım. Bu sefer, “Beni niye azarlıyorsun? Vallahi Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) zevceleri bile O'na karşılık veriyorlar, mırıldanıyorlar. Hem onlar icabında küsüp gün boyu, geceye kadar Resûlullah'ı terk ediyorlar!”

dedi. Hafsa'ya: "Resûlullah'a (aleyhissalatu vesselam) sen de mi karşılık veriyor, mırıldanıyorsun?" dedim. "Evet, hiçbirimiz, o gün geceye kadar yanına uğramayız." dedi. "Sizden kim böyle yaparsa büyük zarar eder, hüsrana uğrar. Hanginiz, Resûlü'nün öfkesi sebebiyle, Allah'ın gazabına uğramayacağından emin bulunuyor? Alimallah bir anda helâk olursunuz!" dedim."

Hz. Ömer dikkat çeker:

"Ben böyle deyince Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) tebessüm ettiler."

Hz. Ömer anlatmaya devam eder: "Hafsa'ya dedim ki: Sakın Resûlullah'a karşılık verip, mırıldanma ve ondan bir kısım taleplerde bulunma. Bir şey gerekirse bana söyle. Sakın bâzı arkadaşlarının Resûlullah'a senden daha sevgili ve daha gönül alıcı olması seni aldatıp yanlış davranışa sevk etmesin."

Hz. Ömer Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) burada da **tebessüm ettiğini** belirtir.

Îlâ Hâdisesini tahkik safhasında Hz. Ömer, sadece kızı Hafsa'yı değil, Hz. Âişe, Ümmü Seleme gibi diğer bazılarını da görüp Resûlullah'a (aleyhissalatu vesselam) karşılık verip üzdükleri için biraz paylamak ister. Ümmü Seleme (radiyallah anhâ) ile olan şu muhavere de mevzumuz açısından ilgi çekicidir:

"... Hz. Ömer sonra Ümmü Seleme'nin yanına girdi ve: "Ey Ümmü Seleme, siz Peygamber'e bir hususta konuşup, arkadan da karşılık mı veriyorsunuz?" dedi. Ümmü Seleme de: "Bak hele! Hayret doğrusu! Sana ne oluyor da Resûlullah'la hanımlarının meselesine karışyorsun?" karşılığını verdi.

Hz. Ömer'in ağzından dinlediğimiz îlâ hâdisesine Resûlullah'ı sevk eden vakayı da Hz. Âişe'nin rivayetinden takip edeceğiz. Belirttiğimiz üzere, kaynaklarımızda, Hz. Peygamber'i (aleyhissalatu vesselam) îlâ kararı vermeye sevk eden birkaç sebep zikredilir. Bunlardan en çok zikredilen, bal şerbeti içmesiyle ilgili olanıdır.

Hz. Âişe (radiyallah anhâ) anlatıyor:

"Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) balı ve tatlı şeyleri severdi. Ayrıca, ikinci namazlarını kıldıktan sonra (her gün) kadınlarını teker teker ziyaret eder, her birine yaklaşır (sohbette bulunurdu.) Bu ziyaretlerinin birinde Hz. Hafsa'nın (radiyallah anhâ) yanına girmişti. Bu defa onun yanında her zamanki kaldığı mutad müddetten fazla kaldı. Ben bunu kıskanarak sebebini (Resûlullah'ın diğer hanımlarından) sordum. Bana: "Yakınlarından bir kadın Hafsa'ya bir okka (Tâif) balı hediye etti, Resûlullah'a (aleyhissalatu vesselam) ondan şerbet yapıp ikram etmiş olmalı, (o da şerbet hatırına sohbetini biraz uzatmıştır)." dediler. Ben:

"Öyleyse, kasem olsun biz de ona mutlaka bir hile kurmalıyız!" dedim. Sevde'ye (radiyallahu anhâ):

"(Hafsa'dan sonra sıra senin) O girince sana yaklaşacak. Sana yaklaşıncâ O'na: "Ey Allah'ın Resûlü! Sen meğâfir¹⁷⁷ mi yedin?" diyeceksin. (Ben biliyorum ki, o sana:) "Hayır!" diyecek. O zaman sen de: "Öyleyse senden burnuma gelen bu koku da ne diyeceksin." [Bir rivayette Hz. Âişe şu açıklamayı yapar: "Resûlullâh (aleyhissalatu vesselam) kendisinde kötü bir koku hissedilmesine tahammül edemez, buna çok üzülürdü] (Bu sebeple gerçeği itiraf ederek) muhakkak "Hafsa bana bal şerbeti ikram etti." diyecek. O zaman, sen kendisine "Demek ki arı, balını urfut ağacından almış!"

diyeceksin. (Senden sonra bana uğradığı zaman) ben de böyle hareket edip aynı şeyleri söyleyeceğim. Ey Safiyye, sana uğradığı zaman sen de aynı şeyleri söyle dedim.”

Hiz. Âişe anlatmaya devam etti: “Sevde (bilâhere bana) dedi ki: “Kendinden başka ilâh bulunmayan Allah’a kasem olsun, bana tembih ettiğin şeyleri, Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) kapıdan görünür görünmez, senden korktuğum için (unutmadan) hemen söylemek istedim.” Ne ise, Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) kendisine yaklaşıncaya Sevde: “Ey Allah’ın Resûlü meğâfir mi yediniz?” der. “Hayır!” cevabını alır. Bunun üzerine aralarında şu konuşma geçer:

“Öyleyse bu koku da ne?”

“Hafsa bana bal şerbeti ikram etti.”

“Demek ki arı urfut yemiş.”

Hiz. Âişe (radiyallahu anhâ) anlatmaya devam ediyor: “Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) bana uğrayınca ben de aynı şeyleri söyledim. Keza, Safiyye’ye (radiyallahu anhâ) uğrayınca o da aynı şeyleri söyledi.

Müteakiben Resûlullah (aleyhissalatu vesselam). Hafsa’nın (radiyallahu anhâ) yanına girince o da:

“Ey Allah’ın Resûlü, sana o şerbetten ikram edeyim mi?” diye sorar. Hiz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam):

“Hayır, ihtiyacım yok!” cevabını verir. (Bu durumu işittiği zaman) Sevde (radiyallahu anhâ):

“Allah’a kasem olsun balı ona haram ettik!” dedi. Ben kendisine:

“Sus, (sesini çıkarma)!” dedim.” (Buhârî, Talâk 8, Nikâh 103, Etime 32, Eşribe 10, 15. Tıb 4, Hiyel 5; Müslim, Talâk 20, (1474))

Görüldüğü üzere Hiz. Peygamber’in (aleyhissalatu vesselam) zevcelerini her gün, ikindi namazından sonra, mûtaad üzere ziyaretleri esnasında, kendisine, bir keresinde validelerimizden biri tarafından ikram edilen bal şerbetinin hatırına onunla olan sohbetini biraz uzatması, diğerlerinin kıskanmalarına sebep olmuştur. Aralarında anlaşarak Hiz. Peygamber’in (aleyhissalatu vesselam) kendilerini ziyaretleri sırasında “meğâfir koktuğunu” söylerler. Hiz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam), bal şerbeti içtiğini, (bunun meğâfirle ilgisi olmadığını) söyleyince de: “Arılar balı meğâfir çiçeğinden yapmıştır!” derler.

Meğâfir, kokusu hoş olmayan, ikrah veren bir ottu. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) ise pis kokulu şeylerden son derece kaçınır, “Cemaate çıkıyorum.” diyerek sarımsak veya soğanla pişirilmiş yemeklerden bile yemezdi.

Zevcelerini ayrı ayrı ziyareti sırasında hepsinin ittifakla meğâfir kokusundan bahsetmesi, Resûlullah’ı (aleyhissalatu vesselam) üzer. Bir daha bal yememek üzere yemin eder.

Bunun üzerine Tahrim Sûresi nazil olur. İlk âyetlerde: “Ey peygamber, eşlerinin rızasını gözeterek, Allah’ın helâl kıldığı şeyi niçin kendine haram ediyorsun. Allah şüphesiz size yeminlerinizi kefaretle geri almanızı meşru kılmıştır.” (Tahrim, 66/1-22) buyrulur Resûlullah’ın (aleyhissalatu vesselam) bu davranışının hoş olmadığı ifade edilmiş, kefaretle ödeyerek yemininden rücu etmesi (dönmesi) emredilmiştir.

İşte Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) bu vaka üzerine zevceleriyle bir ay ayrı kalmaya karar vererek meşrûbe denen ve hurma kütüğünden mamul bir merdivenle çıkılan tenezzüh odasına çekilir.

Dikkatimizi çeken ve burada –konumuz gereği– vurgulamamız gereken bir husus, Aleyhissalatu Vesselam'ın hanımlarına bir aylık “*uzak kalma*” cezası vermiş olmasına rağmen, kendisini bu cezalara sevk eden nahoş davranışları sebebiyle, onlara karşı, kalplerini kırıcı söz sarf etmemesidir. Bu hâdiseyi anlatan rivayetlerin hiçbirinde Resûlullah'ın hanımlarına sarf ettiği kırıcı, rencide edici bir söz ve davranışa rastlanmaz. Hanımların yaratılışlarından, kıskançlığa yani kadınlık tabiatlarından gelen fakat iradeleriyle bastırmaları gereken hissiliğe kapılarak yaptıkları davranışın yanlışlığını onlara ciddi şekilde ihsas ediyor, duyuruyor; öyle ki hem kendileri hem de yakınları fevkalade üzülüyorlar ve ağlaşıyorlar. Ama kırıcı söz söylemiyor, rencide edici tavır takınmıyor.

Birçok sahâbî tarafından, bazı farklılıklarla rivayet edilen bu vak'a müminlerin ibret alacağı başkaca pek çok bilgi ve dersle doludur. Mühimlerinden birkaçını daha kaydedelim:

a) İlâ ile ilgili açıklamalar tetkik edilince görülür ki, Hz. Peygamber, her gün sabah namazından sonra güneş doğuncaya kadar mescitte kalarak ashâbıyla sohbet etmektedir. Bu, değişmez bir prensiptir. Sadece ilâ'ya karar verdiği gün, düsturunu terketmiş, bu “sabah sohbetini terk vak'ası”, ashab arasında, “Gassânîlerin saldırmasından daha mühim sayılacak bir vukuatın meydana geldiğini zannettirecek kadar şok meydana getirmiştir.

b) Sadedinde olduğumuz hadis, Resûlullah'ın her gün ikindi namazından sonra hanımlarını ziyaret ettiğini belirtir. Bazı yorumcular, sabah namazından sonraki ziyareti haber veren rivayetle bu rivayet arasında bir tearuz (çelişki) aramış ise de muteber ve asıl olan görüşe göre, tearuz söz konusu değildir. Sabahleyin belki de daha kısa, bir selamlaşma nevinden de olsa birinci ziyaret, ikindiden sonra da sohbeta yer veren, daha uzun müddeti içine alan ikinci bir ziyaret cereyan etmektedir.

c) Bu rivayetten şunu da anlıyoruz ki: Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) ziyaretlerini belli bir müddetle sınırlamıştır. Her seferinde o müddete riâyet etmekte, ne azaltmakta ne de artırmaktadır. Hz. Âişe annemizin yukarıdaki rivayetinden açıkça anlaşıldığı üzere, bir keresinde ikram edilen “bal şerbeti hatırı” için, Aleyhissalatu Vesselam, sohbetini bir miktar uzatır. Meydana gelen gecikme, diğer hanımlar arasında “Niçin geç kaldı?” diye merak ve tahmin yürütmelere sebep olur ve buradan hareketle teselsül eden hadiseler Tahrim Sûresi'nin nüzûlüne zemin hazırlar.

Bu iki vakayı esas alıp, Aleyhissalatu Vesselam'ın zaman kullanımını aydınlatan başka rivayetlerle tamamlayınca şu neticeye ulaşmaktayız: Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) günlük hayatını oldukça dakik, belli bir programa bağlamıştır: Muayyen vakitlerde muayyen işler yapmaktadır, **her işi de belli bir müddet içerisinde tamamlamakta**, önceden bilinen bu müddeti tecâvüz etmemektedir. [178](#)

d) Yine bu hâdiselerle ilgili rivayetlerden anlıyoruz ki Hz. Peygamber'e (aleyhissalatu vesselam) hanımlarından her biri, diğer kumalarına karşı duyduğu kıskançlık ve tahrik olan başkaca hislerin şevkiyle zaman zaman bir kısım tatsızlıklar çıkarmaktadır; dik kafalılık etmekte, karşı gelmekte, homurdanıp mırıldanmakta, isyankâr tavırlar takınmakta ve hatta küsüp gün boyu kelâmı kesmektedir.

Hız. Peygamber (aleyhissalatu vesselam), bu durumlarda, kadın mizacının tabii tezahürü olan bu davranışları, Allah'ın o fitrata koyduğu âyetleri seyredencesine tebessümle karşılamakta ve sabırla mukabele etmektedir.

e) Hız. Ömer'in (radıyallahu anh) İlä Hadisesi vesilesiyle anlattıklarında –bazılarını gördüğümüz üzere– öyle kıymetli teferruat var ki, onlara başka rivayetlerde rastlayamayız.

Bunlardan biri Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) bir ay boyu kaldığı meşrûbe denen odanın sadeliğidir: Duvarı Zeyneb Binti Cahş (radıyallahu anhâ) tarafından işlenen ve pis koku neşreden birkaç deri, deri işlemede kullanılan selem ağacının karaz denen meyvesinden bir miktar, vücudunda yol yol iz yapmış olan hasır yaygı ve içerisine hurma lifi basılmış deriden bir yastık.

Hız. Ömer, bu manzara karşısında kendisini tutamayıp ağlar ve Efendimiz'e şöyle hitap eder:

“Ey Allah'ın Resûlü! Allah'ın iki düşmanı olan Kısra ve Kayser (İran ve Bizans kralları) atlas ve ipekler üzerinde yatarken, Alemlerin Rabbi olan Allah'ın Resûlü ve sevgilisi sen, hasır ve dolgu hurma lifi olan yastık üzerinde yat. (Bu olacak şey değil!)” Resûlullah (aleyhissalatu vesselam):

“Onların nimeti dünyada peşin verilmiştir. (Öbür dünyada mahrum kalacaklardır, bu ise gıptaya değmez.)” diye cevap verir.

f) Meşrûbede görülen pis kokulu deriler ve deri işlemede kullanılan karaz'la [bir nevi meşe olan selem ağacının mazısı (meyvesi)] ilgili bilgiler, Hız. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) zevce-i pâklerinden olan Zeyneb Binti Cahş validemizin (radıyallahu anhâ) deri işçiliğinde mahir olduğuna, eliyle işlediklerini satıp kazandığı parayı Allah yolunda tasadduk ettiğine dâir rivayetlerle birleştirilince, meşrûbe denen odanın bir nevi iş atölyesi olduğu anlaşılır.

Şu halde Tahrim Sûresi'nin inmesine vesile olan hâdisatın nakli bize, Resûl-i Ekrem'in (sallallahu aleyhi ve sellem) hâne-i saadetlerinde bir nevi iş atölyesi bulunduğunu da öğrenmemize imkân tanımaktadır. [179](#)

Böyle bir sünnetin bilinmesi, Müslüman ailelerde bu sünnete uyulma cihetine gidilmesi, iktisadî hayatımızda inkılâplar hâsıl edecek vüsat ve şümûlde fevkalâde bir nimettir. Hele günümüzde!

Tahrim Sûresi'nin nüzulüne zemin hazırlayan müteselsil hâdiselerin ve Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) bu hâdiselere zemberek olan çok evliliğinin bu ümmete kazandırmış olduğu birkaç hayır hatırlatmış olduk. Rivayetler daha yakından incelenince, başka pek çok hayır görecektir ve hep beraber şöyle demekten kendimizi alamayacağız: “Bu, Kerîm olan yüce Rabbimizin biz kullarına büyük bir ikramıdır.”

İfk (İftira) Hâdisesi

Hız. Peygamber'in hanımlarına karşı davranışlarındaki, nezaketi en güzel ifade eden bir vak'a İfk Hâdisesidir. Bu hadise son derece mühim pek çok hükme sebep olmuş, nice önemli hikmetlerle dolu bir vak'adır. Kur'ân'da bir sayfalık bir vahye sebep olan bu hadiseden, İslâm âlimleri, pek çok hüküm çıkarmışlardır. *Kütüb-ü Sitte Muhtasarı ve Şerhi* adlı kitabımızda bunlardan yetmiş iki

adedini kaydettik. (4. cilt. sayfa: 128-132) Onlara temas etmek konumuzun dışına çıkmak olur.

Ancak şu kadarını bilelim ki, Aleyhissalatu Vesselam, aşağıdaki kıssada bütün açıklığıyla görüleceği üzere, hanımına iftirada bulunulduğu zaman, meseleyi –bir kalemde reddederek– kapama cihetine gitmemiş, aksine, işi geniş çaplı bir tahkikata tabi tutmuş, Hz. Âişe'nin azatlı cariyesi Berîre'ye varıncaya kadar birçok kimseye başvurup Ayşe validemiz hakkındaki kanaatlerini sormuştur. Şurası muhakkak ki, Aleyhissalatu Vesselam, iffet abidesi, mutahhar yüce validemiz hakkında taşıdığı herhangi bir şüphesi sebebiyle böyle bir davranışa yer vermiş değildi. O, ümmetine, insanların en hassas bir meselesinde nasıl davranacaklarına dair örnek sünnetler göstermekte idi. Bugün ümmet, *namus meselesi* diyerek, *töre cinayeti* kulpu takarak nice kanların döküldüğü, nice masum canların kıyıldığı bu meselelerde Resûlullah'ın canlı örneğine ne kadar muhtaç!

İşte ibret alınması gereken bu noktaya, bu ciddi meselede Resûlullah'ın davranış tarzına dikkat çekmek için bu bahse yer verdik.

Namus meselesinden zanlı duruma düşürülen hanımına Resûlullah, ithamkâr, kırıcı bir tek söz bile sarf etmemiştir.

Biz vak'ayı Hz. Âişe validemizin dilinden, olduğu gibi, naklediyoruz. İbretle okunmalı ve erkeklerimiz, benzer meselelerde nasıl davranacaklarını tayin etmelidirler:

Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) buyurmuştur ki: “Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) bir sefere çıkacağı zaman kadınları arasında kur'a çeker, kur'a kime çıkarsa onu beraberinde sefere götürürdü.

Bir sefer sırasında da benim ok'um (kur'am) çıktı ve yolculuğuna ben refakat ettim. Bu sefer, örtünme emri geldikten sonra idi. Ben yol sırasında deve sırtında giden bir mahmil içinde taşınıyordum. Konak yerlerinde de onun içinde iken iniyordum. Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) O gazvesi sona erinceye kadar hep böyle yol aldık. Nihayet geri döndü ve Medine'ye yakın bir yerde konakladık. Geceleyin bir müddet kaldıktan sonra dönüş emri verildi. Dönüş emri çıktığı sırada ben kalkıp (kaza-yı hacet için tek başıma) ordudan ayrılıp gittim, ihtiyacımı gördükten sonra bineğime geri geldim. O sırada göğsümü yokladım. Yemen'in göz boncuğundan yapılmış gerdanlığım kopmuştu. Aramak üzere geri döndüm. Onu aramak beni epeyce oyaladı. Benim bineğimle meşgul olan askerler gelip mahmilimi deveme yüklemişler. Zannetmişler ki ben mahmilin içindeyim. O zamanlar kadınlar çok hafifti. Az yedikleri için şişman değillerdi. Askerler mahmilimi kaldırırken hafifliğine şaşırıp yüklemişler. Ben zaten küçük yaşta bir kadındım. Hülâsa devemi sürüp gitmişler.

Ordu gittikten sonra gerdanlığımı buldum. Orduğâha geri döndüğüm zaman kimseyi bulamadım. Herkes gitmişti. Önce bulunduğum yere geldim. Beni bir müddet sonra kaybetmiş olduklarını fark ederek aramaya geleceklerini düşündüm. Bu halde iken uyku bastırması ve uyuyup kalmışım.

Safvan ibn-i Muattal es-Sülemî –ki bilâhere (Zekvan'da ikamet ederek) Zekvânî unvanını da almıştır– (geri gözcülüğü vazifesiyle) ordugâhın gerilerinde geceyi geçirmişti. Sabah olunca benim menzilden geçerken uyuyan bir insan karaltısı görerek yanıma geldi. Görür görmez beni

tanıdı. Zira örtünme emri gelmezden önce beni görmüştü.

Ben onun istircâ sesiyle (“innâ lillah ve innâ ileyhi râci ’ûn = Biz Allah’ın kullarıyız ve Allah’a dönüp varacağız.”) uyandım. Derhal başörtümle yüzümü örttüm. Allah’a kasem olsun bana tek kelime konuşmadı, istircâından başka bir tek sözünü de işitmedim. İndi ve devesini ihtirdi. Binmem için devenin ön ayaklarına ayağıyla bastı. Ben de bindim. Devemi önden çekti, böylece yol aldık. Ordu bir yerde konakladığı sırada onlara yetiştik.

(Gecikme hadisesini iftira vesilesi yaparak) benim yüzümden helâk olanlar oldu. Bu işte en büyük vebal de Abdullah ibnu Ubey ibn-i Selûl’e düşmüştü.

Medine’ye geldiğimiz zaman bir ay kadar hasta yattım. Meğer bu esnada iftira edenlerin dedikoduları herkesi meşgul ediyormuş. Benim ise hiçbir şeyden haberim olmadı. Ancak bir husus bende kuşku uyandırmıştı. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam)’da, başka zaman hastalanınca gördüğüm iltifat ve alâkayı göremiyordum. Yanıma girip selam veriyor, sonra da: “Şu sizinki nasıl?” deyip çıkıyordu. Bu davranışından biraz işkilleniyordum ama yine de (ortalığı saran) fitneden bihaberdim. Bu halde nekâhet devresine girdim.

Bir gece, ben ve Ümmü Mistah o zaman için helâ olarak kullandığımız Menâsı denen çukurların bulunduğu semte doğru gitmiştik. Biz buraya, geceden geceye çıkardık. (Hicab âyetinden sonra) evlerde helâlar inşa edilince çıkmaz olduk. Bundan önce biz de eski Arapların def-i hacetteki usûlüne uyuyorduk. Ben ve Ümmü Mistah –ki bu kadın Ebû Rühm ibn-i Muttalib ibn-i Abdi Menaf’ın kızıdır– böylece yürüdük. Onun annesi Ebû Bekri’s-Siddîk’in teyzesi olan Sahr ibn-i Âmir’in kızıdır. Oğlu da Mistah ibn-i Üsâse ibnu Ubâd ibni’l-Muttalib’dir.

İşimiz bittikten sonra yürüyorduk. Ümmü Mistah, ayağı örtüsüne takılarak düştü. Kadın (böyle can yakıcı durumlarda söylenmesi âdet olan “Düşmanın helâk olsun!” demedi): “Mistah helâk olsun!” diye (oğluna) beddua etti. Ben kadına:

“Amma da yaptın! Bedir gazvesine katılan bir kimseye beddua ediyorsun ha!” dedim.

“Anacığım! Onun ne söylediğini işitmedin mi?” dedi.

“Ne söylemiş ki?” dedim. Bunun üzerine iftiracıların söylediklerini bir bir anlattı. Hastalığıma yeni hastalık katıldı.

Eve dönünce, Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) yanıma girdi ve:

(İsmimi söylemeden) “Adamınız nasıl?” dedi. Ben:

“Ebeveynimin yanına gitmeye izin ver.” dedim. Ben, haberin aslını annemle babamdan işitmek istiyordum. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) izin verdi, ben de ebeveynimin yanına geldim. Anneme:

“Ey anneciğim, halk arasında söylenen bu sözler nedir?” dedim.

“Ey kızım! Sen bu meseleyi büyütme. Allah’a kasem olsun, güzel ve kocasının yanında sevgili olan, birçok kuması da bulunan bir kadın hakkında her zaman çok dedikodu ederler.” dedi. Ben:

“Sübhanallah! Demek halk böyle söylüyor ha!” dedim.

O gece sabaha kadar hiç durmadan ağladım. Ne gözümün yaşı dindi ne de gözüme uyku girdi.

Sabah oldu, ben hâlâ ağlıyordum. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) o gün Ali ibn-i Ebî Tâlib'i ve Üsâme ibn-i Zeyd'i (radiyallahu anhumâ) çağırmıştı. Benimle ilgili vahyin gecikmesi üzerine ailesiyle ayrılma hususunda onlarla istişare ediyordu.

Üsâme (radiyallahu anh), ehlinin suçsuzluğu hususunda onlara karşı içinde beslediği sevgiye dayanarak, bildiği hususu şöyle dile getirmişti:

“Ey Allah'ın Resûlü! Onlar zevcelerinizdir. Allah'a kasem olsun, onlar hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyoruz.” Ali ibn-i Ebi Tâlib de şöyle demişti:

“Ey Allah'ın Resûlü, Allah sana darlık vermez. Ondan başka kadın çoktur. Sen cariyene sor, (onun hâlini o daha iyi bilir), sana gerçeği haber verir.”

Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) bu tavsiye üzerine cariyemiz Berîre'yi çağırdı ve:

“Ey Berîre, söyle! Âişe'de sana şüphe verici bir husus gördün mü?” diye sordu. Berîre:

“Hayır! Seni hak üzerine peygamber olarak gönderen Zât-ı Zülcelâl'e yemin olsun, ben onda fena bulduğum bir şey görmedim. Ayıplanabilecek tek gördüğüm şey şudur: “Yaşı genç olduğu için, ailesi için yoğurduğu hamurun üzerine uyur, bu sırada gelen keçi, hamurdan yedi.”

(Bu soruşturma sonunda) Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) kalkıp mescidde bir hutbe okur. Bu iftirayı ilk defa çıkaran Abdullah ibn-i Ubey ibn-i Selûl hakkında söz etmekten özür dileyerek, minberde şunları söyler:

“Ehlim hakkında bana sıkıntı veren adamı cezalandırmada, intikamımı almada bana kim yardım edecek? Allah'a yemin olsun, ehlim hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyorum. Adı iftiraya karıştırılan bir adamdan söz ettiler. Onun hakkında da hayırdan başka bir şey bilmiyorum. O ailemin yanına ben olmayınca hiç girmemiştir.”

Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) bu sözleri üzerine (Evs kabilesinin reisi) Sa'd ibnu Muâz (radiyallahu anh) kalktı ve:

“Ey Allah'ın Resûlü! Allah'a yemin olsun biz ondan senin intikamını alırız! Eğer Evs kabilesindense boynunu vururuz. Hazreçli kardeşlerimizden ise, bize sen emredersin, biz emrini aynen yerine getiririz!” dedi.

Hazreç kabilesinin reisi olan Sa'd ibn-i Ubâde ayağa kalktı. Sa'd aslında salih bir kimseydi. Ancak (Sa'd ibn-i Muaz'ın konuşmasından alınarak) kabile hamiyet ve gayretine kapılmıştı. Sa'd ibnu Muâz'a dönerek şu sert cevabı verdi:

“Vallahi sen yalan söylüyorsun! Sen onu (Abdullah ibnu Ubey ibnu Selûl'ü) öldüremezsin. Öldürtmeye gücün de yetmez.”

(Ensâr'ın ileri gelenlerinden) Useyd ibnu Hudayr (radiyallahu anh) –ki bu zât da Sa'd ibn-i Muaz'ın amcaoğludur– kalkarak Sa'd ibn-i Ubâde'ye çıktı:

“Allah'a yemin olsun yalan söyleyen sensin. Onu mutlaka öldürürüz. (Abdullah ibn-i Ubeyy'e

arka çıkıyorsan) sen de münafıksın, münafıklar hesabına kavga ediyorsun!”

Derken (Ensâr'ın iki kabilesi) Evs ve Hazreç ayağa kalkmış ve Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) daha minberde iken, birbirlerine girmeye ramak kalmıştı. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) sükûneti sağlayıncaya kadar gayret sarf etmiş ve minberden inmişti. Ben o gün de ağladım. Ne gözümün yaşı dindi, ne de gözüme uyku girdi. Müteakip gece de hep ağladım: Ne gözümün yaşı dindi ne de bir parça olsun uykum geldi. Sabahleyin annem ve babam yanıma geldiler. Böylece ben, iki gece bir gündüz aralıksız ağlamıştım. Öyle ki, artık ağlamaktan ciğerlerim parçalanacak diye düşünüyordum.

Onlar yanımda oturuyorlar, ben de ağlamaya devam ediyordum. Derken Ensar'dan bir kadın izin istedi. Ona, gir, dedim. Yanıma oturup o da benimle ağlamaya başladı. Biz bu halde iken Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) girdi. Sonra oturdu. Hakkımda söylenen şeyler söyleneliden beri yanımda hiç oturmamıştı. Bu arada bir ay geçmiş ve meselemlerle ilgili herhangi bir vahiy gelmemişti. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) otururken şehâdet kelimesini de getirmişti. Sonra bana şunları söyledi:

“Ey Âişe. Senin hakkında bana şöyle şöyle sözler ulaştı. Eğer bu dedikodulardan beri isen Allah seni vahiyle tebrie edecektir. Şayet bir günah işledi isen Allah Teâlâ'ya tevbe et. Zira kul bir günah işler, sonra da günahını itirafla tevbe ederse, Allah Teâlâ tevbesini kabul ve affeder.”

Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) sözlerini tamamlayınca (ız-dırabımın şiddetinden) gözlerimin yaşı kurudu, artık tek bir damla bile yaş hissetmiyordum. Babama:

“Resûlullah (aleyhissalatu vesselam)'ın sözlerine sen cevap ver.” dedim. Babam:

“Vallahi Resûlullah'a (aleyhissalatu vesselam) ne diyeceğimi bilemiyorum.” dedi. Anneme yönelerek:

“Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) söylediklerine sen bari cevap ver!” dedim. Annem de:

“Vallahi Resûlullah (aleyhissalatu vesselam)'a ne söyleyeceğimi ben de bilemiyorum!” dedi.

Hz. Âişe devamla der ki: “Ben yaşı henüz küçük bir kadındım. Kur'an'dan da fazla okumuyordum. Dedim ki:

“Vallahi ben biliyorum ki halkın söyleştiği şeyleri işittiniz. Onlar içinize yer etti ve hep inandınız. Size: “Günahsızım.” dedim, inanmıyorsunuz. Yapmadığım bir şeyi size itiraf etsem, – Allah biliyor ki ben ondan beriyim– beni tasdik edeceksiniz. Allah'a kasem olsun, sizinle benim durumumu anlatacak en iyi örnek Hz. Yusuf'un babası ve onun şu sözüdür: “Bana güzelce sabır gerekir. Anlattıklarınıza ancak Allah'tan yardım istenir.” (Yusuf, 12/18). Sonra yüzümü çevirip yatağıma sokuldum. Kasem olsun ben o zaman suçsuz olduğumu biliyordum ve Allah'ın benim suçsuzluğumu te'yid edeceğine inanıyordum. Ancak, kesinlikle, Allah'ın benim hakkımda bir vahiy indireceğini, bunun (kıyamete kadar) okunacağını hiç aklımdan, geçirmedim. Ben, kendimi, Allah'ın herhangi bir şekilde tekellüm buyurarak okunacak bir vahiy konusu edilmeye değer bulmuyordum. Ancak, Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) göreceği bir rüya yoluyla Allah'ın beni

tebrîe edeceğini ümid ediyordum.

Allah'a kasem olsun, Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) daha oturmuş olduğu yerden kalkmamış ve ev halkından kimse dışarı çıkmamıştı ki Allah, Resûlüne vahiy indirdi: Resûlullah'ı (aleyhissalatu vesselam) vahiy sırasında her zaman gelen hâl istila etti. Sonra da o hâl zail oldu. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) tebessüm içindeydiler. Konuştuğu ilk kelime şunlar oldu:

“Ey Âişe Allah'a hamd et. Zira, seni tebrîe buyurdu.” Annem de bana:

“Kalk Resûlullah'a (aleyhissalatu vesselam) teşekkür et!” dedi. Ben ise:

“Vallahi hayır, ona teşekkür etmeyeceğim, sadece Allah'ıma hamd ediyorum. Benim suçsuzluğumu Rabbim vahiy buyurdu!” dedim. Allah'ın indirdiği vahiy şöyleydi:

“Muhammed'in eşine o yalanı uyduranlar içinizden bir güruhtur. Bunu kendiniz için kötü sanmayın, o sizin için hayırlı olmuştur. O kimselerden her birine kazandığı günah karşılığı ceza vardır. İçlerinden elebaşılık yapana ise büyük azab vardır. Onu işittiğiniz zaman, erkek kadın mü'minlerin, kendiliklerinden hüsnüzanda bulunup da: “Bu apaçık bir iftiradır!” demeleri gerekmez miydi? Dört şâhid getirmeleri gerekmez miydi? İşte bunlar şâhid getirmediğe, Allah katında yalancı olanlardır. Allah'ın dünya ve âhirette size lütuf ve merhameti olmasaydı, o kötü sözü yaymanızdan ötürü büyük bir azaba uğrardınız.” (Nur 24/11-14).

Cenâb-ı Hakk, benim suçsuzluğumla ilgili bu âyetleri indirince, Ebû Bekri's-Sıddîk (radiyallahu anh) –ki Mistah ibn-i Üsâse'ye akrabalığı ve fakirliği sebebiyle maddî yardımda bulunuyordu– şunu söyledi:

“Âişe'ye (radiyallahu anhâ) bu iftirayı yaptıktan sonra, ona artık bir daha yardım yapmayacağım!”

Bunun üzerine şu vahiy indi: “İçinizde lütuf ve servet sahibi olanlar, yakınlarına, düşkünlere ve Allah yolunda hicret edenlere, vermemek için yemin etmesinler, affetsinler geçsinler. Allah'ın sizi bağışlamasından hoşlanmaz mısınız? Allah bağışlayandır, merhametli olandır.” (Nur, 24/22)

Bunun üzerine Ebû Bekri's-Sıddîk (radiyallahu anh): “Evet evet, Allah'a kasem olsun, Allah'ın beni affetmesini çok severim!” dedi ve Mistah'a yardım yapmaya devam etti ve: “Ebediyyen yardımı ondan kesmeyeceğim!” dedi.

Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) sözlerine devamla dedi ki: “Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) tahkik sırasında Zeyneb Binti Cahş'a da hakkımda sormuş ve:

“Ey Zeyneb, bu hususta ne biliyorsun, ne gördün?” demişti. O da: “Ey Allah'ın Resûlü, ben kulağımı, gözümü işitmediğim, görmediğim şeyden muhafaza ederim. Ben Âişe hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyorum!” demişti. Zeyneb (radiyallahu anhâ), Resûlullah (aleyhissalatu vesselam)'ın zevce-i tâhireleri arasında (bazı faziletleri sebebiyle) benimle boy ölçüşen birisiydi. Allah verâ ve dindarlığı sebebiyle onu (bu meselede müfteriler tarafında yer almaktan) korudu. Onun kız kardeşi Hamne ise, onunla mücâdeleye koyuldu ve helâk olan müfteriler arasında helâk oldu.

Müfteriler arasında (Hz. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) şairi Hassân ibn-i Sâbit (radiyallahu anh) de vardı. Urve der ki: “Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) yanında Hassan'a kötü söz söylenmesinden

hoşlanmazdı ve derdi ki: “O, şu beyti söyleyen kimsedir: “Babam, babamın babası, ırzım, size karşı Muhammed’in (aleyhissalatu vesselam) ırzına bekçidir.”

Mesrûk ibnu’l-Ecda der ki:

“Ben Hz. Âişe’nin (radiyallahu anhâ) huzuruna girmiştım. Yanında Hassan ibn-i Sabit’i (radiyallahu anh) gördüm. Hz. Âişe’ye şiir okuyor, bazı beyitleri kendisiyle tezyin ediyordu. Şunu okudu:

“Afıftır, ağırdır, iffetinden şüphe ne mümkün!

Kötü düşünceden uzak olanların etleri bile onu aç bırakır.”

Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) ona, “Fakat sen böyle değilsin!” dedi.

Mesrûk Hz. Âişe’ye dedi ki: “Sen nasıl olur da Hassân’ın yanına girmesine izin verirsın, o ki, hakkında Allah şöyle buyurmuştur: “İçlerinden elebaşılık yapana ise büyük azab vardır.” Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) şu cevabı verdi: “Körlükten daha şiddetli bir azab var mı!” Hz. Âişe sonra şunu da söyledi “O, Resûlullah’ı (aleyhissalatu vesselam) müdafaa ediyordu.”[180](#)

Açıklama:

Bu hadiste, Hz. Âişe’nin katıldığı belirtilen gazve, Benu Müstalik gazvesidir. Hicretin altıncı senesinde cereyan etmiştir. Bu sefer sırasında münafıklar muhtelif karışıklıklar çıkarmışlardır. İfk Hadisesi bunlardan birisidir. Hz. Âişe bu sıralarda -bazı tahminlere göre- 15 yaşına bile basmamıştı. Bir kısım şer’î ahkâmın teşri’ine vesile olan hadiseye Hz. Âişe’nin kolyesinin kaybı sebep olmuştur. Rivayette belirtildiği üzere kazayı hacetten sonra dönüp devesine bineceği sırada kolyesinin düştüğünü fark ediyor. Onu bulmak için geri dönüyor. Gece karanlığında arama işi uzun sürmüş olacak ki, geri döndüğü zaman ordugâhı boşalmış buluyor. Hadisin bâzı vecihlerinde, kendisini mutlaka bekleyecekleri hususundaki kanaatini ifade eder.

Meşhur hadis imamlarından Muhammed ibn-i Şihâbü’z-Zührî tarafından rivayet edilen bu hadis, muhtelif rivayetlerin birleştirilmesiyle tek bir anlatım, tek bir rivayet hâlinde sunulmaktadır.

Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) anlatıyor: Benim özümlle ilgili âyet indiği zaman Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) minbere çıktı, günahsız olduğumu belirtti, arkasından ilgili âyetleri okudu ve iki erkek ve bir kadının cezalandırılmalarını emretti. Üçüne de had cezası uygulandı.[181](#)

Burada temas edilen ve Hz. Âişe validemizin maruz kaldığı iftiradan onu tebrie eden vahiy, Nur Sûresi’nin 11-20’nci âyetleridir ve tam bir sayfa tutmaktadır. Bu âyetlerin mealleri şu şekildedir:

“11- O İftirayı çıkaranlar, içinizden küçük bir gruptur. Siz o iftirayı kendi hakkınızda fena bir şey sanmayın, bilakis o sizin için hayırlıdır. O iftiracılara gelince, onlardan her birinin kazandığı günah nispetinde cezası vardır. Bu yaygaranın elebaşılığını yapan şahsa ise cezanın en büyüğü vardır.

12- Siz ey müminler, bu dedikoduyu daha işitir işitmez, mümin erkekler ve mümin kadınlar olarak birbiriniz hakkında iyi zan besleyip “Hâşâ, bu besbelli bir iftiradan başka bir şey değildir!” demeniz gerekmez miydi?

[Kur'ân, böylesi durumlarda müminlerin, birbirlerine sahip çıkmalarını, hüsnüzannın esas olduğunu etkili bir üslupla istemektedir. Asr-ı Saadet'te bunun bol ve güzel örnekleri bulunmakla beraber, maalesef çok az da olsa yaygaraya kapılanlar olmuştur.]

13- *O iftiracılar dört şahit getirselerdin ya! Şahitlerini getirmediğine göre, onlar Allah katında yalancılardan ta kendileri olarak tescil edileceklerdir.*

14- *Hem dünyada hem de ahirette Allah'ın lütuf ve merhameti sizinle olmasaydı, daldığınız bu yaygaradan dolayı mutlaka başınıza müthiş bir ceza gelirdi.*

15- *O sırada siz o iftirayı dilden dile birbirinize aktarıyor, işin aslına dair hiç bilginiz olmayan sözleri ağızlarınızda geveleyip duruyordunuz ve bunu basit, önemsiz bir şey sanıyordunuz. Hâlbuki o, Allah'ın nazarında pek büyük bir vebaldi!*

16- *Nasıl oldu da onu işitir işitmez: "Böylesi iftiraları ağızımıza alamayız, bize yakışmaz böyle şeyler. Hâşâ! Bu pek büyük, pek çirkin bir bühtandır." demediniz!*

17- *Eğer mümin iseniz, Allah böylesi bir şeyi tekrar yapmaktan sizi kesinlikle sakındırıp yasaklıyor.*

18- *Ve Allah, âyetleri size açık açık bildiriyor. Allah, Alîm ve Hakîmdir: Her şeyi bilir, her şeyi yerli yerince yapar.*

19- *Müminler arasında çirkinliklerin yayılmasını arzu eden kimseler için dünyada da ahirette de gayet acı bir azap vardır. Allah bilir, siz bilemezsiniz.*

20- *Eğer Allah'ın sizin üzerinizdeki lütfü, inayeti olmasaydı ve eğer Allah pek şefkatli ve merhametli olmasaydı, başınıza müthiş bir azap gelirdi."*

1 Âyette "kendi evleriniz" buyrulur. "Evlat" ve "zevceler" kendi'nin içine dahil olduğu için onlar zikredilmez. Öyleyse ailede asıl olan budur: Anne, baba ve evlatlar; günümüzde çekirdek aile denen aile tipi. Ancak âyet, tadat edilenlerin (sayılanların), "toplucu" yemelerine izin vermekle "geniş aile"yi de caiz görmektedir.

2 Sözlükte "antlaşma, akid ve yemin" anlamlarına gelen hilf (çoğulu ahlâf), terim olarak Câhiliye Arapları'nda kabilelerin veya şahısların yardımlaşma, dayanışma ve himaye amacıyla yaptıkları antlaşma ve ittifakları ifade eder. Hilf yapan kişilere halif denir. (Bkz. DİA, Hilf maddesi.)

3 İbn-i Sa'd - Ebi Abdullah Muhammed (v. 230/844), *et-Tabakâtu'l-Kübrâ*, Beyrut, 1960, 4/75.

4 en-Nisâ, 4/34. Elmalılı Hamdi Yazır merhumun açıklamasına göre üstünlük müttekâbidir, bazı hususlarda kadın (şefkatte olduğu gibi), bazı hususlarda da erkek üstündür. Aile idaresinde erkeğin üstünlüğü anlaşılmaktadır.

5 Dâvud-Süleyman ibni'l-Eş'as es-Sicistânî el-Ezdî (v. 202/817), *Sünenu Ebî Dâvûd*, Tahkik: Muhammed Muhyî'd-Din Abdu'l-Hamîd, Dâru İhyâu's-Sünneti'n-Nebeviyye, tarihsiz, *Nikâh* 41; İbn-i Mâce-Ebû Abdillâh Muhammed ibn-i Yezîd el-Kazvî (v. 275/888), *Sünenu ibn-i Mâce*, Kahire, 1952, Tahkik: Muhammed Fuâd Abdülbâki, *Nikâh* 3.

6 Bak. Münâvî, Şemsü'd-Din Abdurrauf (v. 610), *el-Muğrib fî Tertîbi'l- Mu'rib*, Yzm. Süleymaniye, Nu. 1023, 3, 391, Meymûn ibn-i Mihrân der ki: "Allah kadınlar üzerine, Peygambere sadece marufta itaati vâcib kıldı. Maruf ise Allah'a itaattir." (İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/237)

7 İbn-i Sa'd, *Tabakât* 1/131.

8 *a.g.e.*, 8/217.

9 İbnü'l-Esîr, İzzü'd-Din Ebu'l-Hasen Ali ibn-i Muhammed el-Cezerî (v. 630/1232): *Üsdü'l-Ğâbe fî Ma'rifeti's-Sahabe*, Kahire. 1970. 7/158.

10 İbn-i Hacer, Şihâbud-Din Ebu'l-Fadl Ahmed ibn-i Ali el-Askalânî (v. 855/1448); *Bülûğu'l-Merâm min Edilleti'l-Ahkâm*, Çvr. Ahmed Davudoğlu, Sönmez neşriyat, İstanbul, 1970, 1/392-393.

11 Muhammed Hamidullah'ın *Le Prophete de L'Islam*, Paris 1959, 2/451-461.

12 İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 3/32

13 *a.g.e.*, 8/37

- 14 İbn-i Mâce. *a.g.e.*, 1, 629, 1958. H.
- 15 İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/98.
- 16 el-Hakim-Ebû Abdillâh el-Hâkim en-Neysâbü'rî (v. 405/1014), *el-Müstedrek ale's-Sahihayn*, Haydârâbâd-Deken, 1335 (baskısından Ofset, Beyrut). Sayfa altında Zehebî'nin *ihţisar*'ı mevcuttur. 4/5.
- 17 Heysemi, Nûru'd-din 'Ali İbn-i Ebi Bekr ve (v. 807/1404), *Mecma'u'z-Zevâid ve Menba'ul-Fevâid*, Beyrut, 1967, 4/324-325.
- 18 *a.g.e.*, 4/325.
- 19 *a.g.e.*, 4/325.
- 20 Buhârî Ebû Abdillâh Muhammed İbn-i İsmail (v. 256/868), *el-Edebü'l-Müfred* Kahire. 1379, *Nafakat* 3.
- 21 *a.g.e.*, *Şehâdet* 15, *Tefsîru Süreti'n-Nûr* 24, *Megâzî* 34; Müslim, Ebû'l-Hüseyn Müslim İbnu'l-Hacca el-Kuşeyrî en-Nisâbü'rî (v. 261/874): *Sahihu Müslim*, Tahkik: Muhammed Fuâd Abdu'l-Baki Kahire, 1955. *Tevbe* 56.
- 22 Ahmed İbn-i Hanbel (v. 241/855), *Müsnedu Ahmed İbn-i Hanbel*, 1313, Kahire (baskısından ofset). Beyrut, Tarihsiz. 6, 50: İbn-i Mâce, *Ticârât* 65, 2294. H.
- 23 İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 3, 58.
- 24 Nahl, 16/14; Fâtır, 35/12; A'raf, 7/32; Nûr 24/31, 60,
- 25 İbn-i Hacer, *a.g.e.*, 12/449
- 26 Buhârî, *Şehâdât* 15.
- 27 Müstedrek, *a.g.e.*, 4. 21.
- 28 Heysemi *a.g.e.*, 4. 314.
- 29 Dârimi-Ebû Muhammed Abdullâh İbn-i Abdirrahmân (v. 255/866) *Sünenü'd-Dârimi*, Kahire, Dâru'l-Mehâsin. 1966. 2, 191, 2648 H.
- 30 Nur, 24/31.
- 31 İbn-i Sa'd *a.g.e.*, 1, 237; Müslim, *Eşribe* 71; es-Süheyli Abdurrahman (v. 581): *er-Ravdu'l-Unf fî Şerhi's-Sireti'n-Nebeuiyyeti li İbn-i Hişam*, Tahkik: Abdurrahman el-Vekil, Kahire, 1387, 4/236.
- 32 es-Semhûdî-Nûru'd-Din Ali İbn-i Ahmed (v.911/ 1505): *Vefâu'l-Vefâ bi-Ahbâri Dâri'l-Mustafa*, Tahkik: Muhammed Muhyi'd-Din Ubeydu'l-Hamîd Beyrut, 1971, 2/458.
- 33 Hz. Peygamber'in *Sünnetinde Terbiye* adlı kitabımıza bakınız: s. 425-431, 436-440.
- 34 en-Nevevi-Muhyi'd-Din Ebû Zekeriyya Yahya (v. 677/1278); *Şerhu Müslim*, Mısır, tarihsiz, 10, 46-47.
- 35 Heysemi, *a.g.e.*, 4, 316.
- 36 İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8, 85, 170.
- 37 Müslim, *Nikâh* 46, 1462, H.
- 38 Heysemi, *a.g.e.*, 4, 315.
- 39 İbn-i Sa'd. *a.g.e.*, 8, 104.
- 40 Heysemî *a.g.e.*, 4, 316.
- 41 İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8, 170. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) öpme meselesine bilhassa önem vermiştir. Rivayetler, namaza çıkmak üzereyken (Mubârekfûrî Ebu'l-Ali Muhammed Abdurrahman İbn-i Abdirrahim (v. 1353/1934): *Tuhfetü'l-Ahvazi bi-Şerhi Câmi't-Tirmizi*, Kahire 1963, 1/281; Azîmâbâdi-Ebu't-Tayyib Muhammed Şemsü'l-Hakk. *'Aunu'l-Ma'bûd Şerhu Süneni Ebi Dâvûd*, Medine, 1978. 1/304) ve hatta oruçlu iken bile öptüğünü tasrih eder. (Müslim, *Sıyâm* 62-74; Dârimi. *a.g.e.*, 1, 345. 1730, H)
- 42 İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/122.
- 43 Bak. Azîmâbâdî, *a.g.e.*, 10/392-393; İbn-i Sa'd *a.g.e.*, 8/127; Vâkıdî-Muhammed İbn-i Ömer İbn-i Vâkıd (v. 207/822), *el-Megâzi*, Tahkik: Marsden Joens, Oxford. 1966. 2/675.
- 44 İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/126.
- 45 Heysemî *a.g.e.*, 9/250: İbn-i Hacer, *el-Metâlibu'l-Aliye* 2, 14; İbn-i Sa'd, 8/117.
- 46 Buhârî, *Edeb*, 78; Müslim, *Fedâilu's-Sahabe* 81.
- 47 Ebû Dâvûd, *Edeb* 62, 4932. H.
- 48 Buhârî, *Salât* 70; en-Nesâî (el-Müctebâ), Kahire, 1930, (Suyûtî'nin şerhi ve Sin-dî'nin haşiyesi ile birlikte), 3, 195; İbn-i Hacer, *el-Metâlib*, 4, 129; İbn-i Hacer *a.g.e.*, 11/250.
- 49 İbn-i Mace, *Nikâh* 50; Ebû Dâvûd, *Cihad* 68.
- 50 Bak. Heysemi, *a.g.e.*, 4/315-320.
- 51 *a.g.e.*, 4/315-316. rivayetin devamı var.
- 52 Nesâî, *İşretü'n-Nisâ* 4.
- 53 İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/224.
- 54 Dârimî, *a.g.e.*, 1/38, 81. H.
- 55 Bak. *Fethu'l-Bâri*, 13, 70
- 56 Geniş bilgi için: Aclunî, *Keşfu'l-Hafâ* 2/3; Ayrıca "Kadınlarla İstişare" adlı makalemiz de görülebilir. Sur Dergisi, Şubat 1987, Sayı: 131, *Kütübü Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi* 16/158-160.
- 57 Bak. Buhârî, *Bed'ül-Vahy* 1.

- [58](#) Heysemî, *a.g.e.*, 9/213.
- [59](#) Buhârî, *Şehâdât* 16.
- [60](#) Vâkîdî, *a.g.e.*, 2/613.
- [61](#) Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) hanımlarıyla olan istişaresini anlatırken, ehemmiyetine binaen, daha umumi mânada İslâm'ın kadınlarla istişare meselesini açıklama gereğini duyduk, çünkü bu noktada yanlış bilgi ve bilgilendirmelerle karşılaşılacaktır.
- [62](#) Kur'ân'da müphem olarak geçen bu zatın, bazı müfessirlerce Şuayb Peygamber (aleyhisselam) olduğu ifade edilmiştir. Daha kuvvetli açıklamalar, bunun Şuayb Peygamber olmadığını teyit ederse de (Bak. İbn-i Kesir, *Tefsir* 5/273) bu mesele, mevzumuz açısından mühim değildir.
- [63](#) Aslında bu rivayete ciddi hadis kitaplarında rastlanmaz.
- [64](#) Münâvî, *Feyzu 'l-Kadîr* 4, 263.
- [65](#) Aclûnî, *Keşfu 'l-Hafâ* 2/3; Geniş bilgi için, bak. Münâvî, *a.g.e.*, 4, 262-63.
- [66](#) Üsdü 'l-Ğâbe 2/205; 6, 275. Suyûtî, *el-Leali'* de (2/174): "Kadınlara itaat ettiği zaman erkekler helâk olmuştur." rivayetini de kaydeder. Suyûtî bu rivayeti, Taberânî ve Hâkim'in tahrîc ettiğini, Hakim'in hadise *sahih*" hükmünü verdiğini belirttikten sonra şahsî kanaatini belirtmez ve bahsî "Allahu a'lem" (doğruyu Allah bilir) sözüyle kapar.
- [67](#) Aslında istişare ile itaat ayrı şeylerdir. Âlimlerimiz bu çeşit hadisleri iç içe zikrettikleri için itaati, "istişarede beyan ettikleri fikirlerine uymak" manasında tevîl ederek anlayacağız. Aksi takdirde istişare ile itaatın aynı görülüp beraber mütalaa edilmesi doğru değildir.
- [68](#) Üsdü 'l-Ğâbe, 4/15.
- [69](#) Ebu Davud, *Nikah* 24.
- [70](#) Ebu Davud, *Nikah* 24, 25.
- [71](#) Buhârî, *İkrah* 3; Müslim, *Nikah* 64.
- [72](#) Buhârî, *İkrah* 4.
- [73](#) İbn-i Hacer, *Fethu 'l-Bari* 15/351; Azîmâbâdî, *Avnu 'l-Ma'bud* 6/119.
- [74](#) İbn-i Kuteybe, *'Uyûnu 'l-Ahbâr* 1/27.
- [75](#) Tirmizî, *Fiten* 38.
- [76](#) Buhârî, *Bed'ü 'l-Vahy* 1
- [77](#) Buhârî, *Şehâdât* 16.
- [78](#) Vakîdî, *Meğâzî* 2/613.
- [79](#) Aclûnî, *Keşfu 'l-Hafâ* 2/3.
- [80](#) Nisâ, 4/20.
- [81](#) Bak. Bakillani, *et-Temhid* s. 199.
- [82](#) *a.e.*, s. 198.
- [83](#) Sa'îd İbn-i Mansur, *Sünen* 2, 186 Bakillani, *a.g.e.*, s. 198. Hz. Peygamber'in *Sünnetinde Terbiye* adlı eserimizde daha fazla bilgi mevcuttur, s. 526-27.
- [84](#) İbn-i Hacer, *İsâbe* 4/341.
- [85](#) İbnu'l-Esîr, *Üsdü 'l-Ğâbe*, 7/233.
- [86](#) İbn-i Kesir (v. 774), *el-Bâisu 'l-Hasis*, Beyrut, 1951, s. 183
- [87](#) Münâvî, *Feyzu 'l-Kadîr* 4/262.
- [88](#) İbn-i Kesir, 5/273.
- [89](#) Münâvî, *Feyzu 'l-Kadîr* 4/263.
- [90](#) Mübârekfûrî, *a.g.e.*, 5/563-65.
- [91](#) İbn-i Hacer, *Fethü 'l-Bârî bi-Şerhi 'l-Buhârî*, Mısır, 1959. 8/22-23.
- [92](#) İbn-i Hacer, *el-Metâlibu 'l-Âliye*, 2/417.
- [93](#) Dârimî, *a.g.e.*, 1/153, 157, 740. H. 755. H.
- [94](#) İbn-i Hacer. *a.g.e.*, 6/427, İbn-i Sa'd *a.g.e.*, 8/119.
- [95](#) en-Nesâî *a.g.e.*, 6/158.
- [96](#) Heysemî, *a.g.e.*, 4/320.
- [97](#) İbn-i Hacer, *el-Metâlibu 'l-Âliye*, 2/417.
- [98](#) İbn-i Hacer, *a.g.e.*, 6, 533; İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/124.
- [99](#) Buhârî, Hâce 1; Dârimî, *a.g.e.*, 1/195, 1049. H.
- [100](#) Bak. İbn-i Hacer, *a.g.e.*, 12/418.
- [101](#) Hakim, *Müstedrek*, 4/71.
- [102](#) İbn-i Mâce, *Keffârât*, 12; İbnu'l-Esîr, *Üsdü 'l-Ğâbe* 3/165-167
- [103](#) İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 4/62.
- [104](#) *a.g.e.*, 4/69.
- [105](#) *a.g.e.*, 4/68.

- [106](#) Mubârekfûrî, *a.g.e.*, 6/159.
- [107](#) et-Tirmizî- Ebû İsâ Muhammed ibn-i İsâ ibn-i Sevre (v. 279/829), *Sünenü't-Tirmizî*, Talik: Aziz Ubeydu'r-Rakkaş, Matbaatu'l-Endülüs, Humus, 1966. *Birr* 70, 2018 H.
- [108](#) İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/31.
- [109](#) *a.g.e.*, 7/20.
- [110](#) *a.g.e.*, 8/428.
- [111](#) *a.g.e.*, 8/427.
- [112](#) Mâlik ibn-i Enes (v.179-1705), *el-Muvatta'*, Mısır, 1951. *Kasr't-salât* 31.
- [113](#) İbn-i Sa'd. *a.g.e.*, 8/223;
- [114](#) *a.g.e.*, 8/223.
- [115](#) İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 4/74.
- [116](#) Azimâbâdî, *a.g.e.*, 14/53-54; İbnu'l-Esir, *Üsdü'l-Ğâbe* 7/167.
- [117](#) Bak. Heysemi, *a.g.e.*, 4/302.
- [118](#) İbn-i Mâce. *a.g.e.*, 1/646. 1977. H, İbn-i Hacer, *el-Metâlibu'l- Âliye*, 2/21; Dârimî, *a.g.e.*, 2/82, 2265. H.
- [119](#) Mubârekfûrî *a.g.e.*, 4/367.
- [120](#) Müslim, *Radâ'* 61-62; Heysemi, *a.g.e.*, 4/304.
- [121](#) Buhârî, *Edeb* 90; Müslim, *Fedâil* 70, 72.
- [122](#) Ebû Dâvûd, *Nikâh* 41.
- [123](#) İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/204. Dârimî *a.g.e.*, 2/71, 2224. H.
- [124](#) Mubârekfûrî. *a.g.e.*, 9/269; İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/205.
- [125](#) İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/204.
- [126](#) Müslim, *Nikâh* 78. (Ümmü Habibe'ye fazla ödendi ise de (İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/98) bunu Necâşî kendi malından vermiştir.)
- [127](#) Azimâbâdî, *a.g.e.*, 6/172.
- [128](#) İbn-i Mâce, *a.g.e.*, 1/517.
- [129](#) Öyle ise Hz. Peygamber'in Hz. Âişe'ye olan ziyâde sevgi ve takdirlerini, böyle bir nokta-i nazardan ele alıp, ondaki ziyâde fezâille izah etmek gerekir. O zaman görürüz ki, Hz. Peygamber bu davranışıyla da Hz. Âişe'ye hakkını vermeyi ön plana almıştır.
- [130](#) el-Ahzab , 33/28. Bak. İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/179-181.
- [131](#) Ebû Dâvûd, *Edeb*, 92, hadis no: 4999.
- [132](#) İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/95-96.
- [133](#) Hakim, *a.g.e.*, 4/71.
- [134](#) İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 8/96.
- [135](#) Nesâi. *a.g.e.*, 7/73.
- [136](#) *a.g.e.*, 7/72.
- [137](#) Nesâi, *İşretü'n-Nisâ* 4,7, 70-71; Azimâbâdî, *a.g.e.*, 9/481; et-Taberânî'nin (Ebu'l-Kasım Süleyman ibn-i Ahmed ibn-i Eyyûb (v. 360/970: *el-Mu'cemu's-Sağir*, Tashih: Abdurrahman Muhammed Osman, Kahire 1968) bir rivayetinde Hz. Âişe: Ümmü Seleme'nin kabını kırmıştır. 1/205-206).
- [138](#) Münâvî, *Feyzü'l-Kadir* 2/249, Münâvî: "Bu meselede nefis ve şeytanına karşı cihat yapmayan kadın, dinde kemali kaybeder, şeytanı ona galebe çalar." der.
- [139](#) Heysemi, *a.g.e.*, 4/320.
- [140](#) Müslim, *Nikâh* 46, 1462. H.
- [141](#) İbn-i Hacer, *a.g.e.*, 6. 133.
- [142](#) Nesâi, *İşretü'n-Nisa* 3 (7, 65-66)
- [143](#) Müslim, *Tevbe* 58.
- [144](#) İbnu'l-Esir, *Üsdü'l-Ğâbe*, 7/89.
- [145](#) Bak: Buhârî, *Ezan* 44; Tirmizî, *Kiyamet* 46; Ahmed ibn-i Hanbel *a.g.e.*, 6. 106. *Fethul-Bâri* 2/303-304, 13/70.
- [146](#) Tirmizî, *eş-Şemâilu'l-Muhammediyye*, Humus 1968. s. 181; Hâkim *a.g.e.*, 4/110.
- [147](#) İbn-i Hacer, *el-Metâlibu'l-Aliye*, 2. 39; Kâsânî- Alâud-Din Ebû Bekr ibn-i Mes'ud (v. 587/1191): *Bedâi's-Sanâi fî Tertibi's-Şerâi'* 2. tab. Beyrut. 1974, 4/24.
- [148](#) Buhârî, *Daavât* 11 (8, 87), Ebû Dâvud, *Edeb* 101.
- [149](#) İbn-i Hamza el-Hüseynî es-Seyyid İbrahim ibnu's-Seyyid Muhammed ibn-i Seyyid Kemâlî'd-din (v. 1120/1708); *el-Beyan ve't-Ta'rif fî Esbabın Vürûdu'l-Hadisi's-Şerif*, Haleb, 1329, 2/308.
- [150](#) Hâkim, *a.g.e.*, 4/271; Azimâbâdî. *a.g.e.*, 13/381- 382.
- [151](#) Buhârî, *Hayz* 5
- [152](#) İbn-i Sa'd. *a.g.e.*, 8/103, 108.
- [153](#) Buhârî, *Libas* 31; Müslim, *Talak* 31,32

- [154](#) Elmalılı, 7/ 5101.
- [155](#) İbn-i Sa'd, a.g.e., 8/184.
- [156](#) a.g.e., 8/189.
- [157](#) Heysemî, a.g.e., 3/118; İbnu'l-Esîr, *Usdü'l-Gâbe* 7/121.
- [158](#) İbn-i Hacer, a.g.e., 11/247-249; Azimâbâdî, a.g.e., 13/247, 249.
- [159](#) Azimâbâdî, a.g.e., 13/276.
- [160](#) a.g.e., 8/118.
- [161](#) a.g.e., 8/138.
- [162](#) Hâkim, a.g.e., 4/278.
- [163](#) İbnu'l-Esîr, *Üsdü'l-Gâbe* 7/162; Abdu'r-Rezzâk ibn-i Muhammed es-San'anî (v.211/826); *Musannaflu Abdirrezzak*. Beyrut (Ofset). 1970 11/16: Ebû Dâvûd, *Tıb* 18.
- [164](#) Heysemi, a.g.e., 5/137.
- [165](#) Dârîmî, a.g.e., 1/164. 788. H. 1/60, 769-770. H: Nesâî, *Gusl* 21, (1/207-208)
- [166](#) Buhârî, *İlim* 35.
- [167](#) Müslim, *Hayz* 29; Heysemî, a.g.e., 1/268.
- [168](#) Ahzâb, 33/53.
- [169](#) Buhârî, *İlim* 40.
- [170](#) Müslim, *Salâtu'l-Müsâfirîn* 210, 212; Tirmizî, *Sevâbu'l-Kur'an* 2; Buhârî, *Salât* 52.
- [171](#) Buhârî, *Fedâilu Leyleti'l-Kadr* 5.
- [172](#) İbn-i Hacer, a.g.e., 5, 185; Mubârekfûrî a.g.e., 3. 93.
- [173](#) Dârîmî, a.g.e., 1, 221.
- [174](#) Buhârî, *İ'tikâd* 10.
- [175](#) Türkçe kaynak olarak Ömer Nasuhi Bilmen merhumun *Istılahat-ı Fıkhiye Kamusu*'nun ikinci cildine müracat edilebilir.
- [176](#) Sebep olarak farklı hâdiselerin zikredilmesi, bir tezad (tearuz) sayılmamalı. Mezkûr hâdiselerden her biri aynı esnada veya birbirine yakın zamanlar içerisinde cereyan etmiş ve bunların birikimi de Hz. Peygamber'i (aleyhissalatu vesselam), hanımları uyarıcı bir ceza olarak îlâ kararı vermeye sevk etmiş olabilir. Bu karar, gerçekten müessir bir ceza olmuştur. Zira rivayetler, hem hanımlarının hem de yakınlarının Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) boşamış olabileceği ihtimaliyle son derece üzüldüklerini, ciddi bir endişeye ve telaşa düştüklerini ifade ederler.
- [177](#) Meğâfir: Kâmus, urfut denen ve meşeye benzeyen bir ağaçtan sızan pis kokulu püs'e dendiğini belirtir.
- [178](#) Resûlullah'ın zaman kullanımını yıllık, aylık, haftalık ve en mühim olanı günlük programını ve zamanı en verimli şekilde kullanmaya müteallik diğer pek çok meseleyi *İslâm'da Zaman Tanzimi* adlı kitabımızda tahlil ettik, gösterdik.
- [179](#) Bu konuyu "*Hane-i Saadette İş Atölyesi*" adlı bir tebliğde ilmi şekilde tahkik ettik. Merak edenler *Kütübü site Muhtasarı Tercüme ve Şerhi* adlı kitabımızda bulabilir: 15/ 413-417
- [180](#) Buhârî, *Şehâdât*, 15, 30, *Hibe* 15, *Cihad* 64, *Megâzî* 11, 34, Tefsir, Yusuf 3, Nûr 6, 11, Eymân 18, *İ'tisâm* 28, *Tevhid* 35, 52; Müslim, *Tevbe* 56, (2770); Tirmizî, Tefsir, (3179); Nesâî, *Taharet* 194, (1, 163-164).
- [181](#) Tirmizî, Tefsir, Nur (3180. h.).

2. BÖLÜM

ÇOCUK BABASI OLARAK HZ. PEYGAMBER BABALIK VE ŞÜMÛLÜ

E fendimiz'in (aleyhissalatu vesselam) babalık yönü, aile reisliğinden farklı olduğu için, bu konuyu ayrıca ele almayı daha münasip bulduk.

Aleyhissalatu Vesselam erkek kız, birçok çocuğun babasıdır. Bir tanesi hariç, hepsi Hz. Hatice'den (radiyallahu anhâ) doğmuştur: Kasım, Abdullah (Tahir), Zeyneb, Rukiyye, Ümmü Gülsüm ve Fâtıma Hz. Hatice'nin (radiyallahu anhâ) evlâtlarıdır ve Mekke'de doğmuşlardır. Medine'de ise sadece Mısırlı cariyesi Mâriye'den İbrahim doğdu.

Ancak başlangıçta da belirttiğimiz üzere Hz. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) telakkisinde aileye hizmetçi (köle dahil) ile azatlılar (ve onların çocukları) da dahildir. Bu sebeple Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) baba-evlat münasebetlerini tespit ederken, öz evlatlarının da dışına çıkacağız. Hemen belirtmek isteriz ki, on yıl hizmetinde bulunan ve *Hâdimu'n-Nebi* unvanıyla şerefli olan Enes (radiyallahu anh), "*Hibbu Resûlillah*" (Allah elçisinin sevgilisi) unvanı olan Üsâme, babası Zeyd (radiyallahu anh), oğlu İbrahim veya torunları Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin gibi Âl-i Nebevi'nin birer parçasını teşkil edeceklerdir. Bu sebeple biz onlardan da misaller kaydedeceğiz.

1) Doğumdan Önceki İlgi

Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) çocuklarıyla doğmadan önce, fiilen ilgilenmeye başlamıştır. Hz. Fâtıma'nın ilk doğumu, (Hz. Hasan'ın doğumu) yaklaşınca, Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) kızı Fâtıma'ya uğrayıp, hâlini hatırlar ve: "Çocuk doğunca bana haber vermeden çocuğa hiçbir şey yapmayın!" tembihinde bulunur. Çocuk doğunca kendisinin gıyabında sarı renkli bir beze sarılmış olmasına kızar ve ebelik yapmış olan Sevde Binti Misrah'a "Bana âsi oldun!" der. Çocuğu alıp, sarı bezi atar ve beyaz bir beze sarar. Çocuğun ağzına tükürüğünden koyup yutturur. Sonra Hz. Ali'yi çağırır. İsmi ne koyduğunu sorar.¹⁸²

Aynı ilgiyi Hz. Hüseyin için de gösterdiği, Hz. Ali'den gelen bir rivayetten anlaşılmaktadır.¹⁸³ Enes, Ümmü Süleym'in oğlu Abdullah'ın doğumu yaklaşınca haber salıp: "Çocuğun göbeğini kesince, bana haber ver, benden evvel ağzına hiçbir şey koyma!" diye tembihlediğini belirtir.¹⁸⁴

2) İlk Muameleler

Hız. Peygamber (aleyhissalatu vesselam), yeni doğan yakınlarına *tahnîk* (ağzında yumuşattığı hurma ile

damağını ovmak) ve duada bulunur, kulaklarına ezan ve kamet okur, isim koyardı. [185](#) Daha sonra, ilk yedi gün içinde sünnet ettirmek, başındaki ilk tüyü tıraş edip ağırlığınca tasaddukta bulunmak, akîka kurbanını kesmek gibi başka alakaları olmuştur. [186](#)

Doğum haberiyle sürur izhar etmek, (hatta ziyafet vermek) bir diğer alakadır. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) oğlu İbrahim'in doğum haberini getiren Ebû Râfi'e bir köle hediye etmiştir. [187](#)

3) Gıda

Aleyhissalatu Vesselam yeni doğan çocuklarının gıdalarıyla da yakından ilgilenmiştir. İbrahim'in annesi Mâriye'nin sütü az olduğu için sağmal koyun alarak takviye etmiştir. [188](#) Süt annesi tuttuğu da rivayetlerde belirtilir. [189](#) Emzikli kadının hamile kalmasının (sütün tabiatını bozarak) çocuk için zehir tesiri yapacağını bildiren Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam), [190](#) yeni doğum yapmış bulunan Ümmü Seleme nin, bebeğine süt verdiğini gördükçe gerdek yapmamış, durumu anlayan (Ümmü Seleme'nin sütkardeşi) Ammâr ibn-i Yâsir (sütten kesmek için) çocuğu götürünce gerdek yapmıştır. [191](#)

Çocukların beslenmeleriyle ilgili olarak bir noktaya dikkat çekmemiz gerekiyor: *Çocuk su isteyince hemen vermek. Zira Efendimiz* (aleyhissalatu vesselam) Hz. Fâtıma'nın (radiyallahu anhâ) yanında gecelediği bir ziyaret sırasında Hasan ve sonra da Hüseyin su ister. Resûlullah derhal kalkıp çocuklara -sırasıyla- su verir. [192](#)

4) Temizlik

Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam), temizliği imanın yarısı olarak ifade etmiştir. [193](#) Çocuğun yetişmesinde de maddi ve manevi temizlik aynı ölçüde ehemmiyetlidir. Hz. Peygamber'in yeni doğan çocuğun beyaz kundağa sarılmasına gösterdiği itina, temizliğe verilen ehemmiyetin ilk ifadesi olarak değerlendirilir. Eşiğe takılıp düşen çocuk Üsâme'nin kanayan yüzünün derhal yıkanması için verdiği emir ve hatta -Hz. Âişe'nin gecikmesi üzerine kendisinin bizzat yıkaması, [194](#) torunu Ümâme'nin yüzündeki çapağı silmesi [195](#) bu konuda fiili örnektir.

Çocukların temizliği, umumi prensiplere göre değerlendirilmelidir.

5) Sağlık ve Tedavi

Hadis kitaplarında *Kitâbu'l-Mardâ*, *Kitâbu't-Tıb* adı altında bu konu müstakil bölümlerde ele alınır. Çocukların sağlığına bu umumi alakadan daha fazla yer verildiği söylenebilir. Çocuk doğunca kulağına ezan ve kametin okunmasını emrederken "Böylece Ümmü's-sıbyân çocuğa zarar vermez!" buyurmuştur.

Hz. Hasan ve Hüseyin'in her çeşit şeytan, hayvan ve kem gözden korunması için Allah'a dua

suretiyle istiâze ve rukyede bulunmuştur.¹⁹⁶ Ümmü Seleme'nin yanında, göz değmesinden ağlayan çocuğa “rukye yaptırmasını” emreder.¹⁹⁷ Anjin sebebiyle çocukların bademciklerinin alınmasını yasaklar, onun yerine ûd-i hindiden yapılacak bir burun damlası tavsiye eder.¹⁹⁸

Çeşitli rahatsızlıklardan muzdarip çocukların pek çok vesileyle Resûlullah'a götürülüp tedavi ettirildikleri çokça rivayet edilmiştir.¹⁹⁹

6) Sevgi

Hız. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) çocuklara karşı tavrında en dikkat çekici yönlerinden biri, onlara karşı izhar ettiği sevgidir. “Çocukları cennet kokusu”, “gözümün nuru” diye tarif eder.²⁰⁰ “Her öpücük için cennette beş yüz yıllık mesafesi olan bir derece verilir”²⁰¹ diyerek çocukların sevgiye boğulmasını tavsiye eder. Hız. Peygamber (aleyhissalatu vesselam), çocuklarına, torunlarına gösterdiği sevgi ve merhamet sebebiyle “iyâline karşı insanların en müşfiki” bilinmiştir.²⁰² Hız. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) torunları Hasan ve Hüseyin'in yüzlerinden, dudaklarından, göbeğinden öpmüş,²⁰³ dilini “kuru hurma”yı emer gibi emmiştir.²⁰⁴ Kocasını demirci olan bir sütanneye verilen oğlu İbrahim'i Hız. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) sık sık görmeye gittiği, varınca çocuğu kucaklayıp öptüğü, kokladığı ve bir müddet sonra tekrar döndüğü belirtilir.²⁰⁵

Kız torunu Ümâme'yi omuzunda taşıyan Hız. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) onu indirmeden namaz kılmış, rüku ve secdeye gittikçe yere bırakmış, kıyama kalktıkça tekrar omzuna almıştır.²⁰⁶ Namazda, secde sırasında sırtına binen torunları, kendiliğinden ininceye kadar secdeyi uzatmış, rükû sıralarında bacaklarının arasından da geçmek isteyince bacaklarını aralamış fakat çocuğa müdahale etmemiştir.²⁰⁷ Hatta kucağında üstüne akıttığı zaman akıtmasını kestirmemiş, müdahale etmek isteyeneye: “Bırak oğlum tamamlasın!” demiştir.²⁰⁸

Hız. Peygamber'in (aleyhissalatu vesselam) çocuklarına sınırsız şefkat ve sevgisinin bir başka tezahürü, onların vefatları sırasında izhar ettiği elem ve kederdir. Ümmü Gülsüm öldüğü zaman kabrinin başına oturup ağlamış,²⁰⁹ keza İbrahim'in ölümüne ağlamış ve şöyle demiştir: “Göz ağlar, kalb üzülür, fakat biz Allah'ın rızasına uymayan söz sarf etmeyiz. Vallahi ey İbrahim, ölümün sebebiyle hepimiz üzgünüz.”²¹⁰

Hız. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) çocuklara sevgisini onlarla şakalaşmak suretiyle de ifade etmiştir. Hız. Enes “Aleyhissalatu Vesselam'ın bu meselede de nâsın en ileride olanı bulunduğunu” belirtir.²¹¹ Enes'e zü'l-üzüneyn (iki kulaklı) diye ad takması,²¹² perçeminden zaman zaman tutması,²¹³ torunu Hasan'a “luka” (yaramaz) demesi,²¹⁴ dilini çıkarıp güldürmesi, ağzına su doldurup bazı çocuklara püskürtmesi,²¹⁵ gibi örnekler nebevi şakanın değişik şekillerde cereyanını

gösterir.

7) Çocuk Ağlaması

Hz. Peygamber (aleyhissalatu vessalam) çocukların ağlamaya terk edilmesine taraftar değildir. Pek çok rivayet, ağlayan çocuklara ilgi gösterdiğini haber verir. Bunlardan biri şöyledir: “*Vallahi, ben namazda iken çocuk ağlaması işitince, annesinin namazını fesada vereceğinden korkarım.*”²¹⁶ Bir sabah namazında birinci rekatta 60 âyetlik kıraatte bulunan Resûlullah kulağına çocuk ağlaması gelmesi üzerine, ikinci rekata en kısa bir sûre ile tamamlar.²¹⁷

8) Oyununa Alâka

Çocukların hayatında ve onların gerek bedeni ve gerekse akli ve ruhi melekelerinin gelişmesinde oyun ehemmiyetli bir yer tutar. Çocuk terbiyesinin mühim bir bölümü oyunla ilgilidir. Oyun; zamanı, çeşidi, oyun arkadaşları, oyun miktarı vs. pek çok meselesi olan bir konudur.

Aleyhissalatu Vesselam’ın bu meseleyle yakinen ilgilendiğini görmekteyiz. Hz. Peygamber, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin ve Hz. Enes’i (radiyallahu anh) arkadaşlarıyla oynamak üzere sokağa salmıştır.²¹⁸ Çocuğu toprakta oynamaya teşvik sadedinde: “*Toprak çocuğun baharıdır.*”²¹⁹ buyurmuştur.

Aleyhissalatu Vesselam: “*Çocuğu olan onunla çocuklaşsın!*” buyurarak çocukları bizzat eğlendirmeyi de teşvik etmiştir.²²⁰ Ümmü Süleym’in Ebû Umeyr adlı çocuğu ile oynadığı rivayet edilmiştir.²²¹ Hz. Hasan ve Hüseyin’i (radiyallahu anh) omuzlarına bindirdiği,²²² dört ayak olup sırtına bindirip gezdirdiği,²²³ bazen ayağı üzerinde sallayarak,²²⁴ bazen dilini çıkararak,²²⁵ bazen göğsü üzerinde yürüterek²²⁶ güldürüp eğlendirdiği rivayet edilmiştir.

Hz. Hasan ve Hüseyin’in (radiyallahu anhumâ) bir köpek yavrusuyla oynadığı,²²⁷ Enes’in (radiyallahu anh) kardeşi Ebû Umeyr’in bir kuşla oynadığı, kuşu öldüğü için üzülen Ebû Umeyr’le meşgul olup teselli ettiği²²⁸ bu konuyu ilgilendiren rivayetlerdir.

9) Hizmet

Hz. Peygamber’in (aleyhissalatu vessalam) ev içinde, her erkeğin evde yaptığı işleri yaptığını belirtmiştik. Bunlardan bir bölümü de çocuklara hizmet etmektir. Bir rivayette gece su isteyen torunları Hz. Hasan ve Hüseyin (radiyallahu anhumâ) için, annesi Fâtıma’dan önce kalkıp su verdiğini,²²⁹ bir başka rivayette kız torunu Ümâme’nin (radiyallahu anhâ) yüzündeki kir ve pası sildiğini²³⁰ görmekteyiz. Üsâme (radiyallahu anh) ile ilgili olan şu rivayet de konumuz açısından güzel bir örnek teşkil ettiği için aynen kaydediyoruz:

Hz. Âişe anlatıyor: “Üsâme kapının eşiğine takılıp düşmüştü. Yüzünde yara açıldı ve kanadı. Resûlullah hemen ilgilenip:

– Çocuktan şu pasağı temizleyiver, dedi. Ben biraz iğrenme izhar etmişim. Kendisi atılıp kanı sildi ve yüzüne su atarak yıkadı. Sonra şöyle buyurdu:

– Eğer Üsâme kız olsaydı, onu takılarla süsler, (güzel) elbiseler giydirir, cazibeli kılardım.”[231](#)

Talim ve Terbiye

Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ailesinde çocukların talimi mühim meselelerden biridir. Doğumla birlikte çocuğun kulaklarına ezanın okunması tâlim işinin ne kadar erken ele alınması gerektiğine bir sembol olmaktadır. Fiilen tâlime, konuşma yaşında ve Kur'ân ezberleterek başladığını şu rivayet haber vermektedir:

İbn-i Şu'ayb der ki: “Abdumuttalib oğullarından bir çocuk konuşmaya başlayınca Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) şu âyeti yedi sefer okutarak tâlim ederdi”[232](#):

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ
Her türlü hamd O Allah'a mahsustur
ki, asla evlad edinmemiştir. Hakimiyetinde hiç bir ortağı yoktur.” (İsrâ, 17/111)

İlk öğretilecek şeyin İLَّا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ olmasını da emreden[233](#) Hz. Peygamber, akıl ve muhakemeye müteallik talimin temyiz yaşından itibaren sistematize edilmesini irşat buyurur. Âlimler vasati 6-7 yaşında temyiz tahakkuk edeceğini belirtirler. Hz. Peygamber yedi yaşında çocuğa namazın emredilmesini, kalmadığı takdirde 10 yaşında dövülmesini ve yataklarının ayrılmasını emreder.[234](#) Namazın emri namazla ilgili farz, vacip, sünnet her çeşit bilginin öğretilmesini içine alır. Hz. Ali'yi (radiyallahu anh) İslâm'a davet ettiği zaman 9 yaşında idi. Çocuğa yazı, yüzme, ok atma, ata binme gibi diğer bilgilerin öğretilmesi de Hz. Peygamber'in emirleri arasındadır.[235](#)

a) Tedip Metodu

Efendimiz (aleyhissalatu vesselam), terbiyesinde olan çocuklara karşı davranışlarını sevgi ve müsamaha üzerine bina etmiştir. Hatalarını tashihte de aynı yolda devam etmiş, azar, tenkit, tahkir, surat ekşitme gibi yollara başvurmamıştır. Hz. Enes'ten bu konuda yapılan muhtelif rivayetleri şöyle birleştirmek mümkündür: “Hazerde ve seferde on yıl Resûlullah'a (aleyhissalatu vesselam) hizmet ettim. Yaptığım işler, her seferinde Resûlullah'ın istediği şekilde gerçekleşmedi, buna rağmen bana bir kerecik olsun ne vurdu ne kötü söyledi ne azarladı ne surat astı ne de ayıpladı. Bir kere olsun “Of be!” demedi. Yaptıklarından hoşuna gitmeyen için “Ne fena yaptın!” demedi. Yaptığım bir şey için “Bunu niye böyle yaptın?”, yapmadığım bir emri için de: “Onu niye yapmadın?” diye hesaba çekmedi. Hanımlardan biri “Keşke şöyle yapsaydın!” diye müdahale edecek olsa: “Bırakın çocuğu, o Allah'ın murat ettiği şeyi yapmıştır.” derdi.[236](#)

Aleyhissalatu Vesselam'ın, Enes'in (radiyallahu anh) inatçılığı karşısındaki tutumunu gösteren canlı bir rivayet şudur: “Resûlullah insanların ahlakça en güzel olanı idi. Bir gün beni bir işe yollamıştı. Vallahi gitmem, diye itiraz ettim. İçimden de Resûlullah'ın gönderdiği işe gitmek geliyordu. Yola çıktım. Sokakta oynayan bir çocuk grubuna rastladım. (Onların yanında oyalandım, kaldım. Derken)

bir de baktım ki biri ensemden yakaladı. Döndüm baktım. Resûlullah'tı, gülerek: "Ey Enescik (Üneys) emrettiğim yere git!" dedi. Pekâlâ dedim, gidiyorum yâ Resûlallah!"²³⁷

Bu cümleden olarak çocukların yaramazlığı için "Büyüyünce aklının çok olacağına delildir." diyerek²³⁸ onu da aynı müsamaha ile karşıladığı anlaşılmaktadır.

b) Murakabe

Aleyhissalatu Vesselam çocuklara azami sevgi, müsamaha ve güler yüz göstermekle birlikte onları murakabe etmeyi, eve giriş ve çıkışlarını belli bir programa bağlamayı da ihmal etmemiş, verilen emirlerini yapıp yapmadığını takip etmiştir. Enes'ten gelen rivayetlerden, belli vakitlerde eve döndüğü anlaşılmakta, geciktiği takdirde "Neredeydin?" sualiyle karşılaşmaktadır.²³⁹

Bir başka çocuk, Aleyhissalatu Vesselam'ın kendisiyle annesine bir üzüm yolladığını, üzümü yolda yeyip bitirdiğini, bir kaç gün sonra karşılaştığı Hz. Peygamber'in üzümü annesine verip vermediğini sorduğunu "Yedim!" deyince "Güder" (vefasız) adını taktığını anlatır ki bu da bir takip örneğidir.²⁴⁰

Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) çocukların öğle sıcağından önce eve dönmelerini²⁴¹ güneş batımından akşamın alacakaranlığı kayboluncaya kadar evden ayrılmamalarını emretmiştir.²⁴²

c) Aile Dışı Temas

Hz. Peygamber, çocukların cemiyet şartları içerisinde yetişmesine dikkat ederek aile dışı temaslara imkân vermiştir. Çocukların bir kısım hizmetlere koşulması, bayram, düğün, ziyafet, mescidin cemaati olma gibi içtimai faaliyetlere iştirak ettirilmeleri bunlardandır. Ayrıca çocukların aile dışı kimselerle karşılaşmasına imkân vermekte, böylece içtimaileşmeleri gerçekleştirilmektedir. Bunların sünnette örneği çoktur.²⁴³

d) Çocuklar Arası Müsavat

Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam), "öpücüğe varıncaya kadar"²⁴⁴ zahire akseden her hususta çocuklar arasında müsavat emreder. Torunu Hz. Hasan ve Hüseyin (radiyallahu anhumâ) aynı anda su isterler. Hemen kalkan Resûlullah önce Hasan, sonra da Hüseyin'e suyu verir. Bundan Hasan'ı daha çok sevdiği hükmüne varmak isteyen Fâtıma'ya: "Hayır, ilk defa Hasan istedi." cevabını verir. Resûlullah'ın bu davranışı, bilhassa kız çocuklarının diri diri toprağa gömülmesine kadar ileri götürülen ayrımların yapıldığı bir cemiyette fevkalâde ehemmiyet taşır. Hatta illa da ayırım düşünülecekse bunu kızlar lehine tavsiye eder: "Bağış ve ihsanlarda çocuklarınızın arasını eşit tutun. Eğer ben birini üstün tutacak olsaydım, kızları üstün tutardım." buyurur.²⁴⁵

Nitekim, bilhassa kılık-kıyafet ve tezyin hususunda, kızlara ayrı bir itina gösterdiği anlaşılmaktadır. Necâşi'nin hediyeleri arasından çıkan altın yüzüğü torunu Ümâme'ye verdiği gibi²⁴⁶ Üsâme (radiyallahu anh) için de: "Üsâme kız olsaydı, ben ona takılar takıp tezyin eder, cazip kılardım!"

demidir. [247](#) Bu sözden, kız çocuklarını, devrin imkânlarına göre daha iyi tezyin ettiği anlaşılır.

e) Meslek Öğretimi

Bir baba için en mühim vazifelerden biri şüphesiz, evladına meslek öğretmesidir. Ancak Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) ile ilgili rivayetlerde, doğrudan doğruya meslek öğretimiyle ilgili vazıh (açık) bir tedbir dikkatimizi çekmemiştir. Gerçi o günün şartlarında, Resûlullah'ın ailesi çevresinde bir meslek öğretimi endişesinin olmaması normaldir. Aleyhissalatu Vesselam'ın evlatları hep kızdır ve ailevi işlerin öğrenilmesi için ne müstakil mektebe ne de hocaya ihtiyaç vardır.

Ancak Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) İslâm cemiyetinde çocukların bir meslek sahibi olarak yetiştirilmesini sağlayacak prensipler vaz etmiştir. “İlim öğrenmek kadın erkek her Müslüman'a farzdır.” emri, âlimlerimize *farz-ı ayn* ilimler fikrini uyandırmıştır. Bu fikir, her çocuğa mutlaka öğretilmesi gereken ilimler arasında bir de meslek bilgisi koyma prensibini getirmiştir. Buluğa erince dünyevî ve uhrevî mükellefiyetler altına sokulan çocuğun dünyevî mükellefiyetlerini yerine getirmesi meslek sahibi olmasını aklen de zaruri kılmaktadır. Aksi takdirde İslâm, teklîf-i mâlâ yutak'ta (yapılamayacak emir) bulunmuş olur.

Bu konuda gelen nassları göz önüne alan İslâm âlimleri, her babanın evladını, kendi mesleğinden daha aşağı olmayacak bir meslek üzere yetiştirmesi gerektiğine hükmederler. [248](#)

f) Evlendirme

Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) ailesine mensup kimselerin evlenme meselesiyle de ilgilenmiş, bu maksatla yapılması gereken iş ve teşebbüsleri, alınması gereken tedbirleri ihmal etmemiştir. Normalde buluğa eren gençlerin fazla bekletilmeden evlendirilmesi düsturunu vaz eden Aleyhissalatu Vesselam, [249](#) ailesi şümûlüne giren kimselerin evlenmeleriyle tek tek ilgilenmiştir. Azatlısı Ebû Râfi'i, yine azatlılarından Selmâ [250](#) ile evlendirmiştir. “Kim cennetlik bir kadınla evlenmekten hoşlanırsa Ümmü Eymen'le evlensin!” sözleriyle merğûb kıldığı Ümmü Eymen'i azatlısı Zeyd ibn-i Harise ile evlendirmiştir. [251](#) Keza aynı, Hz. Zeyd'in (radiyallahu anh) Hz. Zeyneb bintu Cahş'la (radiyallahu anhâ) evlenmesine ilgi göstermiş, Zeyneb (radiyallahu anhâ) Zeyd'in (radiyallahu anh) teklifini kabul etmeyince, Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) Zeyneb'e (radiyallahu anhâ) “*Ben Zeyd'den senin için razı oldum, (seni ona muvafık buldum.)*” diyerek otoritesini kullanarak rızasını almıştır. [252](#)

Ehlinden bir parça gibi muamele edip çokça sevdiği [253](#) Üsâme'yi de 14 yaşına basınca, Zeyneb bintu Hanzala adında bir kadınla evlendirmiştir. [254](#) Üsâme bu kadını boşayınca Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam):

– Az yiyen, temizliğe düşkün bir kadın göstereceğim. Kim tâlib olursa o bana hısım (sıhr) olacaktır.” der ve Nuaym ibn-i Abdillah'a bakmaya başlar. Nuaym: “Ey Allah'ın Resûlü, sanki beni kastediyorsunuz.” der. “Evet!” der ve kadını ona nikâhlar. [255](#)

Kızlarından birini evlendireceği zaman, yüz yüze olmaksızın –perde gerisinden– “Ey kızım seni falanca istiyor! İstemiyorsan “hayır” de! İstiyorsan sükût et. Sükûtun ikrardır.” diye hitap ederdi.²⁵⁶ Sözelimi Hz. Ali (radiyallahu anh) Hz. Fâtıma’yı (radiyallahu anhâ) isteyince Aleyhissalatu Vesselam aynı şekilde hareket etmiş, Fâtıma’nın (radiyallahu anhâ) sükûtu üzerine Ali’ye vermiştir.²⁵⁷ Hz. Fâtıma (radiyallahu anhâ) hicretin 5. ayında nişanlanmış, Bedir dönüşü gerdeğe girmiştir. Evlendiğinde on iki yaşında idi.²⁵⁸ Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) Fâtıma’yı (radiyallahu anhâ) evlendirirken mehir hususunda konuşmuş, 408 dirhemlik mehrin üçte ikisinin *tîba* (sürünme malzemesi), üçte birinin giyeceğe harcanmasını söylemiştir.²⁵⁹ Hazırlıklar bitince, “Kendine bir ev ara!” diyerek müstakil bir ev hazırlatmıştır.²⁶⁰ İlk bulunan ev uzakça olduğu için, değiştirerek kendisine yakın bir yere taşınmalarını istediği de rivayet edilir.

Resûlullah (aleyhissalatu vesselam):

“*Ey Ali, evlenenin yemek vermesi gerekir.*” diyerek, kıt imkânlarla rağmen, mütevazı da olsa bir de düğün yemeği verir.²⁶¹ Kaynaklarımız, Hz. Fâtıma’nın (radiyallahu anhâ) çeyizi hakkında da bilgi verir: Yorgan yerine kadife bir örtü, yaygı, elek, havlu, bir bardak, el değirmeni, bir tulum, iki su testisi, içi hurma lifi dolu bir deri minder, deriden mamul bir kap ve bir kırba.²⁶² Kadife yorganın kısa olduğu, başa çekince ayaklarının açıkta kaldığı ayrıca belirtilir.

Aleyhissalatu Vesselam evlenmesinden sonra da, Fâtıma’yla her meselesinde yakın alâkasını devam ettirmiştir. İlk iş olarak meşguliyetleri taksim etmiş, dahili işleri Fâtıma’ya, (radiyallahu anhâ) harici işleri Ali’ye (radiyallahu anh) vermiştir.²⁶³ Çalışmaktan yorulan, değirmen kullanmaktan eli yaralanan Fâtıma (radiyallahu anhâ) Aleyhissalatu Vesselam’dan bir köle istemişse de: “Ey Fâtıma! Allah’a muttaki ol. Rabbinin farzlarını edâ et, ehlinin işlerini yap, yatağa girince 33’er kere *tesbih*, *tahmîd* ve *tekbir* oku. Bu, hizmetçiden daha hayırlıdır.”²⁶⁴ cevabını almıştır. Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) sık sık Fâtıma’yı ziyaret etmiş, bazen de geceyi kızının evinde geçirmiştir.²⁶⁵ Hz. Ali (radiyallahu anh) bir ara Ebû Cehil’in kızını da almak istemiştir. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) müdahale ederek, “Fâtıma’yı boşamaksızın bir başka kadınla evlenmesine izin veremeyeceğini bildirmiş ve mani olmuştur.²⁶⁶ Bir rivayette de Hz. Fâtıma’nın (radiyallahu anhâ), Aleyhissalatu Vesselam’a çıkarak Ali’nin kendisine sert ve şiddetli davrandığını söyleyerek şikâyetle bulunduğunu görüyoruz. Aleyhissalatu Vesselam bu çeşit meseleleriyle de ilgilenmiş, herhangi bir tarafı itham etmeden, suçun ne olduğunu sormadan onları barıştırmıştır.²⁶⁷

Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) dul kalan kızlarının evlenme işlerini de ihmal etmemiş, Ebû Leheb’in oğlu Utbe ile –nübüvvetten önce– evlendirdiği Rukiyye’yi, Utbe’nin boşaması üzerine,²⁶⁸ Hz. Osman’la (radiyallahu anh) evlendirmiştir. Bedir savaşı sonunda Rukiyye nin vefatı üzerine, yine Ebû Leheb’in bir başka oğlundan (Uteybe) dul kalmış olan Ümmü Külsûm’u (radiyallahu anhâ) Hz. Osman’la

(radiyallahu anh) nikahlamıştır. [269](#)

Aleyhissalatu Vesselam iyi geçimin şartlarından olan, kocaya hizmet tavsiyesini –daha önce kaydettiğimiz üzere– sadece Hz. Fâtıma’ya (radiyallahu anhâ) değil, bütün kızlarına yapmış olmalıdır. Nitekim Rukiyye’ye (radiyallahu anh):

“Kızım, Osman’a ikram et (yani değer ver, saygılı ol) zira o Ashabımın ahlâkça en çok bana benzeyenidir.” [270](#) demiştir.

Aleyhissalatu Vesselam kızlarına fevkalâde müşfik ve candan davranmıştır. Evlenmelerinden sonra da karşılaşınca alınlarından öpmüş, [271](#) ağladıkları zaman kendi eliyle göz yaşlarını silmiştir. [272](#) Bu yakınlık, her meselelerini Aleyhissalatu Vesselam’a çekinmeden götürmelerine imkân tanıyacaktı. Meselâ Rukiyye (radiyallahu anhâ) gelerek: “Ey Allah’ın Resûlü. Fâtıma’nın kocası (Ali), benim kocamdan daha hayırlı!” diyebilecektir. [273](#) Keza, Resûlullah’ın bir diğer kızı Zeynep (radiyallahu anhâ), babasından veya herhangi birinden izin almaksızın ve önceden böyle bir uygulama görmeksizin, ayrılmış bulunduğu kocası Ebu’l-Âs’a himaye verip herkes namaz kıldığı bir saatte bunu ilân edebilecektir. [274](#)

Aile ile İlgili Bazı Rivayetler

Resûlü Ekrem’in, hanımlarıyla olan davranışlarını daha yakından göstermek üzere, yukarıdaki açıklamalarda özetleyerek sunduğumuz bazı vak’aları *Kütüb-ü Sitte Muhtasarı ve Şerhi* adlı kitabımızdan aynen iktibas ederek sunuyoruz. (Mevzu ile alâkalı diğer bazı rivayetler için 17. cilt, sayfa 213 ve devamına bakınız.)

Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) anlatıyor:

“Resûlullah (aleyhissalatu vesselam), zevce-i pakleri Safiyye Binti Huyey’e (radiyallahu anhâ) bir sebeple kızmışlardı. Safiyye bana: “Ey Âişe! “Resûlullah’ı (aleyhissalatu vesselam) benden razı edecek bir çare var mı? Böyle bir çare bulursan ben Resûlullah’ın bana uğrama sırası olan bugünü sana vereceğim!” dedi. Ben de: “Evet var!” dedim. Zaferanla boyalı olan başörtümü aldım, (nefis) kokusunu neşretmesi için üzerine su çiledim. Sonra (bunu üzerime alarak) gidip Resûlullah’ın (aleyhissalatu vesselam) yanına oturdum. Aleyhissalatu Vesselam: “Ey Âişe! Benden uzak dur, bugün senin günün değil!” buyurdular. Ben de: “Bu Allah’ın lütfudur, dilediğine verir.” dedim ve (Safiyye ile aramızda) olup biteni anlattım. Bunun üzerine Aleyhissalatu Vesselam Safiyye’den razı oldu.”

İbn-i Abbas (radiyallahu anh) anlatıyor:

Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: “Sizin en hayırlınız, ehline karşı en iyi davrananınızdır. Ben aileme en iyi olanıyım.”

Abdullah ibn-i Amr (İbni’l-As) (radiyallahu anh) anlatıyor:

“Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: ”Sizin en hayırlınız, kadınlarına karşı en iyi davrananlardır.”

Açıklama:

Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) kadınlara iyi davranmayı emretmiş, en hayırlı kimsenin, hanımına en iyi davranan kimse olduğunu belirtmiştir. Şüphesiz “iyi davranma” izafi bir durumdur. Bu “iyilik”in içine öncelikle kadınların haklarına hakkıyla riayet gelir: Nafaka hakkı, tahkir edilmeme, başına vurulmama hakkı gibi hadislerde belirtilen haklara riayet. Ayrıca onların bir kısım huysuzlukları, kıskançlıkları karşısında sabretmek, terbiyelerinde iyi davranmak, geçimi iyi yapmak... hep kadınına karşı iyi olmanın içine girer.

Kişinin “en iyi” olması için kadınına karşı sadece iyiliğin yetmeyeceği de açıktır. Ayet ve hadislerde, bunun için başka şartlar da sayılmıştır: Takva, zühd, verâ, a’ mâl-i sâliha... Şu halde o şartları yerine getiren, hanımına karşı da iyi olunca iyilikte kemale yaklaşmış olur. Resûlullah’ın zevcelerine karşı davranışları ile kadın hususundaki tavsiyeleri tahlil edilince bu “iyilik”ten kastedilen teferruat ortaya çıkarılabilir.

Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) anlatıyor:

“Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) benimle koşu yarışı yaptı. Yarışı ben kazandım.”

Açıklama:

Önceki hadiste geçen “hanımına karşı iyi davranma”lardan biri de onların gönlünü çeşitli vesilelerle hoş etmek olmalıdır. İşte bunlardan biri, münasip bir zamanda yapılacak herhangi bir yarışdır. Başka bir rivayette Hz. Âişe, Efendimiz’in (aleyhissalatu vesselam) kendisiyle iki ayrı sefer yarıştığını, birini kaybeden Resûlullah’ın diğerini kazandığını belirtir.

Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) anlatıyor:

“Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) Safiyye bint-i Huyey (radiyallahu anhâ) ile evlenmiş olarak Medine-i Münevvere’ye geldiği zaman, Ensâr kadınları (yanıma) gelip ondan (ve güzelliğinden bana) haber verdiler.” Hz. Âişe devamla der ki:

”Tanınmayacak bir halde üzerime bir örtü alıp (onu görmek üzere) ben de gittim. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) (açık olan) gözüme bakıp beni tanıdı. Bunun üzerine ben hemen geri döndüm ve hızlıca yürüdüm. Aleyhissalatu Vesselam da peşimden gelerek bana yetişti ve beni kucakladı. Sonra: “(Safiyye’yi) nasıl buldun?” diye sordu. Ben de: “Bırak (beni)! Yahudi kadınlardan bir yahudi kadındır!” dedim.”

Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) anlatıyor: “Zeyneb (bint-i Cahş) odama izinsiz olarak öfkeyle girinceye kadar (kumalarımın bana kızdıklarını) bilmiyordum. (Zeyneb odama girdikten) sonra: “Ey Allah’ın Resûlü! Ebû Bekr’in kızının, kollarını sana sarması sana yeterli mi?” diye çıkıştı, sonra da bana yöneldi (ve ağır bir dille söylenmeye başladı). Ben de ondan yüzümü çevirdim, (söylediklerine cevap vermedim). Öyle ki, Aleyhissalatu Vesselam (dayanamayıp): “Onu durdur ve kendini müdafaa et!” dedi. Bunun üzerine Zeyneb’e yöneldim, (gereken cevabı verdim. Öyle oldu ki) bana cevap veremez hâle geldi ve sonunda ağzında tükürüğünün kuruduğunu farkettim. Resûlullah’ın (aleyhissalatu vesselam) (bu durumdan memnun olarak) yüzünün güldüğünü gördüm.”

Açıklama:

Bu hâdise, Resûlullah'ın hanımlarının, kendilerine her hususta eşit davranılma talebi üzerine çıkmıştır. Aleyhissalatu Vesselam, kendisine gelen bir hediye Hz. Âişe'nin gününe müsadif olursa alır, diğer günler almazdı. Bunun üzerine hediyeler hep Hz. Âişe'nin gününde gelmeye başladı. Diğer hanımlar, kendi günlerinde de hediyelerin kabulü için muhtelif teşebbüslerde bulundular. Önce Ümmü Seleme'yi (radiyallahu anhâ), sonra da Hz. Fâtıma'yı bu maksadla birkaç kere Resûlullah'a ricacı gönderdiler. Aleyhissalatu Vesselam: *“Kendisine vahyin sadece Hz. Âişe'nin yanında iken geldiğini belirterek bu husustaki tavrını değiştirmeyeceğini”* belirtti. Bunun üzerine, bir kere de Zeyneb'i (radiyallahu anhâ) gönderdiler.

Bir başka rivayette Hz. Zeyneb, içeri girince Resûlullah'a, *“Hanımların, Ebû Bekir'in kızı hususunda senden adalet talep ediyorlar.”* diye söze başlar ve sonra Âişe'ye yönelerek yüksek sesle ve öfkeyle hakaretler savurur. Sadedinde olduğumuz rivayet, bu nevi hakaretlere, Hz. Âişe'nin sabrettiğini, Resûlullah'tan gelen talep üzerine cevap verdiğini belirtir. Bir başka rivayete göre Resûlullah, Hz. Zeyneb'in cevap veremez hâle getirilişinden memnun kalır ve Hz. Âişe'ye olan takdirlerini: *“Bu, Ebû Bekr'in kızıdır.”* diyerek ifade buyurur.

Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) anlatıyor:

“Ben Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) yanında iken bebeklerimle oynardım. Aleyhissalatu Vesselam da benim kız arkadaşlarımı bana gönderirdi. Arkadaşlarımla beraber oynardık.”

Haris ibn-i Hişâm (radiyallahu anh) anlatıyor:

“Resûlullah (aleyhissalatu vesselam), Ümmü Seleme (radiyallahu anhâ) ile Şevval ayında nikahlandı ve Şevval ayında onunla gerdeğe girdi.”

Açıklama:

Âlimler, bu sünnetiyle Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) cahiliye devrinde mevcut olan Şevval'de evlenmeyi uğursuz sayma inancını yıktığını, o ayda evlenmenin müstehablığını teşri ettiğini belirtirler.

Hz. Ebû Hureyre (radiyallahu anh) anlatıyor:

“Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: “Kıskançlığın bazısını Allah sever, bazısını da sevmez. Allah'ın sevdiği kıskançlık, kötülük olduğunda kuvvetli zan beslendiği zaman duyulan kıskançlıktır. Allah'ın hoşlanmadığı kıskançlık da zayıf bir ihtimal karşısında duyulan kıskançlıktır.”

Açıklama:

Bu hadisten âlimler, kıskançlığın din adına olması gereği hükmünü çıkarmışlardır. Hadis buna bir ölçü vermektedir. Kıskançlık, zann-ı galibe hükmettirecek bir emareden neşet etmeli, aksi takdirde dinî açıdan mahzurlu bir hâdisenin vukuuna dair emare yokken, kuru zanna dayanarak kıskançlık duymak ve bunun gereği amellere girişmek iyi değildir, dinen merdud bir davranıştır.

Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) anlatıyor:

“Hz. Hatice'ye (radiyallahu anhâ) duyduğum kadar hiçbir kadına karşı kıskançlık duymadım. Bu da,

Resûlullah'ın (aleyhissalatu vesselam) onu çok zikretmesinden ileri gelmişti. Nitekim Resûlullah'ın Rabbi, O'na, Hz. Hatice'yi cennette kamyştan –İbn-i Mâce der ki: Yani altından– mamul bir evle müjdelemesini emretmişti.”

Ebû Umame (radiyallahu anh) anlatıyor:

Resûlullah'a (aleyhissalatu vesselam) bir kadın geldi, yanında iki de çocuğu vardı. Kadın bunlardan birini sırtına almış, diğeri de yediyordu. Aleyhissalatu Vesselam onu görünce (takdirlerini) şöyle ifade buyurdular: “(Kadınlar çocuklarını karınlarında) taşırlar, doğururlar ve onlara merhamet beslerler. Bunlar bir de kocalarına eziyet vermeseler, namazlarını kılsalar, Cennete girerler!”

İbn-i Ömer (radiyallahu anhüma) anlatıyor:

Çölde yaşayan bedevilerden biri Resûlullah'a (aleyhissalatu vesselam) geldi ve: “Ey Allah'ın Resûlü! Karım, benim yatağında siyah bir çocuk doğurdu. Biz, asla aramızda siyah bulunmayan bir aileyiz!” dedi. Efendimiz (aleyhissalatu vesselam): “Senin develerin var mı?” diye sordu. Adam “Evet, var!” deyince: “Renkleri nedir?” diye sordu. Adam “Kızıl!” diye cevap verdi. Aleyhissalatu Vesselam “Aralarında siyah da var mı?” dedi. Adam “Hayır!” deyince: “Peki boz deve var mı?” diye sordu. Adam “Evet var.” deyince: “Peki bu nereden oldu?” diye sordu. Adam: “Belki bir damara çekmiştir!” deyince, Aleyhissalatu Vesselam: “Senin oğlun da bir damara çekmiş olabilir!” buyurdular.”

İbn-i Ömer (radiyallahu anhüma) anlatıyor:

“Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: “Haram, helâli haram kılmaz.”

Açıklama:

Bu hadisten: “Bir erkek, bir kadınla zina işleyip haram işlese, bu sebeple kadın ona haram olmaz, kadınla nikâh yapıp evlenebilir.” hükmü çıkarılmıştır. Ayrıca hadisten İmam Mâlik, Şafiî, Ebû Sevr gibi bazı âlimlerin: “Zina gibi haram olan temas sebebiyle meşru temastaki gibi sıhriyet tahrimi hasıl olmaz. Dolayısıyla erkek zina ettiği kadının kızıyla evlenebilir.” hükmüne uygun hüküm çıkaran da olmuştur. Fakat Ebû Hanife, Ahmed ibn-i Hanbel, Evzâî ve Süfyan-ı Sevrî gibi bir kısım âlimler zina yapılan kadınla sıhriyet tahriminin hasıl olacağına hükmetmişlerdir.

[182](#) el-Müttakî Alâu'd-din Aliyyu'l-Müttakî ibnu Hüsâmi'd-din el-Hindî (v. 974/1567); *Kenzu'l-Ummâl fî Süneni'l-Akvâl ve'l-Efâl*, Haydârâbâd. 1945, 16/261-62; İbn-i Hacer - Şihâbu'd-Din Ebu'l-Fadl Ahmed ibnu Ali el-Ali el-Askalânî (v. 842/1448). *Buluğu'l-Meram min Edilleti'l-Ahkâm*, Çvr. Ahmed Davudoğlu, Sönmez neşriyat, İstanbul, 1970. 4/337-338.

[183](#) Heysemî, *a.g.e.*, 9/175; *Kenzu'l-Ummâl* 16/284.

[184](#) Kadı Ebû Tâlib, *Şerhu İleli't-Tirmizî*, Yzm. Saray, 3. Ahmed, Nu. 530, 72/b

[185](#) Hâkim, *a.g.e.*, 3, 179; Tirmizi, *Edâhi* 17; Ebû Dâvûd, *Edeb* 108, Ahmed ibn Hanbel, *a.g.e.*, 6/391.

[186](#) Hâkim, *a.g.e.*, 3, 179; Nesâî, *Akika* 5, Abû Dâvûd, *Edâhi* 20, Heysemî, 4/59

[187](#) İbn-i Abdilber; *el-İsti'âb fî Marifeti'l Ashâb*, Kahire 1328. 1/141.

[188](#) Hâkim, *a.g.e.*, 4. 39.

[189](#) Müslim, *Fedâil* 63. Hâkim, *a.g.e.*, 4/40.

[190](#) Ebû Dâvûd, *Tıb* 16.

[191](#) Hakim, *a.g.e.*, 4/17.

[192](#) İbn-i Hacer, *el-Metâlibu'l-Alive*, 4/69.

[193](#) Müslim, *Taharet* 1.

[194](#) İbn-i Sa'd, *a.g.e.*, 4/61-62.

- [195](#) a.g.e., 8/233.
- [196](#) İbn-i Mâce, *Tıb*, 36; Tirmizî, *Tıb* 18.
- [197](#) Mâlik ibn-i Enes, a.g.e., 2/229.
- [198](#) Buhârî, *Tıb* 10/21, 26.
- [199](#) Hz. Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) *Sünnetinde Terbiye* adlı kitabımıza bakınız: s. 248-249
- [200](#) Heysemî, a.g.e., 8/156.
- [201](#) Zeyd ibn-i Ali ibni'l-Hüseyn ibn-i Ali ibn-i Ebi Tâlib, (v. 122/739) *Müsnedü'l-İmam-ı Zeyd*, Tahkik: Abdülvâsi el-Vâsi'i el-Yemânî, Lübnan 1966. s. 505.
- [202](#) Müslim, *Fedâil* 63.
- [203](#) Hz. Peygamber'in (s.a.s.) *Sünnetinde Terbiye* adlı kitabımıza bakınız: s. 152-154.
- [204](#) el-Müttaki, *Kenzu'l-Ummâl* 16, 260.
- [205](#) Müslim, *Fedâil* 63.
- [206](#) İbn-i Sa'd, a.g.e., 8/232.
- [207](#) Suyûtî, *Tarihu'l-Hülefâ*, Kahire, 1944. s. 189.
- [208](#) Bak. Heysemî, 1/285; Hâkim, a.g.e., 3/180; İbn-i Mâce, *Rüya* 10.
- [209](#) İbn-i Sa'd, a.g.e., 8/38.
- [210](#) Müslim, *Fedâil* 62.
- [211](#) Taberânî, *Sağir* 2/39.
- [212](#) Tirmizî, *Birr* 57; Ebû Dâvûd, *Edeb* 92.
- [213](#) Ebû Dâvûd, *Tereccül* 15.
- [214](#) Suyûtî, *Tarihu'l-Hülefâ* s. 189.
- [215](#) Buhârî, *İlim* 18.
- [216](#) Mubârekfûrî. a.g.e., 2. 376.
- [217](#) İbn-i Ebi Şeybe - Ebû Bekr Abdullah ibn-i Muhammed (v. 253/1867) *Musannafu ibn-i Ebi Seybe*, Tashih ve neşr. Abdu'l-Hâlık Han ef-Efgânî. Haydârâbâd. 1966. 2/57: Nesâî, *Kible* 35.
- [218](#) Ebû Dâvûd, *Edeb*, 136; İbn-i Mâce, *Mukaddime* 11, Hâkim, a.g.e., 3/177.
- [219](#) Münâvî. a.g.e., 3/281.
- [220](#) Deylemî- Ebi Mansur (v. 558/1162) *Müsnedü'l-Firdevs*, Yzm. Şehit Ali Paşa, Nu. 565. 2/136/b; İbn-i Hamza el-Hüseynî, a.g.e., 2/228.
- [221](#) Deylemi, a.g.e., 2, 327/a.
- [222](#) İbn-i Hacer, *el-Metâlibu'l-Âliye*, 4, 72; Heysemî, a.g.e., 9, 181-182; el-Müttâki, a.g.e., 16/267.
- [223](#) el-Müttaki, a.g.e., 16/272; el-Heysemî, 9/182.
- [224](#) Heysemi, a.g.e., 9/176; el-Müttaki, 16/259.
- [225](#) Hâkim, *Müstedrek* 3/169.
- [226](#) Buhârî, *el-Edebu'l-Müfred*, a.g.e., s. 96, 249. II., s. 103, 270. H.
- [227](#) İbn-i Sa'd, a.g.e., 1/116; Heysemi, a.g.e., 7/138.
- [228](#) Buhârî, *Edeb* 81; Müslim, *Edeb* 30.
- [229](#) İbn-i Hacer, *el-Metâlibu'l-Âliye*. 4/69.
- [230](#) İbn-i Sa'd, a.g.e., 8/233.
- [231](#) İbn-i Mâce, *Nikâh* 49.
- [232](#) İbn-i Ebi Şeybe. a.g.e., 1/348; Abdürrezzâk, a.g.e., 4/334.
- [233](#) Abdürrezzâk, a.g.e., 4/334; Mubârekfûrî, a.g.e., 4/53 (şerhte)
- [234](#) Ebû Dâvûd, *Salât* 25; Hâkim, a.g.e., 1/201; Tirmizî, *Mevâkût* 182.
- [235](#) İbn-i Sa'd, a.g.e., 3/21.
- [236](#) Bu rivayet, sekiz ayrı rivayetin birleştirilmesiyle vücuda getirilmiştir. (Bak: Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) *Sünnetinde Terbiye* adlı eserimize bakılacak, s. 163)
- [237](#) Müslim, *Fedâil* 54, Ebu Dâvûd, *Edeb* 1.
- [238](#) Münâvî, a.g.e., 4/310.
- [239](#) Buhârî, *el-Edebü'l-Müfred*, s. 389, 1139.
- [240](#) İbn-i Mâce, *Et'ime* 61.
- [241](#) Hâkim, a.g.e., 3/165.
- [242](#) Heysemî, a.g.e., 8/111; Münâvî, a.g.e., 1/180; Nevevî, a.g.e., 13/184. 186.
- [243](#) Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) *Sünnetinde Terbiye* adlı kitabımıza bakınız, s. 185-186.
- [244](#) Münâvî, a.g.e., 2/297.
- [245](#) Münavi, a.g.e., 4,84; Heysemi, a.g.e., 4/153; İbn-i Hacer, *el-Metâlibu'l-Âliye*, a.g.e., 1/430; İbn-i Hacer, a.g.e., 6/141.

- [246](#) İbn-i Sa'd, a.g.e, 3/233.
- [247](#) a.g.e., 4/61-62.
- [248](#) Geniş bilgi için "Kur'an'da Çocuk" adlı kitabımıza bakınız: s.102-113.
- [249](#) et-Tebrizî - Ebu Abdillâh Muhammed ibn-i Abdillâh el-Hatîb el-Fârûkî (v.1158), *Mişkâtü'l-Mesâbih*, 2/170, 3/138.
- [250](#) İbn-i Sa'd, a.g.e., 4/74.
- [251](#) a.g.e., 8/224.
- [252](#) a.g.e., 8/101.
- [253](#) a.g.e., 4/61
- [254](#) a.g.e., 4/72.
- [255](#) a.g.e., 4/72.
- [256](#) Muttaki, a.g.e., 7/76-77.
- [257](#) İbn-i Sa'd, a.g.e., 8/20.
- [258](#) a.g.e., 8/22.
- [259](#) a.g.e., 8/19.
- [260](#) a.g.e., 8/22.
- [261](#) a.g.e., 8/21.
- [262](#) a.g.e., 8/23.
- [263](#) İbn-i Hacer, *el-Metâlibu'l-Aliye*, a.g.e., 2/39. 1594. H.
- [264](#) Azimâbâdî, a.g.e., 8/213-214, 13/399; Heysemî, 10/99-100.
- [265](#) İbn-i Hacer, a.g.e., 11/240-41
- [266](#) Mubârekfûrî, a.g.e., 10/369; İbn-i Mâce, *Nikâh* 56, 1998 Azimâbâdî, a.g.e., 6/77-81; İbn-i Hacer, a.g.e., 11/240-41.
- [267](#) İbn-i Sa'd, a.g.e., 8/26.
- [268](#) Heysemî, a.g.e, 9/216.
- [269](#) a.g.e., 9/88.
- [270](#) İbn-i Sa'd, a.g.e., 8/37.
- [271](#) Münâvî, a.g.e., 5/174.
- [272](#) Hâkim, a.g.e., 4/48.
- [273](#) İbn-i Sa'd, a.g.e., 8/36.
- [274](#) Ebu Leheb'in oğullarının boşamış oldukları gerek Rukiyye ve gerekse Ümmü Külsüm. Dilimizdeki tabiriyle "nişandan dönme" şeklinde bir ayrılmaya maruzdurlar. Her ikisini de Ebû Leheb gerdekten önce boşatmıştır. (İbn-i Sa'd. a.g.e., 8/36-37).

3. BÖLÜM

ANNE VE BABADA TERBİYEVÎ SORUMLULUK

Bu bahsi, aile içi eğitim üzerine yaptığımız müstakil bir çalışmadan alarak buraya ekledik. Bunu yapmaya bizi sevk eden sebep, hususî âlemimizde ve düşünce dünyamızda aile terbiyesi meselesinin gittikçe büyüyen önemidir. Tekrar söylemek isteriz: Dünyanın son yıllarda hızla gelişen şartları, yeni nesilleri, aile içinde yetiştirmenin önemini fevkalade artırmıştır. Bunun fiile dökülüp gerçekleştirilmesi, bu konunun, gerek dünyevî ve gerekse uhrevî sorumluluğunun yeterince kavranmasına bağlıdır. Öyleyse her fırsatta, tekrar tekrar bu meselenin önemi ve âciliyeti söylenmeli, yazılmalı, hatırlatılmalı, öncelikle *anneler ve babalar olmak üzere* bütün insanlarımız, yeni nesillerimize aile içinde sahip çıkma hususunda şuurlandırılmalıdır. Aksi takdirde, sinsî, planlı, sistemli ve organize bir şekilde, nesillerimizin, millî ve mahallî değerlerden uzaklaştırılma çalışmalarına karşı korunmaları zor ve hatta imkânsızdır.

1) Muhatap ve Sorumlu Anne-Babadır

Kur'ân-ı Kerîm, pek çok âyetinde çocuk eğitimiyle ilgili meselelere yer vermiştir. Bu mevzuyu *Kur'ân'da Çocuk* adlı çalışmamızda oldukça teferruatlı olarak tahlil ettik. Burada teferruata girmeden şunu belirtmek isteriz ki, Cenab-ı Hakk'ın (celle celâluhû): “*Ey İman edenler! Mallarınız ve evlatlarınız sizin için bir fitnedir.*” (Teğâbun, 64/14-15) uyarılarında ifade edilen hakikati, âlimler, “*aile efradına karşı olan sorumluluğumuz*” olarak anlamıştır. Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) da: “*Kişinin fitnesi hanımında, malında, evlatlarında ve komşusundadır.*”²⁷⁵ buyurmuştur. Gerek âyet-i kerîmede ve gerekse hadis-i şerifte geçen “fitne”den maksat “imtihan”dır.²⁷⁶ Aile reisleri, aile fertlerine karşı terbiyevî yükümlülüklerini hakkıyla yerine getirip getirmemekle imtihan olunuyorlar. Yerine getirmediikleri takdirde, aile fertleri ahirette bir düşman gibi yakalarına yapışıp Allah'a şikayet edeceklerdir.²⁷⁷

Yine kaydetmekte fayda var: Yukarıda kaydettiğimiz âyetin evvelindeki âyet ise, “*Ey iman edenler! Zevceleriniz ve evlatlarınızdan bir kısmı size düşmandır, o halde onlardan sakının!*” (Teğâbün, 64/14) buyurarak aile efradının daha farklı bir durumuna dikkat çekmektedir. Müfessirlerimiz, âyetin iniş sebebini de göz önüne alarak “*Allah'ın bir kısım emirlerini yerine getirmenize engeller çıkararak, onlar yolunda sizin bir kısım haramları işlemenize sebep olarak size düşmanlık yaparlar. Allah'a karşı günaha iten taleplerine uymayın!*” diye anlamışlardır (Râzi 30, 27).

Meseleye bir başka açıdan yaklaşarak, “Onların üzerimizdeki haklarını yerine getirmeyerek, uhrevî helâklerine sebep olursak, ahirette, düşman tavrıyla bizi Allah'a şikayet edeceklerdir.” diye de

anlayabiliriz. Bu iki yorum zahirde zıt görünse de özde birdirler. Çünkü her ikisinin de dinde yeri vardır.

2) İlk Müslümanların Uygulaması

Çocukların eğitim ve terbiyelerinden ailelerin sorumlu olduğunu söylerken, ilk Müslümanların uygulamalarından vereceğimiz örnek bu sadette daha bir ikna edici olacaktır, diye düşünüyoruz. Vefatı hicrî 403 (miladî 1012) olan Mâlikî âlimlerinden Kaabisî, dilimize “İslâm’da Öğretmen ve Öğrenci Meselelerine Dair Geniş Risale” adıyla çevrilen meşhur risalesinde ilk Halifelerin, camilere beytûlmalden yani devlet hazinesinden maaş alan imamlar tayin ettiği halde, çocukların okutulduğu küttablara (mahalle mekteplerine yani ilkokullara) bunu yapmadıklarını kayd eder, bu davranışı, çocukların yetiştirilmelerine önem vermemelerinden ileri gelmediğine dikkat çektikten sonra, şu yorumu sunar: “Allah daha iyi bilir ya herhalde onlar, muallim meselesini, insanın şahsî işi görmüşlerdir. Zira, kişinin çocuğuna öğrettiği şey, kendisinin şahsî menfaatinedir. Binaenaleyh muallim meselesini babalara bırakmışlardır. Öyle ki babalar bunu yapmaya güçlü iseler, onların yerine, başkalarının bu vazifeyi yapmaları doğru değildir.”²⁷⁸

Buhârî şârihlerinden Abdullah ibn-i Ebî Cemre (v. 699/ 1299), kişinin vesayeti altında bulunanlara (zevce, çocuk, hizmetçi vs.) karşı hukukî mükellefiyetlerinin en mühimmi olarak, onların diyanetlerinin hıfzını (temel eğitimi) zikreder ve hulasaten şöyle der: “Bu husus, şeriat nazarında, câhil ve âlim herkesçe bilinen giyecek, yiyecek ve mesken mükellefiyetlerinden daha ehemmiyetlidir ve tekitli olarak ifade edilmiştir. Şöyle ki: Giyecek ve yiyecek gibi mükellefiyetler darlık ve imkânsızlık hâlinde sâkıt olduğu halde dinî irşat ve onun talimi hiçbir surette sâkıt olmaz (borç olmaktan düşmez)”. İbn-i Ebî Cemre sözlerine devamla herkesin daha az ehemmiyet taşıyan yiyecek ve giyecek gibi mükellefiyetleri bildiği halde, bunlardan çok daha mühim olan mükellefiyetini aynı derecede bilmediğini esefle kaydeder ve bu üzücü durumun sebeplerini açıklamaya çalışır.²⁷⁹

3) Terbiyede Annenin Sorumluluğu Daha mı Büyük?

Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) bir hadislerinde, evlat üzerinde anne hakkının, baba hakkına nazaran üç misli fazla olduğunu ifade eder.²⁸⁰ Bu manayı pekiştirmek üzere: “Cennet annelerin ayağı altındadır.”²⁸¹ buyurur. Çocuk üzerinde, annenin bu ziyade hakkı, çocuğun terbiye döneminde annenin onun terbiyesinde daha çok emeği, daha fazla etki ve katkısından ileri gelmiş olmalıdır.

Çocuğun, hamilelikten, doğuma kadarki dönemden başlamak üzere büyüyünceye kadar anneye terettüp eden hizmet ve zahmetler, babanınkiyle kıyaslansa çok fazla olduğu anlaşılır. Ayet-i kerime: “Annesi onu, karnında, zorluğa uğrayarak taşımış, onu güçlkle doğurmuştur.” (Ahkâf, 46/15) diyerek dikkat çeker. Keza terbiye açısından da en kıymetli, çocuğun temel karakterleri kazanıp şahsiyetini büyük ölçüde bulduğu, doğumdan 7-8 yaşlarına kadarki (hidâne de denmiş olan) terbiyenin annenin

yetki ve sorumluluğunda olma gerçeği de çocuk üzerinde annenin etki ve katkısının büyüklüğünü gösterir.²⁸² Bu hususu te'yiden kaydetmek isteriz: Günümüz terbiyecileri de çocukta şahsiyet gelişmesinin altı-yedi yaşlarına kadar büyük ölçüde tamamlayacağını söylemekte müttefiktirler.²⁸³

Çocuklar üzerinde annelerin etki ve katkısını vurgulamak üzere, yine kaydetmek isteriz ki asrımızın büyük İslâm âlimi Bediüzzaman, çocukların meslekî yönlendirmelerindeki yanlışlık ve maddeciliğe dikkat çekerken babayı değil, anneyi zikreder. Hanımlarla ilgili bir risalesinde, bir kadının çocuğunu kurtarmak için, herhangi bir ücret beklemeden evladına kendini feda edecek derecelere varan fedakarlıklarını zikrederek “şefkat kahramanları” olarak vasıflandırdıktan sonra, yaşanan devrin fena tesiriyle, bu yüce şefkatini, çocuğun sadece dünyasını kurtarmaya sarf ederek suistimal ettiğini yani kötüye kullandığını belirtir. Aynen şöyle der: “*O şefkatli vâlide, çocuğunun hayat-ı dünyeviyede tehlikeye girmemesi, istifâde ve fayda görmesi için her fedâkârlığı nazara alır, onu öyle terbiye eder. “Oğlum paşa olsun!” diye bütün malını verir; hâfız mektebinden alır, Avrupa’ya gönderir. Fakat o çocuğun hayat-ı ebediyesi tehlikeye girdiğini düşünmüyor ve dünya hapsinden kurtarmaya çalışıyor, cehennem hapsine düşmesini nazara almıyor. Fitrî şefkatin tam zıddı olarak o masum çocuğunu, âhirette şefaathçi olmak lâzım gelirken dâvâcı ediyor. O çocuk, “Niçin benim îmânımı takviye etmeden bu helâketime sebebiyet verdin?” diye şekvâ edecek. Dünyada da terbiye-i İslâmiye’yi tam almadığı için, vâlidesinin hârika şefkatinin hakkına karşı lâyıkıyla mukâbele edemez, belki de çok kusur eder.*”²⁸⁴

4) Anne, Terbiyede Merkezî Bir Yer Tutar

Kur’ân-ı Kerîm, müminlerin anneleri olan Hz. Peygamber’in (aleyhissalatu vesselam) zevcelerine hitaben, Müslüman kadınlara mühim birkaç düstur vaz eder (mealen):

“(Ey peygamber hanımları!.) Vakarla evlerinizde oturun. Daha önceki câhiliye döneminde olduğu gibi süslenip dışarı çıkmayın. Namazı hakkıyla ifa edin, zekâtınızı verin. Hülâsa Allah ve Resûlü’ne itaat edin. Allah sizden her türlü kiri gidermek, sizi tertemiz yapmak istiyor. Oturun da evlerinizde okunan Allah’ın âyetlerini ve Resûlullah’ın hikmetlerini zikredin (anın).” (Ahzab, 33/33-34)

Burada Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) zevcelerine hitaben bazı temel düsturlar emredilir. Aslında hassaten Resûlullah’ın (aleyhisselam) eşleriyle ilgili olan bu vahiyler 29. âyetle başlar. Ancak şu anki konumuzu ilgilendiren düsturlar daha ziyade 33 ve 34. âyetlerde yer aldığı için diğerlerinin meallerini buraya almadık.

Ayetlerde emredilen düsturların tahliline geçmeden önce şunu belirtmek isteriz ki, Kur’ân-ı Kerîm’de yer alan âyetler, hususî bir sebebe dayansa bile, kıyamete kadar gelecek olan bütün müminlere hitap eden bir yönü vardır ve taşıdığı hüküm umumîdir. Nitekim bu âyetlerde yer alan düsturların bütün mümine kadınlarla ilgili olduğunu belirtmek üzere, merhum ve mağfur müfessirimiz Elmalılı: “*Bütün İslâm kadınlarının da Peygamberin zevcelerinin siyret ve ahlâkını numune ittihaz etmeleri elbette bir hakları ve şerefleridir.*” der. (Tefsir, 6, 3891)

Öyleyse burada yer verilen düsturlar, Peygamber hanımları için bir vecîbe ise de diğer Müslüman hanımları için farz olmaksızın ideal kılınan, uymaya çalışmaları hususunda özendirilen, teşvik edilen fevkalade faydalı güzelliklerdir:

1- Câhiliye devrinde olduğu gibi disiplin dışı tavırlarla sokağa çıkmayıp evde oturmak.

2- Namaz kılıp, zekât vermek gibi temel ibadetler öncelikli olmak üzere, Allah ve Resûlü'nün her çeşit emrini evde yerine getirmek. Evi İslâm'ın her yönüyle yaşanıp icra edildiği bir mahal, bir yer kılmak.

3- Evde oturup Allah'ın âyetlerini, Resûlullah'ın sünnetlerini zikretmek, anmak, okumak, tezekkür, tefekkür etmek, inceliklerini araştırmak vs.

Cenâb-ı Hak, bu emirleri niçin verdiğini de açıklıyor: “Allah sizden her türlü kiri gidermek, sizi tertemiz yapmak istiyor.”

Şu halde, yukarıda kaydedilen düsturların yerine getirilmesi ev halkının temizlenmesinin, pırıl pırıl olmasının öncelikli sebebidir.

Ayet-i Kerime'deki bir inceliğe dikkat çekmek isteriz: Hanımların imkân nispetinde evde oturup Allah ve Resûlü'nün emirlerine uygun hareket etmeleri, sâdece kendilerini değil, aile fertlerini de tertemiz kılacaktır. Zira, şahsını İslâmî irfan çerçevesinde yetiştiren bir kadın, çocuklarını kendine uygun şekilde yetiştirecek ve –bir kısım eksiklikler taşıyacak olan– kocasına da tesir ederek onu da düzeltecektir.

Atalarımız bu mânaya uygun olarak: “Yuvayı dişi kuş yapar.” demiştir.

Ayrıca şunu da ifade etmemiz gerekir ki Resûlullah, Kureyş hanımlarını överken, onların örnek alınması gereken iki vasfını öne çıkarır:

a- Çocuklarına iyi bakmak

b- Kocalarına saygılı olmak

“Kureyş kadınları, deveye binen kadınların en hayırlılarıdır. (Çünkü) onlar çocuklarına daha iyi bakarlar, kocalarına karşı daha saygılıdırlar.”²⁸⁵

Kocasını ölen veya boşanan bir kadının yeni bir evlilik yapması, hiçbir kimsenin kınayamayacağı tabii bir hakkı olduğu halde, Hz. Peygamber, yetimlerini büyütme üzere evlenmemeyi tercih eden kadını öylesine tebci eder ki, iki parmağını yanyana tutarak: “Kıyamet günü şöyle beraber olacağız.” buyururlar.²⁸⁶ Keza gençlere bekar kızlarla evlenmeyi tavsiye ettiği halde, babasının vefatıyla geride kalan kız kardeşlerine annelik yapabilecek bir dul hanımla evlenmiş olan Hz. Câbir'i (radiyallahu anh) bu düşüncesi sebebiyle takdir eder ve evliliğinin mübarek olması için dua eder.²⁸⁷

4- Ayette zikredilmesi emredilen Allah'ın âyetleri ve Resûlullah'ın hikmetlerinden neler kastedilmiş olabilir?

“Allah'ın âyeti” tabiri çok mânâyâ gelir. Kur'an-ı Kerîm'in geniş kullanımı içinde, Allah'ı hatırlatan her şey yani O'nun her bir mahluku bir âyettir. Bu mânada zerreden güneşe, gökteki

yıldızlara ve galaksilere kadar her şey Allah'ın âyetidir. Eşya ve kâinatın ahenk üzere tanzimini sağlayan kanunlar Allah'ın âyetleridir. Öyleyse bunlar üzerine yürütülecek her çeşit tefekküre Allah'ın zikri denilebilir.

Ancak âyette, Resûlullah'ın hanımlarına: “*evlerinizde okunan*” kaydı hatırlatılıyor. Öyle ise buradaki âyetten maksat öncelikle Kur'ân âyetleridir. Yine âyette geçen “*Resûlullah'ın hikmetleri*” tabiri de göz önüne alınınca zikredilmesi emredilen şeylerin öncelikle İslâm diniyle ilgili bilgiler, meseleler olduğu anlaşılır. Başta Katâde²⁸⁸ ve İmam Şafiî olmak üzere (er-Risâle, s. 32) İslâm uleması Kur'ân'da gelen ve Resûlullah'a nispet edilen “*hikmet*”ten maksadın hadis ve sünnet olduğunu belirtir.

Şu halde ideal manadaki İslâm cemiyetinde Müslüman hanımlar evde boş oturmayacak; âyet, hadis ve onların açıklamalarıyla meşgul olacak, ilim yapacak, kendini yetiştirecek. Ailede yetişmekte olan yeni nesli tekniğine uygun olarak, bilerek eğitecek.

Bilhassa, terbiyesi ve hayata hazırlanması şefkatli alâkasına emânet edilen yeni neslin güçlü, sağlıklı bir terbiyeye kavuşması için, annenin evindeki terbiyeye yönelik bütün çalışmaları, milletin geleceği ve bekâsı açısından hayati önem taşıdığı için Resûlullah kadınlara: “*Sizlere evlerinizi tavsiye ederim, zira bu sizin cihadınızdır.*” buyurmuştur. (Müsned, 6, 68)

Resûlullah cephede fiilî düşmana karşı can pahasına yapılan mücahedeye “küçük”, evde yapılan “büyük” cihat dediğine göre, Müslüman kadınlar, bu niyetle olmak, sünnete uygun kalmak şartıyla her gün “büyük cihat” yapma sevabına erebilirler. Hem yeni nesillerin hem de bütün olarak milletin istikbali bu cihada bağlı olduğu için, bu hadisin çok hikmetli, çok hakikatli “ancak bir peygamberin söyleyebileceği” bir söz, bir mahz-ı hakikat olduğuna hükmediyoruz.

Keza, Resûlullah, geceleyin camiye gitmek isteyen kadınlara izin verilmesini tavsiye ettiği halde²⁸⁹ başka bazı rivayetlerde de- *Kadının evinde kıldığı namazın mescitte kıldığından daha üstün, daha sevap olduğunu* söylemiştir.²⁹⁰

Hz. Âişe ve Hz. Abdullah ibn-i Ömer (radıyallahu anhüma) gibi büyüklerin de ihtilaf ettiği “kadın mescide gitmeli mi, gitmemeli mi?” münakaşasına²⁹¹ şöyle bir te'lif sunulabilir: Sırf ibadet için gitmesi ihtiyatlı karşılansa da dini, ailesi, üzerine düşen vazifeleri ile ilgili faydalı şeyler öğrenmek için gitmelidir.

Ailenin rızkını temin etmek üzere, erkek dışarıda çalışırken hanımların evde kalıp ibadetlerle meşgul olması, Allah ve Resûlü'nün emirlerini tezekkür etmesi, bilhassa yeni yetişen neslin, çocukların İslâmî havayı teneffüs etmeleri, öğrenmeleri, İslâmî yaşayışı fiilen gözleriyle görmeleri, dini tabii olarak yaşamaları için fevkalâde önemlidir. Bunlar yapılmayınca, ev elbette bir okul mânasını taşımayacak ve sabah erkenden gitmek üzere akşamları yatılan bir otel, acıkınca karın doyurulan bir lokanta mahiyetine bürünecektir.

Evlerde zikir meselesinin arz ettiği ehemmiyete dikkat çeken başka nasslar da var. Onlara ayrıca

yer vereceğiz. Ancak belirtmek isteriz ki buradaki âyetlerde, evlerdeki zikrin öncelikle –ister istemez– evde daha çok kalma durumunda olan kadınlar tarafından gerçekleştirilmesi gerektiğine, aile halkı için bunun daha önemli olduğuna dikkat çekilmektedir.

Yeri gelmişken akla gelebilecek bir soruya cevap verelim. İslâm’da kusur aramaya, zannınca kusur addettiği noktaları abartılı olarak propaganda ederek insanları İslâm’dan uzaklaştırmaya çalışan kimseler: “*Müslüman kadın hep evde mi kalacak?*” nevinden muğâlata (demagoji) yapabilirler.

Böyle bir iddia yok. Âyet-i Kerime’nin ilk muhatapları olan Ümmühâtu’l-müminîn’den bazıları, Resûlullah’ın vefatından sonra bu âyete atfen nafîle hacc ve umreye bile gitmekten sarf-ı nazar ederken, Hz. Âişe gibi hem fakih hem de âyet-i kerîmeyi herkesten iyi anlama durumunda olan bir kimse Cemel vakasına iştirak etmiştir.

Âyet, ideali gösteriyor: Bu zâten, tabiatı gereği insanlığın ortak örfüdür. Şartlar gerektirince, elbette ki kadın dışarı da çıkar, meşru dairede çalışmalar da yapar.

Âyet, hanımların evlerdeki boş vakitlerini dinî ilimlerle, Allah’a yaklaşmayı gaye edinen meşguliyetlerle geçirmelerine, yeni neslin yetişmesinde, böylesi bir hayat tarzının önemine dikkat çekiyor.

Şu soruyu sormanın yeridir: İslâm kadınlarına bu şuur verilerek, annelerimiz çocuk bakımı, çocuk eğitimi gibi konularda bilgilendirilse, yetiştirilse idi daha sağlıklı, daha verimli, karakterce daha güçlü, daha idealist ve daha mazbut nesillerimiz olmaz mıydı? Bugün cemiyeti ciddi şekilde huzursuz eden, sefaletle atan tinerciler, kapkaççılar, hırsızlar, hortumcular, mafyalar bu kesafete, bu derecelere ulaşır mıydı? Bu insanlar gökten inmedi, bu vatanın insanları. En yüksek mektep okumuş olanlardan bile zalimlikleri, hortumculukları, ihânetleri sebebiyle memnun değilsek, cemiyetin hastalığını cehalete bağlayıp geçiştiremeyiz de. Evet ortada bir cehalet var ama bu anne-babalarımızın terbiyedeki cehaletlerinden, evlatlarına vermeleri gereken öncelikli bilgileri, ruhi-mânevî terbiyeyi vermemelerinden kaynaklanan bir cehalet. Öyleyse, dışarıdan pompalanan yanlışlıkları bir an önce terk edip çocuklarımızı kendi değerlerimize göre terbiye etmemiz gerekmektedir.

5) Ailevî Sorumluluk Ahirete Kadar Uzanır

Anne veya baba üzerindeki terbiye sorumluluğu ile ilgili olarak az yukarıda Tahrîm Sûresi’nden kaydettiğimiz âyet açık olmakla beraber, bu sorumluluğa daha açık bir üslupla vurgu yapan başka âyetler de var: Şu âyet onlardan biri: “*(Ey Peygamber, müminlere) de ki: “Gerçek hüsrân sahipleri, kıyamet günü kendilerini ve ailelerini hüsrana atanlardır. Haberiniz olsun gerçek hüsrân budur.”* (Zümer, 39/15)

Müteakip âyet bu ihmal için maruz kalınacak ebedî cezayı açıklamak suretiyle bu hüsrânın ciddiyetine ve büyüklüğüne vurgu yapar:

“*Onlara, üstlerinden kat kat ateş vardır, altlarında da kat kattır. Allah kullarını bununla korkutur. Ey kullarım benden sakının.*” (Zümer, 39/16)

6) Aileyi İhmal Ebedî Hüsrana Sebep Bir Zulümdür

Şu âyet-i kerime, aileyi ihmalin kişiyi ebedi hüsrana atan bir *zulüm* olduğunu ifade etmektedir: “İman etmiş olanlar kıyamet günü şöyle derler, hüsranda olanlar kıyamet günü kendilerini de ailelerini de hüsrana atanlardır. İyi bilin ki zâlimler sürekli bir ateş içindedirler.” (Şuârâ, 42/45)

Boş bir levha olarak kucağımıza konulup güzel şeylerle doldurulma işi bize emredilen bu ilahî emânete ihanet edip yetişmesini tesadüflere bırakmanın veya sadece dünyevî terbiye vermenin cezasının büyüklüğünü, mümin vicdanlar hakkıyla anlasalar, rahat uyuyabilirler mi? Çocuklarının terbiyesi ile ilgilenmek varken gezmeye, eğlenmeye, sinemaya gidip kulüp ve kahve köşelerinde zaman öldürmeye mecalleri kalır mı?

7) Aile Neleri Öğretmekten Sorumlu?

Aileye terettüp eden sorumluluklar, “*Hakku’l-veled ala vâlidihî...*” Yani “Çocuğun baba üzerindeki hakları...” diye başlayan hadislerde okuma, yazma, yüzme, atıcılık, namaz vs. olarak sıralanır. Münavî böyle bir hadisi açıklarken, hadislerde gelen hakların en mühimlerini zikrettikten sonra ilave eder: “*Ve bilinmesi zaruri olan her şeyi çocuğa öğretmesi*” (Feyzu’l-Kadîr, 2/538, 3/393-394). Kettânî’nin *Terârib*’teki kaydına göre, İmam Safi’ *er-Risale*’sinde, Gazali de *İhya*’sında kişinin meşgul olacağı işle alâkalı Allah’ı hükmünü öğrenmeden o işe girişmesinin caiz olmayacağı hususunda İslâm ulemasının icma ettiğini belirtmişlerdir. (Terâtib, 2/16)

Hanefi kaynaklardan İbn-i Âbidin, farz ilimleri, *iman, ibadet, ahlâk, insanlarla muâşerede zaruri olan ilimler* diye özetleyeceğimiz esasları zikrettikten sonra: “*Keza meslek erbabına ve birşeylerle meşgul olan herkese, o mevzudaki haramdan kaçınabilmesi için onunla ilgili ilmi ve ona terettüp eden ahkâmı öğrenmesi farzdır. Keza alışveriş, nikah, talakla ilgili bilgiler de bu meselelerle iştigal etmek isteyen kimselere farzdır.*” der (Reddû’l-Muhtar, 1, 29).

Kısaca bu bilgileri, buluşla hayata tek başına atıldığı zaman ihtiyaç duyacağı bilgiler, maharetler, alışkanlıklar diye özetleyebiliriz. Çocuğun böylesi bir eğitim ve öğretimi gerçekleştirmesinden aile sorumludur.

Nasıl Mümkün?

Çocuğun buluş öncesinden hayata hazırlanması meselesi günümüzde haklı olarak, “Böyle bir şey mümkün mü?” itirazına sebep olabilecektir. Çünkü fiilî durumda, askerliğini yapmayan bir gence, “Ağzı süt kokuyor!” der, çocuk muamelesi yaparız. Bu yanlış alışkanlığımız çerçevesinde elbette böyle itiraz etmekte kendimizi haklı görebiliriz. Ancak, menşeyini Resûlullah’ın (aleyhissalatu vesselam) uygulama ve tavsiyelerinden alan üç hususu hayata geçirebilirsek bunun olabileceğini anlarız:

1- Çocuğun eğitim ve öğretimine mümkün mertebe erken yaşta başlamak.

2- Zaruri olan bilgiler üzerinde yoğunlaşmak, çocuğun buluş öncesi dönemini, hayatî olmayan şeylerle meşgul etmemek.

3- Bu meseleyi ciddiye almak, bunun gerçekleşmesi için bazı fedâkârlıkları göze almak.

Burada kastedilen ciddiyet, eğitim-öğretim meselelerine verilecek öncelik ve önemdir. Bunu göstermek üzere birkaç nokta hatırlatacağız:

8) Çocuğun Farzlara Alıştırılması

Farz ve nafîle nevinden bütün dinî değerlerin çocuklara mümkün mertebe erken yaşlarda öğretilmesi ve yaptırılması gerekir. Hele farz olan ibadetler erken yaşlarda ele alınmalıdır. Bunların emredilme işinin, ibadetlerin farziyet, mecburiyet kazandığı buluğ çağına bırakılması yanlıştır. Hz. Peygamber'in, kendi ailesinden bir çocuk konuşmaya başlayınca, itikada giren kısa âyetler ezberlettiği, keza ashabın da çocuklara kısa sûreler, kısa dualar ezberlettikleri rivayetlerde gelmiştir. Efendimiz'in, çocuklar yedi yaşına gelince namazın emredilmesi, on yaşına gelince namaz hususunda daha ciddî durulması hususundaki talimatı bilinmektedir (ki az sonra hadisin metnini vereceğiz). İslâm âlimleri: "Temyiz yaşında namaz emredildiğine göre, namazın kılınmasında bilinmesi gereken nazarî bilgilerin, namazda okunacak âyetlerin, duaların, zikirlerin önceden öğretilmesi gerekir." demişlerdir.²⁹²

DİKKAT: Çocukların dinî terbiyelerinde en ziyade üzerinde durulması gereken husus namazdır. Kur'ân-ı Kerîm en çok namaz üzerinde durmuştur. Hadislerde de namaza müstesna bir önem verildiği görülür, hadis mecmualarının en geniş bölümleri genellikle namazla ilgili olanlardır. Zekât, hac, oruç, kurban gibi diğer farz ve vacipler bir kısım şartlara bağlı olduğu halde namazın hiçbir şartı, kaydı olmaksızın herkesin yerine getirmesi farz kılınmıştır. Kur'ân'da *aile ehline namazın emredilmesi* kesin bir üslupla emredilirken, diğer farzların emredilmesi ile ilgili böylesine açık bir emir gelmemiştir: "*Ehline (aile halkına) namazı emret! O hususta sabır da göster.*" (Tâhâ, 20/132) Resûlullah da: "*Çocuk yedi yaşına gelince namazı emredin, on yaşına gelince (gerekirse) namaz hususunda dövün.*" diye emir buyurmuştur.²⁹³ (Tirmizî, bu hadisin sahih olduğunu belirtir.)

Âlimler Kur'ân ve hadiste gelen emirlerden hareketle, namazı terk eden Müslümanlara verilmesi gereken ağır cezalardan bahsederler. Hiçbir sebep yokken terk edenin İslâm'dan çıkacağını söyleyen bile olmuştur. Namazın İslâm'da tuttuğu müstesna yeri belirtmek üzere Hattâbî: "*Namazı olmayan bir ilahî din yoktur, zekât, oruç ve hac böyle değildir. Nitekim bu ibadetler meleklere farz edilmediği halde namazla emrolunmuşlardır, tıpkı tevhîdle emrolundukları gibi. Namaz Müslümanlarla kâfirlerin arasını tefrik eden, İslam'a ait bir alem (simge)dir.*" der (Meali, 1, 333).

Bu söylenenler, namazın dinin merkezinde yer aldığını açık bir şekilde göstermektedir.

Farzlara alıştırma deyince elbette namazın dışında kalan diğer farzlara alıştırmak da kastedilir. Çocuklar, oruca, kılık kıyafetle ilgili tüm değerlere, buluğa ermezden önce alıştırılmalıdır. Sözgelimi, İslâm kadın ve erkek kıyafetlerinde mahallî örflere göre uygulanan farklılıklara ve keza beden örtülmesi gereken kısımlarının örtülmesine çocukların küçüklüklerinden itibaren alıştırılmalarını emreder ve bu meseledeki ihmalin ürkütücü neticesini İsrâ Sûresi'nin 64. âyetinde zikri geçen:

“Çocuklara Şeytanın iştiraki”ne atıf yaparak herkesin anlayacağı şekilde ifade eder:

“Bir zaman gelecek ki şeytanlar insanların evlatlarına iştirak edecek.

– Ey Allah’ın Resûlü, dediler; böyle şeyler olur mu?

– Evet olacak, buyurdular.

– Öyleyse bizim evlatlarımız onlarınkinden nasıl ayırt edilecek, dediler.

Haya ve merhamet azlığından anlaşılacak, buyurdular.”²⁹⁴

Şu halde, İslâm’ın her çeşit değerleri (Farzlar, vacipler, sünnetler, haramlar, helâller, mekruhlar vs.) çocuklara küçüklüklerinden itibaren ağır ağır öğretilecek, uygulattırılacak, alıştıırılacak. Ancak bunların çocuğa farz olmadığı bilinecek: bu sebeple de çocukta görülen gevşeklikler, aksamalar, eksiklikler ve hatta tembellikler müsamaha ile karşılanacak ve çocuğun üzerine sert bir üslupla gidilmeyecek. Bilhassa farz ve haramlar hususundaki gevşekliklere sert ve ciddi tavırlar, çocuk on yaşına girdikten sonra olmalıdır. Resûlullah’ın: “...On yaşında namaz hususunda dövün.” emrini: “Namaz (ve çocuğu ilgilendiren farzlar ve haramlar) konusunda artık ciddi, sıkı davranın” diye anlamamız daha muvafık olur. Çünkü Aleyhissalatu Vesselam’ın, bu sadetteki uygulamaya yönelik sünnetinde dayak mevcut değildir. Hz. Âişe validemiz Resûlullah’ın ne hanımlarına ne hizmetçilerine ne de bir başkasına (dövmek niyetiyle) asla vurmadığını belirtir.²⁹⁵ Hz. Enes de on yıl hizmet ettiğini belirttiği Resûlullah’ın kendisinden sadır olan hiçbir olumsuzluk sebebiyle kendisini azarlamadığını, surat asmadığını, dövmediğini açık bir üslupla dile getirir.²⁹⁶ Çocuğun bütün hayırlara alıştıırılması işi erken yaşlarda, şuurla ve sistemle ele alınması ve çocuğun, onların uygulandığını ailedeki büyüklerden de görmesi hâlinde, dayak vesair zorlayıcı tedbirlere hacet kalmadan çocuğun bütün hayırlara tabii olarak alışacağından emin olabiliriz.

9) Çocuk İstismar Edilmemeli

İslâm açısından insan, doğduğu andan buluğa erdiği güne kadar “çocuk” addedilir ve büyüklerden ayrı ele alınır. Bu yaklaşım, birçok açıdan ehemmiyetlidir:

1- Hukuk açısından önemlidir, çünkü buluğ ânına kadar hukukî ehliyeti noksandır ve bir velinin nezaretindedir. Hukukî akitlerde bulunamaz. Mesela, çocuksu şeyler dışında veya örfen çocukların alıp-satması normal olan şeyler dışında alış-veriş yapamaz. İşlediği suçlara ağır ceza verilemez.

2- Terbiye açısından da önemlidir. Çünkü terbiyesinden ailesi veya devlet sorumludur. Ailesi onu hayata hazırlamakla mükelleftir. Çocuk buluğla birlikte Allah’a, ailesine, devlete ve çevresine karşı bir kısım sorumluluklar altına girdiği için o, artık mükelleftir ve -şayet aklî bir noksanlığı yoksa- üzerindeki vesayet kalkar, normal bir kimsenin bütün hak ve sorumluluklarına muhatap olur. İşte normalde ailesinin, çocuğu, bütün bu sorumluluklarını tek başına üstlenebilecek formasyona kavuşturması gerekir. Açıktır ki çocuğa bu seviyenin kazandırılması, onun başkaca meşguliyetlerden uzak olmasını gerektirir.

Bu sebeple onun nafakası ailesinin üzerindedir.

Ve onun hayata hazırlayıcı olmayan işlerle meşgul edilip istismar edilmesi caiz değildir. Bunu garantilemek üzere İslâm bazı tedbirler almıştır:

1- Çocuğun nafakası aileye aittir, nafakası için çalıştırılmamalıdır.

2- Çocuğun, bulûğdan önceki malı, kazancı yetim malı sayılır ve normal şartlarda anne-baba dahil herkese haramdır ve son derece sınırlı şartlarda ve sıkı kayıtlarla anne-baba ondan istifade edebilir.

3- Çocuğun, –herkese helâl olan– kırların otu, ormanın odunu, derenin suyu... gibi emvâl-i mubâhadan elde ettiği şeyler kendine aittir. Bunların ailesinin malına karışması, o malı aileye haram kılar. Öyleyse aile, çocukları bu nevi işlerde kazanç için çalıştırmamalıdır.

4- Baba çocuğa, itibar ve değerce, kendi mesleğinden daha aşağı olmayan bir meslek öğretmelidir. Çocuk, bu maksatla bir ustanın yanına konabilir. Fakihler, babanın, çocuğu ücretli bir işe de koyabileceğini söylerler; ancak çocuğun bu esnada elde ettiği kazançtan sadece çocuğun zarurî ihtiyaçları için harcayabileceğini, kendisi için harcayamayacağını belirtirler.

Evladın malı, anne-babaya ancak bulûğdan sonra helâldir.²⁹⁷

Görüldüğü üzere İslâm hukukçuları, hayata hazırlanma döneminde, çocuğu ailenin bir kısım işleriyle meşgul ederek daha iyi bir “formasyon” almasını engelleyecek istismarlardan onu korumak için, bugün çiftçi kesiminde ve hatta şehirlerde bile hiç uygulamada olmayan ve çoğunlukla da bilinmeyen inceliklere inerek, çocukları koruyucu hükümler getirmişlerdir.

Özet olarak verdiğimiz bu bilgileri derseniz bir kaynaktan aynen takip edelim:

Çocuğun Kazancı

Sâhibu'l-Muhît'in *Fevâid*'inin Büyû' bahsinde zikredildiğine göre, bir baba veya anne, küçük çocuğuna, havuzdan babasının evine su getirmesini emrederek eline bir kova verse, o da getirse; bazı âlimler, “Kovadaki bu su, çocuğun şahsî mülkü olur, öyle ki, babaya bundan içmek zaruret dışında haramdır; çocuğu, a'yân-ı mubâha'da (yani herkese helâl olan kırdaki ot, deredeki su gibi) istihdam ve hizmetlenme bâtıldır.” demiştir. Bazı âlimler de: “Eğer kova babaya aitse (su da) babanın mülkü olur, çocuk ise babası adına suyu muhafaza eden kimse durumundadır. Tıpkı müstecirin kovasıyla su taşıyan ücretli işçinin iş sahibine muhafız olması gibi” demiştir.

el-Hâvî'de zikredildiğine göre: “Çocuk kovayı, havuzun suyundan doldursa, sonra da bu kovayı havuza boşaltsa, bu havuzun suyundan içmek herkese haram olur.” “İnsan için sadece kendi çalışması helâldir.” (Necm, 53/39) âyeti mucibince, çocuğun ameli yazılmaya başlamazdan önceki (yani bulûğa ermezden önceki) bütün hasenatı çocuğa aittir, ebeveyne ait değildir. Bu hüküm, âlimlerimizin büyük çoğunluğunun müşterek görüşüdür.”

Bazı âlimler, Hz. Enes ibn-i Mâlik'ten rivayet edilen “*Öldükten sonra kişinin faydalanacağı şeylerden biri: Kur'an ve ilim öğretmiş olduğu halde geride bıraktığı çocuğudur. Onun ecri, kendi ecrinden bir eksilmeye sebep olmaksızın babasına da aynen bir ecirdir.*” rivayetine dayanarak:

“Öldükten sonra kişi, evladının ilminden faydalanır.” demiştir.

Reşidüddîn’in *Fetevâ*’sınının *Da’va’l-ebb ve’l-vasî* babında zikredildiğine göre, bir çocuk mal kazansa ve annesine verse, anne de bunu çocuğa harcayıp kendisi de onunla bir iki lokmayı geçmeksizin azıcık yese bu, mekruh olmaz. Eğer anne aciz ve oğlan da kendisi ve annesi için yetecek kadar kazanmaya kadir durumda ise, annenin çocuğun malından istifade etme hakkı vardır, yiyebilir. Eğer anne onun malına muhtaç değilse ve malı da çocuğun malına karışmış, yiyecek satın almış, çocukla birlikte yemiş ise bakılır, eğer kendi hissesinden fazla yedi ise bu caiz olmaz, zira yetim malı yemiş olur.”²⁹⁸

10) Şehitlik mi Üstün Terbiye Hizmeti mi?

Çocuklarımızın sağlıklı bir terbiye üzere geleceğe hazırlanması yolunda verilecek hizmetlerin Allah nezdindeki önemini ifade eden âyet ve hadislerden bahsettikten –ve bilhassa müminlerin annelerine hitap üslubuyla mümin kadınlara, evlerde kalıp “*Kur’ân ve Sünnet’in zikri ile meşguliyeti*” irşat buyuran Ahzab Sûresi’nin 33-34’üncü âyetini de hatırlattıktan sonra, bu hizmetlerin en büyük derece bilinen şehitlik mertebesinden de üstün olacağını söylememize imkân veren bir hadisi aşağıya aynen kaydediyoruz. İbretle ve dikkatle okunmalıdır:

“*Talha ibn-i Ubeydillah* (radıyallahu anh) anlatıyor: “*Beli (بَلِيّ)* (kabilesinden) iki kişi *Aleyhissalatu Vesselam*’ın yanına geldiler, ikisi beraber Müslüman olmuştu. Biri gayret yönüyle diğerinden fazlaydı. Bu gayretli olanı, bir gazveye iştirak etti ve şehit oldu. Öbürü, ondan sonra bir yıl daha yaşadı. Sonra o da öldü.”

Talha (devamla) der ki: “*Rüyamda gördüm ki, ben cennetin kapısının yanındayım. Bir de baktım ki yanımda o iki zat var. Cennetten biri çıktı ve o iki kişiden sonradan ölene (cennete girmesi için) izin verdi. Aynı vazifeli zat, bir müddet sonra yine çıktı, şehit olana da (içeri girme) izni verdi. Sonra, adam benim için geri geldi ve:*

– *Sen dön, senin cennete girme vaktin henüz gelmedi!*” dedi. Sabah olunca *Talha* bu rüyayı halka anlattı. Herkes bu rüyada, şehit olan zâtın sonradan cennete girmesine şaşıtı. Bu, *Resûlullah*’a kadar ulaştı, rüyayı ona anlattılar. (Dinledikten sonra) *Aleyhissalatu Vesselam*: “*Burada şaşacak ne var?*” buyurdular. Halk: “*Ey Allah’ın Resûlü! Bu zat (din için) çalışmada öbüründen daha gayretli idi ve şehit de oldu. Ama cennete öbürü ondan evvel girdi!*” dediler. Bunun üzerine *Resûlullah* (aleyhissalatu vesselam): “*Berikisi ondan sonra bir yıl hayatta kalmadı mı?*” dedi.

– *Evet, dediler. Aleyhissalatu Vesselam*: “*Ve o Ramazanı idrak edip oruç tutmadı mı, bir yıl boyu şu şu kadar namaz kılmadı mı?*” buyurdular. Halk yine: “*Evet!*” deyince, *Resûlullah* (aleyhissalam):

– *Şu halde ikisinin arasında bulunan mesafe gök ile yer arasındaki mesafeden fazladır, buyurdular.*” (İbn-i Mâce, Ta’bîrî’r-Rüya, 10. (3925. h.)

Müteakiben kaydedeceğimiz hadisin de desteğiyle şunu söyleyebiliriz: Hâlis bir niyetle, ailemizin terbiyesi için verilecek hizmetler, katlanılacak zahmet ve fedakârlıklar şehitlikten geri kalmayan bir

değere sahip olmalıdır. Daha önce de kaydettiğimiz üzere, Kur'ân'da bir insanı ihya etmek bütün insanlığı ihya etmek gibi değerli gösteriliyor. (Mâide, 5/32) Aileye verilecek iyi terbiyeden üstün ihya olur mu?

11) Cihad mı, Aile mi?

Aile efradının tâlim ve terbiyesinin, İslâmî sistemde ne kadar önemli olduğunu gösteren bir hadisi daha burada ayrıca kaydedeceğiz: Müslim ibn-i Yesâr anlatıyor: “Resûlullah Aleyhissalatu Vesselam, bir seriyeyi (askerî birlik) sefere gönderiyordu. Bir genç de ortaya atılarak, onlara katılmak istedi. Resûlullah:

– Ailene (nezaret edecek) bir büyük bıraktın mı, diye sordu. Genç: “*Hayır!*” deyince:

– *Ailene dön. Zira cihadın iyisi onlar içindedir.*” buyurdu.”²⁹⁹ Burada vurgulanması gereken incelik, Resûlullah'ın sulh zamanında değil, askerî bir sefer sırasında bunu söylemiş olmasıdır.

Evet bir kere daha hatırlatmanın yeridir: İslâm aile içerisinde, aile efradının terbiyesine yönelik gayretleri “*en büyük cihat*” olarak vasıflandırmıştır.

Söz buraya gelmişken, savaşa gidildiği zaman, halkı aydınlatacak kimselerin geride kalıp ilim tahsiline devam etmelerini emreden âyet-i kerimeyi de hatırlatmamız gerekmektedir (mealen): “*Müminler toptan savaşa çıkmamalıdır, her topluluktan bir taifenin, dini iyi öğrenmek ve milletlerini, geri döndüklerinde uyarmak üzere geri kalmaları gerekli olmaz mı! Ki böylece belki yanlış hareketlerden çekinirler.*” (Tevbe, 9/122)

12) Kul Hakkının En Ağır

Dinimiz, insanı sorumlu tutarken, üzerindeki hakları esas alır. Allah'a karşı namaz, oruç gibi vazifelerimizi yapmazsak, Allah'a karşı suç işlediğimiz gibi, insanlara karşı vazifelerimizi yapmazsak, insanlara karşı suç işlemiş oluruz ve üzerimizde *kul hakkı* kalır. Resûlullah kul hakkının ciddiyetini belirtmek üzere, Allah yolunda şehitlik gibi, en yüce bir mertebeyi elde eden bir kimsenin bile bütün günahları affedilirken, “*üzerinde kul hakkı varsa bunun affedilmeyeceğini*” belirtir.³⁰⁰

İnsan üzerinde, kardeşinin gıybeti, kalbinin kırılması, haksız yere malına, canına, haysiyet ve şerefine ilişme vs.den hasıl olan kul hakları vardır. Öyle anlaşılıyor ki, bu hakların en ağır, en ciddisi aile efradına ve hususen çocuklarına karşı olan haklardır. Bu hakların önemindedir ki, bir kısmını yukarıda kaydettiğimiz birçok âyette, mümin kişi bu noktada uyarılıyor ve ebedi hayatını kaybetme ihtimali veya kazanma şansı bu hakkın eda edilip edilmemesiyle irtibatlandırılıyor: Mümin, aile fertlerine karşı üzerindeki vazifeleri yerine getirmeyerek onların uhrevî helâkine sebep olduysa, kendisi de ebedî hüsrana düşecektir. (Zümer, 39/15-16)

Öyleyse, Hz. Peygamber'in: “*el-keyyisu men amile limâ ba'de'l-mevt*”, yani “*Akıllı kişi, ölümünden sonrası için çalışandır.*” (el-Câmi'u's-Sağir, 6469. h.) sözünün gereğince akıllı kişi, ahiretini en ciddi şekilde tehdît eden ailevî sorumluluk noktasında son derece hassas davranır, o meselede

kendini garantiye almaya çalışır.

Bu arada çocukların hakkının yenilmesi, yani iyi bir terbiye alma haklarının yerine getirilmemesi, elbette âyet-i kerimede ifade edildiği üzere, ebedî hayatı tehdit eden büyük bir zulümdür. (Zümer, 15-16)

13) Kul Hakkı Endişesiyle Ağlayanlar

Ahirette, kul hakkından gelecek sorumluluğun ciddiyetini düşünerek “*Keşke insan olmasaydık da böyle ağır bir imtihana maruz kalmazaydık!*” mânasında beyanlarda bulunan büyüklerden birkaç misal kaydediyoruz:

Hz. Ebû Bekr (radiyallahu anh) şöyle der:

“Allah’a yemin olsun yol kenarında biten bir bitki olup üzerimden bir deve geçip beni yemesini, sonra geviş getirip, iyice çiğnemesini, sonra midesine geri göndermesini, sonra mayıs olarak dışarı atmasını fakat insan olmamamı ne kadar isterdim.”

Hz. Ömer (radiyallahu anh) de şöyle demiştir:

“Keşke ben ailemin bir koçu olsaydım. Beni semirtselerdi. Kesilecek kıvama geldiğimde ailemi sevenler, ziyarete gelselerdi. Ailem onlara ikram etmek için beni kesseydi. Bir kısmını kızartıp bir kısmını yeselerdi. Fakat ben insan olmasaydım!”[301](#).

Hz. Ebû Zerr el-Gıfârî, Resûlullah’tan, “*Allah’a kasem olsun, şayet siz benim bildiğimi bilseydiniz az güler, çok ağlardınız.*” mealindeki uhrevî sorumluluğun ciddiyetini dile getiren bir hadis rivayet ettikten sonra ilave eder:

– “*Allah’a yemin olsun, sökülüp atılan bir ot olmayı ne kadar isterdim!*” (İbn-i Mâce, Zühhd 19).

Hz. Muaviye’nin (radiyallahu anh) ölüm geldiği zaman şöyle dediği kitaplarda yazılmıştır: “*Keşke Mekke’nin Zû-Tuvâ semtinde yaşayan sıradan bir Kureyşli olsaydım da hiçbir idarecilik almasaydım.*”

Ebû Ubeyde ibni’l-Cerrâh’ın, Resûlullah’tan gerçeğin dersini alan büyüklerden bir diğerinin, temennisi de ibretli: “Bir koç olmayı sahibim tarafından kesilip etimin yenmesini, suyumdan çorba yapılmasını ne kadar isterdim.”[302](#)

Hz. Âişe (radiyallahu anhâ) da benzer bir temennide bulunmuştur: “Keşke yerde biten otlardan bir ot olsaydım da yâdı olan, zikri geçen biri olmasaydım!”[303](#), “Keşke unutulup gitseydim!”[304](#), “Vallahi bir kesek (toprak parçası) olmayı ne kadar isterdim, vallahi Allah’ın beni bir şey olarak yaratmamış olmasını ne kadar isterdim!”[305](#) Ölüm geldiği zaman söylediği tasrih edilen şu sözü de onun ve benzer temennilerde bulunan diğerlerinin bu nevi temennilerdeki maksatlarını açıklar: “*Keşke yaratılmasaydım. Keşke bir ot olsaydım da üzerime terettüp eden (mükellef olduğum) borcumu hakkıyla ödemiş olsaydım.*”[306](#)

Uhrevî sorumluluğun ciddiyetini onlar kadar yüreğinde hissetmeyenlere bu sözler fazla bir şey ifade etmeyebilir. Aleyhissalatu Vesselam’ın yukarıda kaydettiği hadisini hatırlatarak: “*Atalarımız doğru*

söylemiş, keyyis olmayana her gün bayram!” diyoruz.

[275](#) Buhârî, *Mevâkît*, 4, *Zekât* 23, *Savm* 3, *Fiten* 17; Müslim, *İman* 231, *Fiten* 25

[276](#) İbn-i Kesir, 7/29

[277](#) Bak. İbn-i Ebî Cemre, *Behçetu'n-Nüfus*, 1/199; Bediüzzaman, *Lem'alar*, s. 189

[278](#) *İslâm'da Öğretmen ve Öğrenci Meselelerine Dair Geniş Risale*, s.34

[279](#) *Behçetu'n-Nüfus*, Beyrut, 1972, 2/47

[280](#) *el-Câmi'u's-Sağîr*, 3642. h.

[281](#) Buhârî, *Edeb* 2, Müslim, *Birr* 1, Tirmizî, *Birr* 1.

[282](#) Çocuk üzerinde anne hakkının üstünlüğünde icmadan bahseden âlim çoktur. Bunun sebebini yukarıda kaydettiğimiz âyeti de delil göstererek: 1- Hamilelik zahmeti, 2- Doğum zahmeti, 3- Emzirme döneminin zahmeti diye üç sebebe bağlarlar (Fethu'l-Bâri 13.5-6). Ancak, en azından istiğna yaşına kadar olan dönemdeki hizmetlerin zahmetleri, talim-terbiyedeki zahmetleri bu hesaplamada zikredilmez. Biz annelerin hadislerde dörtte üç nispetinde gelen tekaddümlerinde, çocuğun hayatı boyunca üzerinde tesir edecek olan terbiyevî etkilerinin de hatırlanmasını, o noktadan annelere terettüp edecek lehlerindeki veya aleyhlerindeki durumların iyi açıklanması gerektiğini belirtmek istiyoruz. Şahsiyetin büyük ölçüde inşa edildiği o dönemde, ister istemez anne ile birlikte olan çocukların daha ciddi bir anne ilgisi görmelerinde annelerin uhrevî sorumluluk düşüncesi etkili olacaktır.

[283](#) Ayrıntılı bilgi için *Hiz. Peygamber'in Sünnetinde Terbiye* kitabımız görülmelidir, s. 40-43 77-78

[284](#) Nursî, *Lem'alar*, Yirmi Dördüncü Lem'a, Şahdamar Yayınları, İstanbul-2007, s. 247

[285](#) Buhârî, *Nikah* 12. *Enbiya* 46; Müslim, *Fezâilu's-Sahâbe* 210

[286](#) Beyhakî, *Şu'ab* 6, 405.

[287](#) Buhârî, *Nafakat* 12, Müslim, *Rada* 56.

[288](#) Bak. İbn-i Hacer, *F.B.* 10, 139

[289](#) Buhârî, *Ezan* 162, *Nikâh* 196; Müslim, *Salât* 134; Nesâî, *Mescit* 15.

[290](#) Bak. Müsned, 6/297, 301; Ebû Dâvud, *Salat* 53.

[291](#) Bak. İbn-i Kesîr, *Tefsir* 5/109.

[292](#) Bkz.: *Hiz. Peygamber'in Sünnetinde Terbiye*, s. 99-112.

[293](#) Ebû Davud, *Salât* 26, Tirmizî, *Mevâkît* 182.

[294](#) *Ramuzu'l-Ahâdis*, 5. 504.

[295](#) Ebû Davud, *Edeb* 5, İbn-i Mace, *Nikâh* 51, Abdürrezzak 9/442.

[296](#) Teferruat için bak. *Hiz. Peygamber'in Sünnetinde Terbiye*, s.162-163.

[297](#) Bak. *Kur'an'da Çocuk*, s. 178-180

[298](#) *Ahkâmü's-Sığâr*, s.160-161.

[299](#) *el-Metâlib*, 2/ 82

[300](#) Müslim, *İmaret* 119; İbn-i Mâce, *Cihâd* 10.

[301](#) Suyutî, *Târîhu'l-Hülefa* s. 142

[302](#) *Kütübü Sitte Muhtasar Tercüme ve Şerhi*, 12/484.

[303](#) İbn-i Sa'd, 8.76.

[304](#) *Hilye* 2, 44.

[305](#) İbn-i S'ad 8, 74

[306](#) İbn-i Sa'd, 8/74.

SONUÇ

Hz. Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) bir aile reisi ve baba olarak baktığımız zaman ideal İslâm ailesinin canlı örneğini görür, aile efradı arasındaki münasebetlerin ideal numunelerini buluruz. Hele kadınların ifrat ve tefrit arasında ezildiği, İslâm'ın kadınlara getirdiği haklar hususunda efkâr-ı umûmiyenin sistemli şekilde iğfal edildiği bir zamanda bu idealleri milletçe bilmeye, fiilen yaşatarak izhar etmeye ne kadar muhtacız!

Sünnet, nasıl bir İslâm ailesi derpiş etmektedir? Bu ailede babanın, annenin, evlatların ve diğer akrabaların yeri nedir, hakları, vazifeleri nelerdir? Ailevî meseleler nasıl çözümlenmelidir, gibi gerçekten bilmemiz gereken pek çok mesele var.

Bugün köylerde olsun, şehirlerde olsun, kendini Müslüman ve hatta dindar, çok dindar bilen muhitlerde olsun bu meselelerde İslâm'ın yeterince bilinmediği ve gereğince yaşanmadığı bir gerçektir. Hatta çoğu kere, İslâm diye bildiğimiz bir kısım örfî bilgilerin, alışkanlıkların İslâm'la ya hiç ilgisi yoktur veya çok uzaktan pek zayıf bir alâkası vardır.

Gittikçe gelişen muhaberât (haberleşme/iletişim) ve münakalât (ulaşım/nakil) vasıtaları ile bir cemiyet hâlinde bütünleşmeye giden yarının problemlili insanlık ailesi içerisinde eriyip yok olmak istemiyor, insanlığın problemlerini azaltmada orijinal ve şifâbahş katkılarda bulunmak istiyorsak, din deyince, sünnet deyince ibadet hayatımızı ilgilendiren muayyen tezahürlerin ötesine aşp medeni ve sosyal hayatımızın her safhasını yönlendirmek için kendisinde en iyi örnekler bulunan yüce önderimiz Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yaşayışını incelememiz, örneklerimizi ondan almamız, hayatımıza uygulamamız gerekmektedir. Başka çıkar yol bilmiyoruz. “*Allah'ın Resûlü'nde sizler için en güzel örnek vardır.*” (Ahzab, 33/21)

Ondan almamız gereken örneklerin başında da *terbiyevî sorumluluk* ve *aile içi eğitimin önem ve metotları* olduğu da münakaşa götürmeyen bir hakikattir.

Gayret bizden, başarı O'ndandır.

KAYNAKÇA

- Abdürrezzâk**, İbn-i Muhammed es-San'anî (v. 211/826), *Musannafu Abdi'r-Rezzâk*, Beyrut (Ofset), 1970.
- Aclunî**, İsmail ibn-i Muhammed (v.1162/ 1748), *Keşfu'l-Hafâ ve Müzîlü't-İlbâs 'Amma İştêhere mine'l-Ehâdîs alâ Elsineti'n-Nâs*, Beyrut,1351.
- Ahkâmu's-Sığâr. Bak.** Usrûşenî.
- Azîmâbâdi**-Ebu't-Tayyib Muhammed Şemsü'l-Hakk, '*Avnu'l-Ma'bûd Şerhu Süneni Ebî Dâvûd*, Medine, 1978.
- Bakillani**, Ebû Bekr Muhammed ibni't-Tayyib (v. 403/1013), *Kitâbu't-Temhîd*, Matbaatu'ş-Şarkiyye, Beyrut, 1957.
- Bediüzzaman**, Sait Nursî (v. 1960), *Lemâ'lar*, Sözlery. İstanbul, 1976.
—; *Mektubât*, Sözlery., İstanbul, 1991.
- Buhârî**, Ebû Abdillâh Muhammed ibn-i İsmail (v. 256/868), *el-Edebul-Müfred*, Kahire, 1379.
—; *es-Sahîh*, (Kahire 1313 baskısından) ofset Kahire 1958.
- Canan**, İbrahim, *Kütüb-ü Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi*, Akçağ, Ankara, 1987-1993,1-18.
—; *Hz. Peygamber'in Sünnetine Terbiye*, Diyanet İşleri Başkanlığı, Ankara, 1979
—; *Kur'an'da Çocuk*, Cihan, İstanbul, 1984.
- Dârimi**, Ebû Muhammed Abdullah ibn-i Abdirrahmân (v. 255/866) *Sünenü'd-Dârimi*, Kahire, Dâru'l-Mehâsin 1966.
- Deylemî**, Ebû Mansur (v. 558/1162), *Müsnedü'l-Firdevs*, Yzm. Şehit Ali Paşa, Nu. 565. 2
- Ebû Dâvud**, Süleyman ibni'l-Eş'âs es-Sicistânî el-Ezdî (v. 202/817) *Sünenu Ebî Dâvûd*, Tahkik: Muhammed Muhyi'd-Din Abdulhamîd, Dâru İhyâu's-Sünneti'n-Nebeviyye, tarihsiz.
- Elmalılı**, Muhammed Hamdi Yazır, *Hak Dini Kur'an Dili*, Eser n., İstanbul, 1970.
- el-Hâkim**, Ebû Abdillâh el-Hâkim en-Neysâburi (v. 405/1014), *el-Müstedrek ala's-Sahihayn*, Haydârâbâd-Deken, 1335 (baskısından Ofset, Beyrut). Sayfa altında Zehebî'nin ihtisarı mevcuttur.
- Feyzu'l-Kadîr**, Bak. Münâvî.
- Hattâbî**, Ebû Süleyman Ahmed ibn-i Muhammed (v. 388/ 998), *Meâlimu's-Sünen* (Sünenu Ebî Davud'un hâmişinde neşredilmiştir), Naşir Muhammed Ali es-Seyyid, et-Tab'atu'l-ûlâ, Humus 1388/1969.
- Heysemi**, Nûru'd-din Ali ibn-i Ebi Bekr ve (v. 807/1404), *Mecma'u'z-Zevâid ve Menbau'l-Fevâid*, Beyrut, 1967.
- İbn-i Abdilber**; *el-İsti'ab fî Ma'rifeti'l-Ashâb*, Kahire 1328.
- İbn-i Âbidîn**, Muhammed Emin ibn-i Ömer (v.l 198/1783), *Reddul-Muhtar Alâ Dürri'l-Muhtâr*, Mısır, 1272 (baskısından ofset).
- İbn-i Ebî Cemre**, Ebû Muhammed Abdullah (699/11299), *Behcetü'n-Nüfûs*, Beyrut 1972.
- İbn-i Ebi Şeybe**, Ebû Bekr Abdullah ibn-i Muhammed (v. 253/1867), *Musannafu ibn-i Ebi Şeybe*, Tashih ve neşr; Abdu'l-Hâlık Han el-Efgânî, Haydârâbâd, 1966.

- İbnu'l-Esîr**, İzzu'd-Din Ebu'l-Hasen Ali ibn-i Muhammed el-Cezerî (v. 630/1232), *Üsdü'l-Ğâbe fî Ma'rifeti's-Sahâbe*, Kahire, 1970.
- İbn-i Hacer**, Şihâbu'd-Dîn Ebu'l-Fadl Ahmed ibn-i Ali el-Askalânî (v. 855/1448); *Fethü'l-Bârî bi-Şerhi'l-Buhârî*, Mısır, 1959.
- ; *Bülûğu'l-Merâm min Edilleti'l-Ahkâm*, Çvr. Ahmed Davudoğlu, Sönmez neşriyat, İstanbul, 1970.
- ; *el-Metâlibu'l-Âliye bi-Zevâidi'l-Mesânidi's-Semâniyye*, Tahkik: Habîbu'r-Rahmâni'l-A'zam, Kuveyt, 1973.
- ; *Tarihu'l-Hülefâ*, 4. tab. Tahkik: Muhammed Muhyiddîn Abdül-hamîd, Matbaatu'l-Fahhâleti'l-Cedîde. Kahire, 1969.
- İbn-i Hamza el-Hüseynî** es-Seyyid İbrahim ibni's-Seyyid Muhammed ibn-i Seyyid Kemâli'ddin (v. 1120/1708); *el-Beyan ve't-Ta'rif fî Esbabî'l-Vürûdi'l-Hadîsi's-Şerîf*, Haleb, 1329.
- Kaabisî**, Ebul-Hasen Ali ibn-i Muhammed (403/1012), *İslâm'da Öğretmen ve Öğrenci Meselelerine Dair Geniş Risale*, (Süleyman Ateş ve H. Râşit Öymen tarafından tercüme edilmiştir.) Ankara Üniversitesi, İlahiyat Fakültesi 1966.
- İbn-i Kesir** (v. 774), *el-Bâisu'l-Hasîs*. Beyrut 1951.
- İbn-i Mâce**, Ebû Abdillâh Muhammed ibn-i Yezîd el-Kazvînî (v. 275/888), *Sünenu ibn-i Mâce*, Tahkik: Muhammed Fuâd 'Abdül-bâki, Kahire 1952.
- el-Metâlib**. Bak. İbn-i Hacer
- İbn-i Sa'd**, Ebû Abdillâh Muhammed (v. 230/ 844), *et-Tabakâtu'l-Kübra*, Beyrut 1960.
- İsfehânî**, Ebû Nuaym Ahmed ibn-i Abdillâh (v. 430/1038). Hilyetu'l-Evliyâ, Dâru'l-Kitâbi'l-Arabî, Beyrut 1967.
- Kadı Ebû Tâlib**, *Şerhu İleli't-Tirmizî*, Yzm. Saray. 3. Ahmed. Nu. 530.
- Kâsânî**, Alâud-Din Ebû Bekr ibn-i Mes'ud (v. 587/1191); *Bedâi's-Sanâi fî Tertibi's-Şerâi'*, 2. tab, Beyrut 1974.
- Mâlik ibn-i Enes** (v. 179-1705). *el-Muvatta'*, Mısır 1951.
- Mubârekfûrî** Ebu'l-Ali Muhammed Abdurrahman ibn-i Abdirrahim (v. 1353/1934), *Tuhfetü'l-Ahvazi bi-Şerhi Câmi'it-Tirmizî*, Kahire 1963.
- el-Müttakî**, Alâud-Din Aliyyu'l-Müttakî ibn-i Hüsâmi'd-din el-Hindî (v. 974/1567); *Kenzu'l-Ummâl fî Süneni'l-Akvâl ve'l-Ef'âl*, Haydârâbâd. 1945.
- Muhammed Hamidullah** (v. 2003), *Le Prophete de L'İslâm*, Paris 1959.
- Münâvî**, Şemsü'd-Din Abdurrauf (v. 610/1031), *Feyzu'l-Kadir Şerhu'l-Câmi'is-Sağîr* I-V, Beyrut 1972
- ; *el-Muğrib fî Tertîbi'l-Mu'rib*, Yzm. Süleymaniye, Nu. 1023.
- Müslim**, Ebû'l-Hüseyn Müslim İbnü'l-Hacca el-Kuşeyrî en-Nisâbûrî (v. 261/874), *Sahihu Müslim*, Tahkik: Muhammed Fuâd Abdul-Bâki. Kahire. 1955.
- Müsnedu Ahmed** ibn-i Hanbel, 1313. Kahire (baskısından ofset). Beyrut, Tarihsiz.
- en-Nesâi** (el-Müctebâ), Kahire, 1930, (Suyûtî'nin şerhi ve Sindî'nin haşiyesi ile birlikte).
- en-Nevevi**, Muhyi'd-Din Ebû Zekeriyya Yahya (v. 677/1278): *Şerhu Müslim*, Mısır, tarihsiz.
- Râzi**, Muhammed ibn-i Ömer Fahreddîn (v. 606/1209), *et-Tefsîru'l-Kebîr*, Mektebetu Abdirrahmân

Muhammed, Kahire, tsz.

Sehâvî, Şemsü'd-Dîn Ebu'l-Hayr Muhammed ibn-i Abdi'r-Rahmân (v.902 hicrî), *el-Makâsıdu'l-Hasene fî Beyâni Kesîrin mine'l-Ehâdîsi Müştehere alâ'l-Elsine*, Talik: Abdullah Muhammed s-Sıddîk, Bağdad 1956.

es-Semhûdî, Nûru'd-Din Ali ibn-i Ahmed (v. 911), *Vefâu'l-Vefâ bi-Ahbâri Dâri'l-Mustafa*, Tahkik: Muhammed Muhyi'd-Din Ubey-du'l-Hamîd, Beyrut 1971.

Sur Dergisi, Şubat 1987, Sayı: 131.

Suyûtî, *el-Leâli'l-Masnû'a fî'l-Ehâdîsi'l-Mevdu'a*. Beyrut. 1975.

—; *Tarihu'l-Hülefâ*, Kahire, 1944.

es-Süheyfî, Abdurrahman (v. 581). *er-Ravdu'l-Unf fî Şerhi's-Sîreti'n-Nebeviyyeti li'bni Hişam*, Tahkik: Abdurrahman el-Vekîl, i Kahire 1387.

Şafî, Muhammed ibn-i İdrîs (v. 204/819), *er-Risâle*, Tahkik: Ahmed Muhammed Şâkir, Dâru'l-Kütübi'l-İlmiyye, Beyrut, tsz.

et-Tebrizî, Ebû Abdillâh Muhammed ibn-i Abdillâh el-Hatîb el-Fârûkî (v.1158), *Mişkâtü'l-Mesâbih*, Tahkik: Muhammed Nâsuriddîn el-Elbânî, Dımeşk, 1961.

et-Tirmizî, Ebû İsâ Muhammed ibn-i İsâ ibn-i Sevre (v. 279/829), *Sünenu't-Tirmizî*, Talik: Aziz Ubeydu'r-Rakkaş, Matbaatu'l-Endülüs, Humus, 1966.

—; *eş-Şemâilu'l-Muhammediyye*, Humus, 1968

et-Taberânî, Ebu'l-Kaasım Süleyman ibn-i Ahmed ibn-i Eyyûb (v. 360/970, *el-Mu'cemu's-Sağîr*, Tashih: Abdurrahman Muhammed Osman, Kahire, 1968

Üsrûşenî, Muhammed ibn-i Muhammed (v. 632/1234), *Ahkâmu's-Sığâr*, (Tarafımızdan tercüme edilmiştir. Cihan y., İstanbul, 1984.)

Vâkıdî, Muhammed ibn-i Ömer ibn-i Vâkid (v. 207/822), *el-Meğâzî*, Tahkik: Marsden Jones, Oxford, 1966.

Zeyd ibn-i Ali ibni'l-Hüseyn ibn-i Ali ibn-i Ebi Tâlib. (v. 122/739) *Müsnedü'l-İmamı Zeyd*, Tahkik: Abdü'l-Vâsi el-Vâsi'î el-Vâsî el-Yemânî, Lübnan, 1966.